

စိုးမိုးစာပေ

၅၅

စင်တင်သည်

နတ်သမီး

ဆယ်ကျော်သက်ဝက်(ဘ်)ဆိုက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

Digital Art: Idea Kyaw & Wai Yan

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၇၀၆၀၀

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၅၄၀၇၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခိုသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၇၅၁)

အမှတ် (၁၃) ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အောင်ဆက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အုပ်ရေး - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံစာအုပ်အမှတ်

Idea Kyaw & Wai Yan

မြန်မာ့စာပေ

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁)

ဝေခနဲတိုက်လာသော လေပြည်ထဲမှာ ငိုရန်သင်သင်ကို ရှုခိုက်
နီသည်။

ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်ကြီးကို ဗီသုကာ တစ်ချက်မော့
ကြည့်လိုက်၏။ မိုးကတော့ ရွာတော့မည့် အသွင်ရှိသည်။

အခုနေသာ ရွာချလိုက်ရင်တော့ အခက်။ နှစ်ယောက်စလုံး
ရေခိုကြွက်စုတ်တွေလို ဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

သူ ရှေ့သစ်ပင်ကြီးမှာ ကျောခိုရပ်နေသော ရုပ်သွင်ကို လှမ်း
ကြည့်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ထားပုံရသော မျက်ဝန်းအစုံက
လမ်းကြားလေးထဲကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ ရုပ်သွင် ဒီကောင်လာမှ လာပါ့မလား ”

သူ့အမေးစကားကြောင့် ရုပ်သွင်မျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီပြန်
ဦးလှည့်လာရင်း

“ လာမှာစေချာပါတယ် သူပြန်ရင် ဒီလမ်းကြားထဲကပဲ
ပြန်တတ်တာ တခြားလမ်းမှ မရှိဘဲ ”

စိုးမိုးစာပေ

ဂျင်းပင်ပြာ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဝေါကင်းရှူးကို ရုပ်သွင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အနက်ရောင်တိရစ္ဆာန်တစ်ထည် အပေါ်မှာ ကြယ်သီး မတပ်ဘဲ ဝတ်ထားသော ဂျင်းအင်္ကျီခါးထိုထဲကို လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ကာ ရုပ်နေပုံက ခပ်တောင့်တောင့်လေး ရှိနေသည်။

ဂုတ်သာသာလေးသာရှိသော နီညိုရောင်ဆံပင်တွေကို အနောက်လှန်သိမ်းကာ လျှာထိုးဦးထုပ် အနက်ရောင်လေးကို နောက်ပြန် လှန်ဆောင်းထားသဖြင့် နုဖတ်ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးက ထင်းထင်း ရှင်းရှင်းလေး ပေါ်လွင်နေသည်။

နတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစေ့စေ့ အံ့ကလေးတင်းတင်း ကြိတ်ထားသော ရုပ်သွင်ကို သူ့ငေးကြည့်နေတုန်းမှာ မိုးကဝေါခနဲ ရွာရွာ လာသည်။

“ဟာ... မိုးကလုပ်ပြီ ဒီနေ့ကျမှ”

သူ့ နှုတ်က အလိုမကျစွာ ရေရွတ်တော့ ရုပ်သွင်မျက်နှာလေး ဝင်းလက်တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ရွာပါစေ ဒါမှလူမအုံမှာ သင်းကို ကောင်းကောင်းသမလို ရတာပေါ့”

“မင်းဝင်မပါနဲ့ ရုပ်သွင် ရှောင်နေနော်”

“ဘာလို့မပါရမှာလဲ ပြီးတော့ သူ့ကာတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ဘူး ဒီကောင်က ဗလပိုတောင့်တယ်”

ဂျင်းအင်္ကျီထဲ နှိုက်ထားသော လက်တွေ့ကိုထုတ်ရင်း ဆိုလာ

သော ရုပ်သွင်စကားကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

ယောက်ျားမကျ မိန်းမမကျ ဒီသူငယ်ချင်းမလေးက သတ္တိတော့ နှိုသည်။ လက်သွက်ခြေသွက်နိုင်သလို စိတ်ကလည်း ဘုဆတ်ဆတ်မို့ ရုပ်ကွက်ထဲမှာဘယ်ကောင်မှ ရုပ်သွင်အနားမကပ်ခဲ့ကြပါ။

သူကတော့ ဟိုးငယ်ငယ်မူလတန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်း တ လည်ပင်းဖက်ပေါင်းသင်းလာသော ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းရေး ရယူထားသည်။

ရွှေရုပ်သွင်ဟူသော နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ရုပ်ကလေးက နုဖတ်ချောမောသည်။

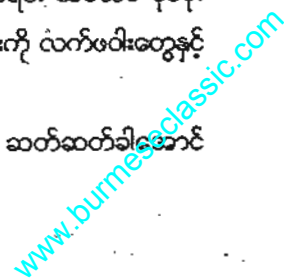
ခွဲနှောင်းပြေပြစ်သော အလှနှင့်မလိုက်ဖက်အောင် ယောက်ျား လေးဆန်နေခြင်းကတော့ ငယ်စဉ်ကပညာက ရွှေရုပ်သွင်ရဲ့ အကျင့်စရိုက် ပင်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီကောင်က ဗလသာကြီးတာ အလကားပါကွာ ငါ့ လက်သီး တစ်ချက်နဲ့တင် ပွဲသိမ်းမှာ မင်းဝင်ပါစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟင့်အင်း တို့ပါဆုံးမချင်တယ် ဒါမှရွှေရုပ်သွင်ဘယ်လောက် သတ္တိရှိတယ် ဆိုတာကို သင်းသိသွားမှာပေါ့”

ရုပ်သွင်အံ့ကလေးတင်းတင်းကြိတ်ပြောရင်း ထိမထင် ပိုင်စိုး ပိုင်နင်း နမ်းရှိုက်သွားသော ဘယ်ဘက်ပါးနုလေးကို လက်ဖဝါးတွေနှင့် ခပ်နာနာဖိပွတ်မစ်မိသည်။

ဒါကိုမြင်သွားသော ဗိသုကာရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါအောင်

နာကျင်သွားရသည်။

ဆံနယ်တွေမှာ ယိုးဒယားကျလျက် နဖူးပေါ်ဆင်းလာသော မိုးရေစက် တွေကို ဗိသုကာလက်ဖဝါးနှင့်သပ်ခါ ထုတ်လိုက်ရင်း ရင်ထဲကဒေါသ တွေကို သိုဝှက်ချုပ်ထိန်းရသည်။

တောက် သူတောင်မထိရက် မတို့ရက်စွာနှင့် အလှူကြည့်နေခဲ့ သော ပန်းပွင့်လေးကိုမှ ထိမထင်နမ်းရှိုက်ရက်လိုက်တာ။

ဗိသုကာ ရင်ထဲမှာ တနှံ့နှံ့စွာရင်း ဒေါသစိတ်က တချိပ်ချိပ် ဝှိုးလာသည်။

ထိုကိစ္စကို ရုပ်သွင်လာပြောစဉ်က သူ့ရှူးရှူးရဲ့ ဒေါသထွက်ကာ ချက်ချင်းရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်စောနေခဲ့သည်။ မနေ့က သူ့နဲ့ရုပ်သွင်ဆုံတော့ သူ့ပြဿနာလက်ငင်း ရင်ဆိုင်ချင်ခဲ့မိ၏။

“ နေဦး သုကာ အခုဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ နင့်ကိုစော်ကားခဲ့တဲ့ကောင်ကို သွားရှင်းမလို့ အခုချက်ချင်းကို ငါရှင်းမယ် ရုပ်သွင် ”

“ ခုချိန်မှာ သင်း သူ့အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ ”

“ ဘယ်မှာရှိရှိ ဂရုမစိုက်ဘူး ဒီကောင်မျက်နှာကို ငါထိုးရမှ ကျေနပ်မယ် ရုပ်သွင် ”

“ ခြေရှေ့က နင်သေအောင်အော်ခေါ် သူလာမှာ မဟုတ်ဘူး ခြံထဲထွက်ဝင်ရင်လည်း သူ့မိဘတွေက နင့်ကိုပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့တောင် ဆွဲမိလိုက်ဦးမယ် ”

“ နင့်ကိုစော်ကားလိုက်တာကို ငါကငြိမ်နေရမှာလား ရုပ်သွင် လိုအပ်ရင် သူ့မိဘတွေနဲ့လည်း ငါရှင်းမှာပဲ ဂရုမစိုက်ဘူး ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေါ့ ”

“ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိပြီး ကိုကိုနားပေါက်သွားမှ ပြဿနာတွေ ချုပ်ကုန်မယ် စိတ်ချ တို့က ဒီကိစ္စကို ကျေနပ်မယ်ထင်လို့လား လက်စား ချေပြဦးမှာ အကြာကြီးစောင့်စရာမလိုဘူး မနက်ဖြန် သူ့ပြန်လာမယ့် လမ်းက စောင့်တီးမှာ သုကာအဖော်ပဲ လိုက်ပေးဟုတ်လား ”

လမ်းမှာမထင်မှတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်အတွက် ရုပ်သွင်က လမ်းမှာပဲ ပြန်ရင်ဆိုင်မည်ဟု ဆိုသည်။

ထိမထင် ထွက်တတ်သွားတတ်သော လမ်းကြားလေးက စောင့်မည်ဆို၍ ဗိသုကာ လိုက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘကချမ်းသာသလို ချောမောပြေပြစ်သော ရုပ်ရည်နှင့် စတိုင်လ်ကြောင့် ထိမထင်က မိန်းကလေးတွေကို ထည်လဲတွဲသည်။ ရည်းစားများသည်နေရာမှာ နာမည်ကျော်သည်။

သည်လိုကောင်က ရုပ်သွင်ကို ရည်းစားစကား ပြောရုံမက ကိုယ်ထိလက်ရောက် နမ်းရှိုက်စော်ကားခဲ့သည်ဆိုတော့လည်း။

တဖွဲဖွဲရွာနေသော မိုးရေတွေအောက်မှာ တောင့်တောင့်လေး ရပ်ပြီး ထိမထင်အရိပ်ကို မျှော်နေသော ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ကာ ဗိသုကာ အလိုမကျခြင်းတွေ စုပြုံတိုးလာရပြန်သည်။

“ မင်းကိုငါ အမြဲတမ်းပြောတယ် ဘယ်လောက်ပဲသေအောင်ရှိ

မိန်းမဟာ မိန်းမပါပဲလို့ အခုအကဲစမ်းပြီး မင်းစိန်ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လာ သလဲ ရုပ်သွင် ”

ရုပ်သွင် မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေ သူ့ဆီကို ဒိုင်းခနဲလွင့်စင် လာသည်။ မျက်နှာနုဖတ်ဖတ်လေးပေါ်မှာ ခိုတွယ်နေသော ရေစက်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါထုတ်ပြီးမှ ရုပ်သွင်ပြန်တုံ့ပြန်၏။

“ မထင်မှတ်လို့ အလစ်ခံလိုက်ရတာ သူက အခုပဲလက်စား ချေပြမလို့လေ နင်ရင်မဆိုင်ရဲရင် ပြန်တော့ ရတယ် ဒီအချိန်လာရင် ဒီကောင်မှာ အဖော်ပါလာမှာ မဟုတ်ဘူး-တို့ဖာစိယောက်တည်း ဆုံးမ လို့ရတယ် ပြဿနာမရှိဘူး ”

မခံချင်စိတ်နှင့် သူ့ကိုဘုတောပြန်တော့နေသည့် ရုပ်သွင်ကို တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဗိသုကာ ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းပစ်ချင်သည်။ ခုလည်းကြည့် ပြောပုံက ရင်မဆိုင်ရဲရင်တဲ့လေ။

“ ဒီမှာ ရုပ်သွင် ငါကဘာမှရင်မဆိုင်ရဲစရာ မရှိဘူး မင်းကောင် လောက်တော့ စာမဖွဲ့ဘူး အဖော်ပါလာလည်း ငါတစ်ယောက်တည်း ယှဉ်နိုင်တယ် ”

“ ဒါဆို တိတ်တိတ်နေတော့ သူက တကယ်အာရုံနောက် တယ် ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘုန်းခနဲတွန်းပြီး ပြောသည့်လေသံက ခပ်ဆတ် ဆတ်။ ဗိသုကာ ရုပ်သွင်ရုံဖြူနေသော လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဖမ်းကိုင် ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားအားနှင့်မို့ ရုပ်သွင်ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဗိသုကာ ရင်ခွင်ထဲကို ပြိုကျသည်။

ဗိသုကာ ရုပ်သွင်၏လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ချုပ်ကိုင်ဆွဲထား လျက်က သူ့မရဲ့ဘယ်ဘက်ပါးနုလေးကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းရွိုက်လိုက်သည်။

“ သူက... နင်... နင်... ဒါ ”

ရုပ်သွင် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်လျက် မိုးရေတွေစို့စွတ် နေသော ပါးပြင်လေးတွေ ပန်းနုသွေးလွှမ်းသွားသည်။

ရုန်းကန်နေသော ရုပ်သွင်လက်တွေကို ဖြေလွှတ်ပေးရင်း ဗိသုကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကျွေးပြီးသည်။

ထိမထင်ရဲ့အနမ်းတွေကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်ခြင်းပါ။ သည့် အတွက် သူ့ရင်ထဲက ကျေနပ်ပေါ့ပါးသွားရတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ ကျေနပ်ရဲ့လား ရုပ်သွင် ”

“ ဘာ ဘာပြောတယ် သူက နင်... ”

“ ဒေါသစွတ်ထွတ်မနေနဲ့ ဟိုကောင်အနမ်းကို ချေဖျတ်ပစ် လိုက်တာ မင်းစိတ္တဇ ဖြစ်နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ ရုပ်သွင် ”

ပူဇွေးနေဆဲ ပါးပြင်နုကို လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ရင်း ရုပ်သွင် ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ ထူထူရှက်ရွံ့စိတ်နှင့်ဒေါသတွေ စုပေါင်းလျက် ဗိသုကာ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ဗိသုကာ မျက်နှာက ပကတိ တည်ငြိမ် နေသည်။

ထိမထင်တုန်းကလို မထိတရီ အပြုံးတို့မတွေ့ရပါ။ ဒါပေမဲ့

ဒီလိုလက်ခဲဇော်ရဲ ပြုမှုတာကိုတော့ စိတ်ဆိုးမိသည်။

“ သူ့ကာ နင်ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး နင့်ကိုငါ အများကြီး ယုံကြည်အားကိုးထားခဲ့တာ ”

ဗိသုကာက မိုးရေတို့ကြောင့် စိုက်ပျိုးနေသော ဆံပင်တိုတိုတွေကို လက်ဖြင့်ခါရမ်းရေခါထုတ်ရင်း ရုပ်သွင်မျက်နှာလေးကို မျက်မှောင်ကျွဲငေးစိုက်ကြည့်သည်။

“ ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါမျိုးတွေက ဥပုသ်မစောင့်တတ်ဘူးဆိုတာ နင်အမြဲမှတ်ထား ရုပ်သွင်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ စိတ်ချလက်ချယုံကြည်ပါ မင်းထိခိုက်နစ်နာအောင် ဗိသုကာဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ယုံ ”

ရုပ်သွင် တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပေမယ့် လမ်းကြားလေးထဲမှ ရိပ်ခဲနဲ့ ထွက်လာသော အရိပ်ကြောင့် ဘာမှမပြောလိုက်နိုင်ပါ။

မိုးကာအင်္ကျီအနီရဲကို ခေါင်းစွပ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသူက ထိမထင်ရယ်ပါ။

ရုပ်သွင်မျက်နှာပေါ်က အရိပ်ကိုဖြင်လိုက်သော ဗိသုကာကလည်း ချာခဲလှည့်ကြည့်သည်။ သို့ပေမယ့် ရုပ်သွင်က သူထက်အရင်ထိမထင်ဆီ ဦးတည်လှမ်းဖို့ပြင်တာမို့ သူ့လှမ်းဆွဲကာ စားရသည်။

“ နင်မသွားနဲ့ ရုပ်သွင် ဒီကပဲ စောင့်နေ ”

“ ဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ၊ ငါခဲခဲ့ရတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှင်းမယ် ”

“ ဟာကွာ ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ။ မင်းကို ဒီကောင်

ရန်ငြိုးထားမှာ ငါစိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာရုပ်သွင် ”

“ ဂရုမစိုက်ဘူး ရင်ဆိုင်ရဲတယ် ”

“ ကျွတ် နင်တော်တော်ပြောရခက်ပါလား ရုပ်သွင် ”

သူ့လက်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားနေသော ရုပ်သွင်ကို မလွှတ်ပေးဘဲ သူ့ဆက်တားနေသည်။ ရုပ်သွင်က ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေက ရုန်းသည်။

မိုးဖွဲဖွဲထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အခြေအနေကို လှမ်းမြင်လိုက်သော ထိမထင်မျက်မှောင်ကျွဲရုပ်ကြည့်ရင်း

“ ဟေ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ”

လေသံက မာထန်ထန် အကြည့်တွေ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်မို့ ဗိသုကာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ရုပ်သွင်က သူ့လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ကာ ထိမထင်အနီး တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။

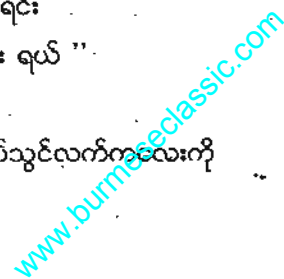
ဗိသုကာ တားမြစ်ချိန်မရလိုက်ခင် ရုပ်သွင်လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွားခဲ့၏။

ပါးပြင်ပေါ် ချိန်ရွယ်ရိုက်ချလိုက်သည့် ရွှေရုပ်သွင်လက်ကို ထိမထင် ဖျတ်ခနဲအရအမိ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရင်း

“ အဖြူထည်ကြီးပါလား ရွှေရုပ်လေး ရယ် ”

“ လွှတ် နင်ငါ့လက်ကို လွှတ် ”

ဆောင့်ဆွဲရုန်းထွက်နေသော ရွှေရုပ်သွင်လက်ကလေးကို

ထိမထင်က ပြန်ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းစိုလဲ့လဲ့လေးတွေ ကွေးအောင်ပြူးသည်။

“ မင်း နာကြင်အောင် ကိုယ်မရက်စက်ရက်ပါဘူး ချွေရှုပ်လေး ရဲ့ ”

ရှက်စိတ် ဒေါသစိတ်တွေနှင့် ချွေရှုပ်သွင် မျက်နှာလေး ရဲရဲ နီနေပေမယ့် ထိမထင်ကတော့ မျက်ဝန်းညှိတွေအထိ ယုတ်သန်းခိုတွယ် စေသော အပြုံးလေးတွေနှင့် ပြုံးကြည့်နေ၏။

“ ရုပ်သွင် ဖယ်စမ်းဟာ ”

ဗိသုကာ ရုတ်တရက် မင်သက်နေရာမှ ရုပ်သွင်ရှေ့မှာ လှစ်ခနဲ ဝင်ရပ်သည်။

“ မင်းနဲ့ ရှင်းချင်လို့ ငါတို့စောင့်နေတာ ထိမထင်၊ မင်းမနေ က ရုပ်သွင်ကို ဖော်ကာသွားတဲ့ကိစ္စကြောင့်ပဲ ”

“ အဲဒါ ငါနဲ့ရှုပ်သွင်ကိစ္စပဲ ဗိသုကာ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ”

“ ဆိုင်လို့ မင်းရှေ့မှာ ငါရောက်နေတာပေါ့၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကာယအားကုန်အိုင်ယူတာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးကွ ”

ထိမထင်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေက မပျောက်ဘဲ ဗိသုကာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မိုးကာအကျိုးနီ၏ ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ထားတာမို့ ဂုတ်ထောက်နေ သည့် ထိမထင်ဆံနွယ်ခွေလိပ်လိပ်တွေကို မမြင်ရ။ နဖူး ပြေပြေပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်လိပ်တချို့ကိုသာ မြင်တွေ့ရသည်။

စိမ်းညိုနေသော မထူမပါးမျက်ခုံးတွေအောက်မှ မျက်ဝန်းညှိ တွေက ညှိယူနိုင်သော အင်အားတွေကိုန်းဝပ်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင့် မျက်ဝန်းတွေကို မိန်းကလေးတွေ စွဲမက်နေတာလားဟု ဗိသုကာ တွေးမိ၏။

ပေါ်လွင်သွယ်စင်းသော နာတံက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမထူမပါး တစ်စုံက ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်မလိုက်ဖက် အောင် စိုလဲ့နီရဲနေတာတော့ မနာလိုစရာကောင်းအောင် ချောမွေ့နုဖတ် သူဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ထိမထင်နှုတ်ခမ်းလှလှတွေက မထိတရီ အပြုံးကိုတော့ ဗိသုကာသိပ်မှန်းသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက်သာ တွန့်ကွေးသော ထိုအပြုံးကြောင့် ညီညာဖြူဖွေးသော သွားတန်းလေးတွေ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လာတတ်သေးသည်။

“ မိန်းမတစ်ယောက်အနားကပ်ပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ် နေတာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားစိတ်ဝါတ်လား ဗိသုကာ ”

“ ခွပ် ”

စကားအဆုံး ဗိသုကာလက်သီးက သူ့မျက်နှာကို လှစ်ခနဲ တိုးဝင်လာတာမို့ ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်ပါ။

ယိုင်ထိုးသွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းနေဆဲမှာ ဗိသုကာရဲ့ ဘယ်စိုက်ညှာစိုက်လက်သီးတွေ ဆင့်ကဲဝင်လာပြန်သည်။

ရှောင်ချိန်မရဘဲ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကာတားပေမယ့် ပါးရိုးကို တစ်ချက်မေးရိုးတစ်ချက်ထိကာ ထိမထင် ဘိုင်းခနဲ လန်လဲကျသည်။ အဖြူရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်လုံး ရွံ့စေးတွေနှင့် ညစ်ပေသွားခဲ့သည်။ မိုးကာအင်္ကျီမှာလည်း ရွံ့မွက်တွေ ပေကဲ့သွားသည်။ သူ့လှူးလဲကုန်းထဲဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

မားမားမတ်မတ်တောင် မရပ်နိုင်ခင်မှာ ဗိသုကာလက်သီးက ထပ်ဝင်လာ၏။ ခေါင်းငဲ့ရှောင်တိမ်းလိုက်တာတောင် နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို ထိထိမိမိထိုးခံရ၏။

“ သုကာ တော်တော့ ”

“ ဘာလို့လဲ ရုပ်သွင် ဒီကောင်ကို နင်ကသနားသွားတာလား ”

“ ဝေးသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှလက်ရည်မမျှတဲ့ ပွဲကြီးဖြစ်နေလို့ အနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့တားနေတာ လာသွားကြမယ် သုကာ ”

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ စိုစို စီးကျလာသော သွေးစတွေကို လက်ခုံနှင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ရင်း ထိမထင် ထရပ်သည်။

ဗိသုကာ နှုတ်ခမ်းပါးတွေ ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ထိမထင်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ မင်းလိုလူမျိုး ဆယ်ယောက်ကို ဆုံးမရရင် ငါ့လက်ရည်ကျမှာ သေချာတယ်။ ထိမထင် မင်းတော်တော်ညှိတဲ့ကောင်ပဲ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မလုပ် နိုင်ဘူး ”

စိုးမိုးစာပေ

“ ပွဲမပြီးသေးပါဘူး ဗိသုကာ၊ ခုချိန်မှ မင်းမကျေနပ်သေးရင် ငါ့ကို ထပ်ထိုးစမ်း အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်နော် ”

“ သူ့ကြိမ်အမြောက်နဲ့ မပစ်နဲ့ထိမထင် မင်းကြိုက်တဲ့အချိန် ကြိုက်တဲ့နေရာပြော ငါမရွေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ ရုပ်သွင် ကြောင့် မင်းနဲ့ငါ ရင်ဆိုင်တာမျိုးမလိုချင်ဘူးနော် ”

“ ရွှေရုပ်လေးအတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ အညှိုးအမှန်းဆိုတာ မရှိ ပါဘူး၊ မင်းအပေါ်မှာတော့ အကြွေးတစ်ခုတော့ ရှိနေပြီ ဗိသုကာ ”

“ ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ရုပ်သွင်ကို မင်းထပ်စော် ကားမယ်ဆိုရင် မင်းကိုငါသတ်ပစ်ဖို့တောင် ဝန်မလေးဘူးနော် ”

“ သုကာ တော်တော့ လာ သွားမယ် ”

သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ တားမြစ်လာသော ရုပ်သွင်ကြောင့် ဒေါသတွေကို ဘရိတ်နင်းပစ်လိုက်ရသည်။

သူ့ရဲ့ဒေါသအကြည့်စူးစူးတွေကို ဒဏ်ရာတွေနှင့် ဖူးယောင်နေ သော ထိမထင်ပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေပုံကတော့ အတော်ကို ခံရခက်စရာ ကောင်းနေပါသည်။ နှုတ်ခမ်းတွန့်တွန့်အပြုံးတွေရဲ့ အနောက်မှာ ခါးသီး သော နာကျင်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေမည်ထင်ပါရဲ့။

ထိမထင်ရဲ့အညှိုးတွေက ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ။ သူ့အပေါ်မှာလား။ ရုပ်သွင်ပေါ်မှာလား။

ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုတော့ သတိတော့ထားရမည်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၂)

“ ဟင် ဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရုပ်သွင် ”

ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းအဝင်မှာ မေးလာသောကိုကြီးမျက်နှာက အလိုမကျမှုတွေဖြင့် သူနိမ့်နိမ့်နေခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေနဲ့ ရွှဲနစ်နေသော ရွှေရုပ်သွင်ပန်းလေးကနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း

“ အပြင်က ပြန်လာတာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ အဟင်း ”

“ ပြောင်ချော်ချော်မလုပ်နဲ့ အခုဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ ကြည့်စို့ ” ရွှေရုပ်သွင် မျက်နှာဝန်းလေးတွေက နံရံထက်က တိုင်ကန်နာရီဆီ မော့ကြည့်သည်။

“ ခြောက်နာရီခွဲလေ ကိုကြီးရဲ့ ”

“ ဒါ အပြင်က ပြန်လာချိန်လား ရုပ်သွင်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလိုနေဝင်မိုးချုပ်လျှောက်သွားနေရင် တစ်နေ့ခက်မယ် ”

“ ဟာ ကိုကြီးကလည်း ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ လက်ဘက် ဧည့်ခိုင်းထိုင်နေတာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ သုကာနဲ့အတူ ထိုင်တာ ”

ကိုကြီးမျက်နှာက ပိုလို့တောင် သူနိမ့်နိမ့်လျက် ရုပ်သွင်ကို ဗွတ်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။

“ ဒီအချိန်ထိ သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့ နေစရာလား ရုပ်သွင်ရယ် ”

“ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ကိုကြီးကလည်း သုကာပဲဥစ္စာ ရုပ်သွင်အပေါင်းအသင်းလုပ်တာ သုကာတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ”

“ သုကာကို ကိုကြီးယုံပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဟိုကယောက်ျားလေးလေညီမလေးက မိန်းကလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ မသင့်တော်ဘူး ပြီးတော့ သုကာက စိတ်ကခပ်ဆတ်ဆတ် ထစ်ခနဲဆို ထိုးမယ်ကြိုက်မယ်ဆိုတဲ့ကောင် တော်ကြာရန်ပွဲထဲ ပါသွားဦးမယ် ”

ကိုကြီးစကားကြောင့် ရုပ်သွင်ပြုံးလိုက်မိသည်။ အခုလေးတင် သုကာနှင့်ပေါင်းကာ ထိမထင်ကို နှိပ်ကွပ်ခဲ့တာလာသိရင် ကိုကြီးဘယ်လို နေမည်မသိ။

“ ဘာပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ ရုပ်သွင် ”

ကိုကြီးက ရုပ်သွင်ပြုံးနေတာကို ဘယ်လိုထင်သွားသည် မသိပါ။ လေသံမာတင်းတင်းနှင့် လှမ်းမေးသည်။

“ ဟာ ကိုကြီးကလည်း ကိုယ့်ဘာသာပြုံးတာတောင် မပြုံးရ

တော့သူလား

“ ရုပ်သွင်နော် ငါကညီမလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အလိုလို
ထားတာကို အခွင့်အရေးမယူနဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်တာကောင်းသလား နေပုံတိုင်ပုံ ဝတ်ပုံစားပုံကအစ ယောက်ျားလေး
ပုံက မပြောင်းဘူး ကိုယ့်လုပ်နေတာတွေ ကိုယ်ပြန်ဆန်းစစ်တဲ့ ဦးနှောက်
ကော ရှိလေ့လား ”

“ ရှိတာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ ရှိလို့ဘွဲ့ရတာပေါ့ အဟင်း ”

လျှာကလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ ရုပ်သွင်ဆိုတော့ ကိုကြီး
ပျက်နာကြီး ရဲခနဲနီသွားသည်။

“ ရုပ်သွင်နော် ပြောင်စပ်စပ်မလုပ်နဲ့ ”

“ ကိုကြီးကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုမို့ စတာကို စိတ်ဆိုးစရာလား
ကိုကြီးစကားတွေကို ရုပ်သွင်နားလည်ပါတယ်။ နောက်မှ ဆက်ပြော
တော့။ ဒီမှာ ချမ်းလို့သေတော့မယ် ”

“ သေ... သေပေါ့။ မိုးတွင်းဘက်က အပြင်ထွက်ရင် ထီးယ
ရမှန်းသိရက်နဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အပျင်းထူတာ ”

“ ကိုယ့်ညီမလေးကို ကိုကြီးက တကယ်သေစေချင်နေကယ်
ပေါ့ ”

“ ပြောင်ချော်ချော်လုပ်မနေနဲ့ ရုပ်သွင်... သွား အဝတ်အစား
တွေပြန်သွားလဲ နင်ဖျားရင် အလုပ်ပျက်ဦးမယ် ”

အသက်နှစ်နှစ်သာကွာသော အစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းမြတ်သွင်ကို

စိုးမိုးစာပေ

အစ်ကိုသက်ဝက်(ဘိ)ဆိုက်

ရုပ်သွင် ကြောက်လန့်ပုံ တစ်စက်လေးတောင် မရှိပါချေ။ မိဘနှစ်ပါး
မိန်းမပြီးကတည်းက ကိုကြီးက ရွှေရုပ်သွင်ကို အလိုလိုက် ဂရုစိုက်ခဲ့
တယ်

တစ်ပိုင်းတစ်စ ပညာရေးကိုပင် စွန့်လွှတ်ကာ ဒယ်ဒီလုပ်ငန်း
တွေကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဦးဆောင်ခဲ့ရသည်။

ဒယ်ဒီနှင့်မာမိဆုံးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရွှေရုပ်သွင်က
အိမ်တန်းကျောင်းသူဘဝပဲ ရှိသေးသည်။ ကိုကြီးမင်းမြတ်သွင်က

အားပေးရေး ဒုတိယနှစ်တက်နေစဉ်မှာ ဖြစ်သည်။
ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်ချိန်

ကျန်ရစ်ခဲ့သော မောင်နှစ်မနှစ်ဦးအတွက် အစ်ကိုကြီးသည် အားကိုး
ဖြစ်ခဲ့သည်။ အသက်အားဖြင့် နှစ်နှစ်ပဲကွာခြားပေမယ့် မင်းမြတ်သွင်က

အငယ်အတွတ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဒယ်ဒီရဲ့အရောင်းစတိုးဆိုင် သုံးဆိုင်ကို ဆက်လက်တိုးတက်

အောင် ဦးစီးနိုင်ခဲ့သည်။ ရွှေရုပ်သွင် ဘွဲ့တစ်ခုပိုင်ဆိုင်ချိန်အထိ ကိုကြီးက
လေးသေးမရှိ တာဝန်ယူခဲ့သလို တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးအတွက်

အစိတ်ထဲမှာရှိခဲ့သည်။
မိန်းမယူဖို့မခင်နှင့် ချစ်သူရည်းစားတောင် မထားဘဲ စတိုး

ကိုကြီး သုံးဆိုင်ကို ဦးစီးထိန်းချုပ်ရင်း ရှင်သန်ခဲ့သူပါ။
ကိုကြီးစေတနာနှင့် သံယောဇဉ်ကို နားလည်သော ရွှေရုပ်သွင်

ထည်း ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်သည်။ လေးစားအားကိုးသည်။

စိုးမိုးစာပေ

ကိုကြီးကလွဲလို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း သံယောဇဉ် မထားခဲ့မိ။ ချစ်သူရည်းစားထားဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားပါ။

နေတာထိုင်တာကအစ မိန်းမဆန်ဆန် မနေခဲ့ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းလည်း မထားပါ။

ဗိသုကာ တစ်ယောက်ကိုပဲ ခင်မင်ပေါင်းသင်းသည်။ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝမှ တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြတော့လည်း မေဂျာတူ အတန်းတူ ဖြစ်ခဲ့တာမို့ သံယောဇဉ်ပိုမိုခဲ့တာဖြစ်သည်။

သင်္ချာအဓိကနှင့် ဘွဲ့ချပြီး ခုချိန်ထိ ဗိသုကာနှင့် အတွဲမပျက်ရှိခဲ့သည်။

နေထိုင်ကြသည်ကလည်း နှစ်ခြုံကျော်လေးမို့ အမြဲတွဲဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဗိသုကာသည် ရုပ်သွင်ကို နားအလည်ဆုံးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဟေ့ ညီမလေး အဝတ်အစားလဲနေတာ ကြာလှချေလား။ အမြန်လုပ် ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ် ကိုကြီးခိုက်ဆာနေပြီ ”

ကိုကြီးအသံကြားမှ ရေစိုခပ်ပင်တွေကို ဖွေးပွသဘက်နှင့် ပွတ်သုတ်နေရာမှ ရုပ်သွင် ကသောကမျော လက်စသပ်ကာ ထွက်ခဲ့ရသည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့် ထမင်းလက်ဆုံစားရချိန်က သည်လိုညနေခင်းတွေပဲ ရှိသည်။ မနက်ခင်းဆို ကိုကြီးက အပြင်မှာပဲ ကြိုသလိုစားရသည်။

စိုးမိုးစာပေ

စတိုးဆိုင် သုံးဆိုင်ကို ကားတစ်စီးနှင့်လှည့်လည်ရင်း ဦးစီးနေရသော ကိုကြီးခမျာ ဘယ်တော့မှ အချိန်ပိုဟူ၍ မရှိရှာပါ။

ရပ်ကွက်ထဲမှ ဒေါ်လှရီဆိုသော မိန်းမကြီးက မနက်ဆို အိမ်မှာထားပြီး ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် စားသောက်ပြီးပြန်သွား၏။ နှစ်ရက်တစ်ခါလောက်တော့ လျှော်ဖွပ်ကိစ္စကို နေ့လည်ခင်းအထိ ဒေါ်လှရီက ဆုပ်ကိုင်ပေး၏။

အိမ်ဖော်သီးသန့်မခေါ်ဘဲ လစာနှင့်သတ်မှတ်ကာ လာလုပ်ပေးတာမို့ အဆင်ပြေသည်။ သည်တော့ ဒေါ်လှရီ မနက်ဘက်ရှိနေချိန်မှာလည်း ရုပ်သွင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ထိုင်လို့ရသည်။

ဒေါ်လှရီပြန်သွားလျှင် အိမ်တံခါးသော့ပိတ်ကာ ရုပ်သွင်စိတ်တိုင်းကျအပြင်ထွက်နိုင်သည်။ အိမ်သော့ကို ပန်းအိုးအောက်မှာ ထုတ်ထားတာကို ကိုကြီးနှင့်ရုပ်သွင်ပဲ ညှိနှိုင်းအသိပေးထားသည်။ တစ်ခါတရံ ကိုကြီးခမျာ အိမ်ကိုစောစောပြန်လာသည့်အခါ ရုပ်သွင်အပြင်ထွက်နေတာကို ပြန်မလာမချင်း စောင့်နေရတတ်တာမို့ပင် ဖြစ်သည်။

“အမြန်လာပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ခိုက်ဆာနေတာ ကြာပြီ ညီမလေး ပြန်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ ”

“ကိုကြီးကလည်း ဆာရင် စားနှင့်ရောပေါ့ ”

“အပိုတွေမပြောနဲ့ ညစာစားချိန်လေးပဲ တို့မောင်နှမ အတူ ဆုံရတာကို ”

ကိုကြီးပြောရင်း စားသောက်ခန်းဘက်လှမ်းဖို့ ခြေလှမ်းအရွေ့

စိုးမိုးစာပေ

မှာပဲ ခြံတံခါးဝက ဘဲလံသံက ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ ဘယ်သူလဲဟ မိုးပဲချုပ်တော့မယ် ”

ကိုကြီးအလိုမကျစွာ ရေရွတ်နေတုန်းမှာပဲ ရုပ်သွင်ဆင်ဝပ် အောက် လှမ်းထွက်ကာ ခြံတံခါးဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူးကိုကြီး သုကာပါ ”

“ ဒီအချိန်ကျမှ ဒီကောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ရုပ်သွင် ”
အပြင်ဘက်မှာ နေရောင်ပျောက်ကာ အမှောင်ရိပ်သစ်လှ ပြိမို့ ကိုကြီးမျက်မှောင်ကြီးကျွံကာ ရေရွတ်သည်။

“ ဘယ်လိမ္မာလဲ ကိုကြီးရဲ့၊ ဘာပြောမလို့လဲ မသိဘူး ခဏလေး ညီမလေးသွားလိုက်မယ် ”

ညှော်ခန်း သံပန်းတံခါးမှာ ချိတ်ထားသော ထီးကိုလှမ်းယူဖွင့် ဆောင်းပြီး ရုပ်သွင်တဖွဲဖွဲကျနေဆဲ မိုးရေထဲမှာ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းခဲ့ သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်မိသည်။ ဘာပြဿနာဖြစ်တာ လဲ မသိ။ ညနေခင်းက ထိမထင်နှင့်ရန်ပြုပြဿနာဆို အခက်။ ထိမထင် များ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ တိုင်ထားသည်လား။

“ ဘာလဲ သုကာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

ခြံတံခါးအပြင်မှာ ခေါက်ထီးကြီးဆောင်းလျက် ရပ်နေသော ဗိသုကာကို ရုပ်သွင်အလောတကြီး မေးမိသည်။

“ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဒီမှာ နင့်ဆွဲကြီးလာပေးတာ ”

ဗိသုကာ လက်ဝါးပြင်ထဲမှာ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြီးလေးကိုဖြင့်မှ ငဲ ရုပ်သွင် ကိုယ့်လည်တိုင်ကို ပြန်စမ်းကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ရုပ်သွင် ဆွဲကြီးလေးမရှိပါလား။

“ ဘယ်လိုလုပ် နင့်ဆီပါသွားတာလဲ သုကာ ”

“ ငါ့အကိုကြယ်သီးမှာ ချိတ်ပါလာတာလေ ဒီစိမ်ရောက်တော့ အကိုချွတ်မှ သိလိုက်တာ ”

ဗိသုကာစကားကြောင့် ရုပ်သွင်မျက်နှာလေး ထူအမ်းအမ်းဖြစ် နှစ် သုကာ ရုပ်သွင်လက်ကို ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင် ပြုခဲ့သည်။ ပြီး တော့

ရုပ်သွင်ဆက်မတွေးရဲပါ။ ရှက်စိတ်နှင့် ပါးတွေတောင် ပူနွေးနွေး ခြစ်လာရသည်။

“ ရောယူလေ ရုပ်သွင် တော်ကြာ နင့်အစ်ကိုမေးရင် ဘာပြော နှုန်းမသိဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ငါချက်ချင်းလာပေးတာ ”

“ မယူဘူး သုကာ ကိုကြီးသိလို့ ဆူရင်လည်း ခံလိုက်မယ်”
ညနေခင်းက ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်သတိရကာ ရုပ်သွင် စိတ်ဆိုး ဟွားဟွားမှန်း မျက်နှာတန်းတန်းလေးတွေ ကွေးသွားကတည်းက ဗိသုကာ ဝဘောပေါက်သည်။

တော်တော်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ကောင်မလေး နေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်ပုံ အပုံက ယောက်ျားလေးလို ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ပေမယ့် ဒီလိုစိတ်ဆိုးနေ တာလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတိုင်းပါပဲလား။

ဆံပင်နီညိုညိုတွေက ပခုံးရှေ့နှစ်ဖက်မှာ ပြေပြေတိုတိုလေး တွေက ဆင်းလို့။

အခြယ်အသကင်းစင်သော မျက်နှာလေးက ဥဖတ်ဝင်းဝါ နေသည်။ ကြည့်လဲနေသော မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ခွန်ပြုနာတံလေးနှင့် ဆင်စုစုလေးလုပ်ထားသော နှုတ်ခမ်းဖူးလေးတွေက အသည်းယားစရာ ကောင်းနေ၏။

“ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား ရုပ်သွင် ”
“ စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး မကျေနပ်တာ ”

စုကျူထားဆဲ မျက်ခုံးတွေကို မဖြေသေးဘဲ ဘုဆတ်ဆတ် ပြောပုံလေးက ရယ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။

အိမ်မှာနေရင်းမို့ ထင်ရဲ့။ ပန်းနရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် ရှားရှား ပါးပါး ရုပ်သွင်အလှကို သူတစ်ဝကြီး ကြည့်နေရင်း

“ နင်မကျေနပ်သင့်တာ ငါမဟုတ်ဘူး ဟိုကောင် ထိမထင်ပဲ ဒီကောင်လုပ်ရပ်ကို ငါတစ်ဖွဲ့စီမံ မခံနိုင်လို့ ချေဖျက်ခဲ့တာ ”

“ တော်စမ်းပါ နင့်ကိုမကျေနပ်တာအမှန်ပဲ သူက ”

“ ဘာလဲ ဒါဆို နင်က ငါ့ကိုတစ်ပတ်လောက် စကားမပြောဘဲ နေတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ရုပ်သွင် ”

“ ဒီထက်ပိုချင်ပိုနိုင်တယ် ငါတော်တော် မကျေနပ်တာ ”

“ ကဲ ဒါဆိုလည်း နင့်သဘောပဲ ရုပ်သွင် နင့်ဆွဲကြီးကိုတော့ ယူထားတော့ နင့်ကိုငါတစ်ခါတလေ စိတ်ကုန်တယ် ဟိုမကျွဲဒီမကျွဲနဲ့

အတော်ပေါင်းသင်းရခက်တဲ့သူပဲ ”

“ အောင်မယ် ဒါဆိုလည်း အပေါင်းအသင်း မလုပ်နဲ့လေ ခုတယ် ”

“ ဘုတောမနေနဲ့ ပေါက်ကျော်မ လစ်တော့ ဟိုမှာ နင့်ကိုကြီး ဒေါပွနေဦးမယ် ငါတော့လစ်ပြီ ”

စကားအဆုံး လှည့်ထွက်သွားသော ဗိသုကာကျောပြင်ကို မြှေးကာထုရိုက် ပစ်ချင်လောက်အောင် ရုပ်သွင်စိတ်ဆိုးရသည်။

ကြည့်လေ လူကိုများပေါက်ကျော်မတဲ့။

ပြောရက်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပါးစွာ နေမိတာ ဒီနာမည်တွင်စေသတဲ့လား။ ပြီးတော့ တခြားသူ ပြောတာဆိုထားတော့ အခုတော့ ဗိသုကာနှုတ်က ပြောသွားတဲ့စကား။

နေပါစေဦး၊ နင်နဲ့ငါ တွေဦးမယ် သူက။ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။

“ ဘာတွေပြောနေလို့ ကြာနေတာလဲ ရုပ်သွင် ”

ညှော်ခန်းဝက စိတ်မရှည်နိုင်စွာ စောင့်နေသော ကိုကြီး ခပ်မာမာ မေးမှ ရုပ်သွင်လိမ်ညာဖို့ ကသောကမျော စဉ်းစားရသည်။

ဆွဲကြီးကိစ္စ သိလို့မဖြစ်။ ထိမထင်နဲ့ကိစ္စတွေကအစ မီးခိုးကြွက် လျှောက် ပေါ်သွားနိုင်သည်လေ။

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု မေးထားလို့ လာပြော ပြနေတာ ”

“ ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ ”

၂၈ ◆

နတ်သမီး

“ ရုပ်သွင် အလကားထိုင်နေရတာ ဖျင်းလို့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်တယ်လို့ သူ့ကားကို ပြောထားတာ သူ့အဖေ့မိတ်ဆွေ ကုမ္ပဏီ မှာလေ ”

“ ဘာ ဘာပြောတယ် ညီမလေး ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး ”

“ ဘာလို့လဲ ကိုကြီးရဲ့ အဖျင်းပြေသဘော စမ်းလုပ်ကြည့်ချင် လို့ဟာ ”

“ ဒီလောက်ထိ အလုပ်လုပ်ချင်ရင် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညီမလေး ဝင်ထိုင်ပေးလို့ ရတယ် ”

“ ဟာ တစ်နေ့ကုန်ထိုင် အညောင်းမိတာကြီး မလုပ်ချင်ပါဘူး ”

“ ဒါဆို ဘာမှမလုပ်နဲ့ ညီမလေးကို မခိုင်းရက်လို့ အိမ်မှာ အေးဆေးနေခိုင်းထားတာ ပြီးတော့ တခြားအလုပ်တွေတာမှ မလုပ်စေချင် ဘူး ကိုကြီးကိုမတိုင်ပင်ဘဲ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော် ဒါတော့လုံးဝ သည်းမခံ ဘူး မှတ် ”

“ အလကား သူ့ကားကို နောက်ပြောလိုက်တာပါ သူ့ကားက တကယ်ထင်ပြီး အပီလာပြောနေလို့ ခုပဲငြင်းလိုက်ပြီ အဟင်း ”

ကိုကြီးမျက်နှာတင်းတင်းက သည်တော့မှပဲ ပြေလျော့သွား သည်။ ကိုကြီးကတော့ တကယ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကိုကြီးပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုကြီးကို ရုပ်သွင်အားကိုးလေးစား နေရ တာလေ။

“ ကဲ ထမင်းဆာနေပြီဆို ကိုကြီး သွားစားရအောင် ”

စိုးမိုးစာပေ

“ နင့်ကိုစွန့်တာနဲ့ ဆာတာတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ မသိဘူး နောက်ဆို ကိုကြီးမသိဘဲ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော် ညီမလေး ”

“ အင်းပါ ကဲ ညီမလေးတော့ ဆာနေပြီ ”

ထမင်းစားခန်းဆီကို ရုပ်သွင်ကပဲ ဦးဆောင်လှမ်းခဲ့လိုက်ပါ သည်။

ကိုကြီးတိတ်ဆိတ်စွာ နောက်ကပါလာမှာကိုလည်း သိနေ၏။

တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ကိုကြီးပါပဲ။ ရုပ်သွင်အာရုံ ပြောင်းလိုက်တာ ကို မသိဘဲ မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်သွားပုံက အထင်အရှား။

အမှန်တွေကို သိများသိရင် ဘယ်လောက်ဒေါ်ကန်နေမည် မသိ။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၃)

မျက်နှာနုနုကလေး ရွံ့မဲ့ကာ သူမဆေးလိမ်းပေးတာ ခံယူ
နေသော ထိမထင်ကိုကြည့်ကာ ကေရီ ဒေါသစိတ်ကော အားမလို
အားမရစိတ်တွေပါ ဖြစ်နေရသည်။

မနေ့က သူမအိမ်ပြန်ရောက်တာ နောက်ကျသည်။ အိမ်ဖော်
ဒေါ်မိက မောင်လေးအိမ်နေပြီဟု ဆိုသည်။

“ဟင် စောစောစီးစီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နေမကောင်းလို့လား
ဟင် ဒေါ်မိ ”

“ကောင်းပါတယ် တူမကြီးရဲ့ ထမင်းစားပြီးမှ စောစောအိမ်ရာ
ဝင်သွားတာ ဒီညဘောလုံးပွဲ ထကြည့်မလို့တဲ့လေ ”

ပြိုဟ်တုစလောင်းကလာသော နိုင်ငံတကာ ဘောလုံးပွဲတွေကို
ညည့်နက်သန်ခေါင် ထကြည့်တတ်သော မောင်လေးအကြောင်းကို သိထား
တာမို့ ကေရီပုံလိုက်မိ၏။ သည်လိုဘောလုံးပွဲ ရှိသည့်ညတွေဆို ထိမထင်
စောစောအိပ်သည်။

ပြီးမှ တစ်ရေးနီးထကာ တစ်ယောက်တည်း ကြည့်တတ်သည်။

စိုးစိုးစာပေ

ဆယ်ကျော်သက်ဝက်(ဘိ)အိုက်

ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကို နောက်တစ်နေ့မနက်မှဘဲ ကေရီ
သိလိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ကေရီကုမ္ပဏီကို ထွက်သွားပြီ ထင်မှတ်ကာ
ထိမထင် အိပ်ရာက ထလာ၍ဖြစ်သည်။

မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အညှိအမည်းတွေနှင့် ဖူးယောင်
နေသော ထိမထင်ကိုကြည့်ကာ ကေရီသိပ် စိုးရိမ်သွားရသည်။

မေးကြည့်တော့ လူငယ်ချင်းစကားများ ရန်ဖြစ်ကြတာဟုပဲ
ပြောသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သိဆိုတာ မေးလို့မရခဲ့ပါ။

• လူချစ်လူခင်ပေါသော မောင်လေးကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ ဂျစ်တိုက်ခိုက်
သူ့ကွာ ဘယ်သူလဲ။

ကေရီသိထားသလောက် မောင်လေးထိမထင်က ရုပ်ချော
သလောက် စန်းပွင့်လွန်းသည်။ ကောင်မလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတတ်
တာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဖြစ်သည်။

အားလုံးနှင့်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတတ်သူမို့ ဘာပြဿနာမှ
မရှိခဲ့ပါ။

ရွှေတောင်ကြားက တိုက်မှာနေတုန်းက အပေါင်းအသင်းတွေ
အပြည့်။ ရန်ဖြစ်တာလည်း မရှိခဲ့။

သည်ဆီပဲငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲက ခြံကိုပြောင်းလာတော့လည်း ခုလို
ရန်ဖြစ်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ နေလာခဲ့တာပဲ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ခုမှ
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမသိ။

တစ်ခု စဉ်းစားစရာရှိတာက ရည်းစားများသော မောင်လေးကို

စိုးစိုးစာပေ

ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည် မိန်းကလေးအသိုင်းအဝိုင်းက အစ်ကိုတွေမောင်တွေ ကပဲ ရန်ရှာသလား။

ဇီဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်ရှိသည်။ ပြဿနာတွေ မငြိမ်းချမ်းဘဲ ဆက်ရှည်နေလျှင် အခက်။

“ အ...အ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မမရယ် နာလိုက်တာ ”

“ ဟင်... အံ့ဖွ့... အံ့ဖွ့ ဆောရီး မောင်လေး မမအတွေး လွန်သွားလို့ ”

ထိမထင် ဦးခေါင်းက ဆံနွယ်ပျော့ပျော့တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ကေရီ ဆိုမိသည်။ ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်ကတော့ မပြေပါ။

မောင်လေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်ဟူသော အတွေးက ရင်ထဲမှာ ဝင်ရောက်နေတာမို့ သည်နေသူမ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို မသွားဖြစ်ခဲ့ဖူးဖုန်းဆက်ကာ လူယုံတော် ဦးမြိုင်နှင့်ကိစ္စဟူသမျှ လွှဲအပ်စေခိုင်းကာ အိမ်မှာ နေဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။

“ ထိ မောင်လေး ”

သိချင်တာကို ချော့မော့မေးဖို့အတွက် ကေရီ မောင်လေးကို ညင်သာစွာပဲ ခေါ်လိုက်၏။

“ မမ ဘာမေးမလို့လဲ မေးပါ ”

“ ထိနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာ ဘယ်သူတွေလဲ ဒီရပ်ကွက်ထဲကပဲ လား မမကိုပြောနေ နောက်ထပ်ပြဿနာတွေ ထပ်မဖြစ်အောင် မမ စီစဉ်သင့်တာ စီစဉ်နိုင်အောင်လို့ ”

“ မလိုပါဘူး မမရယ် ဒီလောက်ထိ မကြီးမားပါဘူး အေးဆေးပါ ”

“ ဘာရယ် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်နေတာတောင် ထိက အေးဆေးပြောနိုင်သေးတယ် ပြောစမ်းပါ မမ မသိရရင် နေလို့ စိတ်အေးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ထိမထင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ မမ မသိအောင်နေကာမှ သိဖြစ်အောင် သိသွားတော့ ခက်နေသည်။ အမှန်ကို ပြောလို့လည်း ဖြစ်ပါ။

တော်ကြာ ဗိသုကာကို မမပြဿနာရှာမှာ သေချာသည်။ ဒီကိစ္စကြောင့် ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်လည်း မဖြစ်ချင်ပါ။

ကိုယ်ညံ့လို့ ခံရတာပဲမှတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ အားနည်းချက်က သူ ဗိသုကာလို ကိုယ်ခံပညာမတတ်ပါ။ ဗိသုကာက ခါးပတ်နက်အဆင့်ဟု သူငယ်ချင်းတွေ ပြောဖူးသည်။

စိတ်ကလည်း တိုသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ အလကားနေရင်း ရန်ဖြစ်ကာ မိုက်နေသော လူမိုက်တော့မဟုတ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဗိသုကာ ရန်ဖြစ်တတ်တာ ရွှေရုပ်သွင်ကြောင့် ဟု သူသိသည်။

ရွှေရုပ်သွင်ဆိုသော နာမည်လှလှလေးနှင့် ကောင်မလေးအကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေပြောတော့ သူ့စိတ်ဝင်စားရသည်။

ထိုအတွက် ဗိသုကာနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာလည်း သူ့အကြံ

တွက်ဆပြီးသားပါပဲ။

“ မောင်လေး မမမေးတာကို ဖြေလေ ”

မဖြေလို့မဖြစ်သော ကိစ္စဟု သူသိသည်။ ဒီတော့လည်း မုသာဝါဒကံကို လွန်ကူးရတော့မည်ပေါ့။ မမရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရှိမနေဖို့ပဲလိုသည်။

“ အမှန်ဖြေရရင် မမထင်သလို ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့ ”

“ ဘာရယ် ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲ ဒီဒဏ်ရာတွေက ဘယ်လိုရလာတာလဲ ”

“ အဟဲ သည်းခံခြင်းသည် အောင်မြင်ရာ၏ တဲ့၊ ပြောရရင် ကျွန်တော်အသည်းလေး သနားအောင်ပါ ”

“ ဘာရယ် ရှင်းရှင်းပြောစမ်း ”

“ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ် အဲဒါ သူကျွန်တော့်ဘက် ပြန်စိတ်လည်လာအောင် စိစဉ်လိုက်တာ သူ့မှာဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လက်စေ့သမားတစ်ယောက်လေ သူ့ဦးလေးနဲ့အတူ လျှောက်လာတဲ့သူကို ကျွန်တော် အတင်းစကားဝင်ပြောတော့ ဒီဒဏ်ရာတွေ သူ့ဦးလေးပေးလိုက်တာပေါ့ ”

“ ဘုရားရေ အသနားခံပြီး ပတ်သက်ရအောင် ဒီကောင်မလေးက ဘာဖို့လို့လဲဟင် သူ့ဦးလေးကကော ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားရသလား ”

စိုးမိုးစာပေ

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း မမဖောရီ ဒေါသတွေကို ရင်ဆိုင်နေသည်။ ထိမထင်ဆိုသော မောင်ငယ်အတွက်ဆို အရာရာကို ရင်ဆိုင်နေသည့် သတ္တိတွေနှင့် မမမျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပနေတတ်သည်။

“ မမကလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဒီဇာတ်လမ်းကို တမင်ခင်းပြလိုက်တာပါ။ လမ်းမကြီးမှာ ဦးလေးဖြစ်တဲ့သူကို အလေးမထား ဇနီးမစိုက်ဘဲ လုပ်ပြလိုက်တာ ဒီတော့ ဟိုလူကြီး ရှက်လည်းရှက် ဒေါသထည်းထွက် တီးတော့တာပေါ့ ”

“ အဲဒီလောက်ထိ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ခိုက်မဲရသလား ထီရယ် ”

“ ခိုက်မဲတာဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်သူ့ကိုချစ်လို့ပေါ့ မမရဲ့၊ ကျွန်တော်ရည်းစားတွေ အများကြီးတွဲခဲ့ဖူးပေမယ့် ဘယ်သူမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာ သူက ကျွန်တော်ရည်းစားများတာ သိတော့ လက်မခံဘဲ စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သနားအောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်တာ ”

“ အဲ့ပါ ထီရယ် မင်းတကယ်ပဲ အဲဒီမိန်းကလေးကို မြတ်နိုးရင် မမကိုယ်တိုင် သူ့မိဘတွေထံ တောင်းရမ်းပေးမယ် ဒီလောက်ထိ သနားခံပြီး ရူးသွပ်စရာမလိုပါဘူး ”

“ ကျွန်တော် သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကိုလည်း ရချင်တယ် အခုတောင် သူ့ကျွန်တော့်ကို နားလည်သနားပြီး ပြန်အဆင်ပြေနေပြီ သူ့စိတ်ဆိုးပြေပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့ဦးလေး

စိုးမိုးစာပေ

ထိုးတဲ့ကိစ္စ ဖုန်းဆက်တောင်းပန်တယ် မမရဲ့ ”

သူ့စကားတွေကို မမကေရီ ယုံကြည်သွားခဲ့၏။ မျက်နှာပေါက် ဒေါသစိတ်တွေကွယ်ပျောက်ကာ မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေရင်း

“ အဲဒီကောင်မလေး နှာမည်က ဘယ်သူလဲ ဘယ်မှာနေတာလဲ မမကို ပြောစမ်းပါ။ ထိမထင်ဆိုတဲ့ မောင်လေး အရှူးအမူးဖြစ်သွားတဲ့ မိန်းကလေး ကို မမသိချင်မြင်ချင်လွန်းလို့ ”

“ အချိန်တန်ရင် မမရှေ့မှောက် ခေါ်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးမယ် ပြီးမှ မမတောင်းရမ်းပေးပေါ့ အခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့သူ တစ်ယောက်စိတ်တစ်ယောက် နားလည်နိုင်အောင် လေ့လာပါရစေဦး မမရယ် ”

“ အင်း အံ့ဩစရာပဲ မောင်လေးကိစ္စ ဒယ်ဒီဆီ လှမ်းအသိပေးထားမှနဲ့ တူတယ် ”

“ ဟာ မလုပ်နဲ့ မမ၊ ဒယ်ဒီ မသိပါစေနဲ့ဦး ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တာမှန်ပေမယ့် ဆက်လေ့လာချင်သေးတယ် သေချာပြီဆိုမှ အသိပေးပါနော် တောင်းပန်ပါတယ် ”

“ ဟတ်ပါပြီ ဒါဆိုမင်းလည်း မမကို ကတိပေး ဒီလို မိုက်မိုက်မဲမဲ အလုပ်မျိုးထပ်မလုပ်တော့ဘူးလို့ ”

“ စိတ်ချ လုပ်စရာမှ မလိုတော့တာ ကောင်မလေးက အဆင်ပြန်ပြေသွားပြီပဲ ကျွန်တော်ကို တီးခဲ့တဲ့ သူဦးလေးတောင် သူမုန်းနေလောက်ပြီ ဟား ဟား ”

စိုးမိုးစာပေ

အယ်ကျော်သက်ဝတ်(ဘိ)ချိုက်

သူပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောလိုက်တော့ မမပြုံးသည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာပေါက် ဒဏ်ရာတွေကို ပြန်ကြည့်ကာ အပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

“ တော်တော် စာနာစိတ်မရှိတဲ့ လူကြီးပဲ လက်ဝှေ့ညှာတတ်တယ်ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်တာတော့ မမ မကျေမနပ်ဘူး ”

“ ဟ မမကလည်း ဒါတော့ သူ့တူမသူ စောင့်ရှောက်တာပဲ ”

“ ကြည့်စမ်း မင်းကပါ ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်လွှတ်နေတယ်ပေါ့ အချစ်ဆိပ်တက်လောက်အောင် မိုက်တဲ့လူမိုက် ဆေးထည့်ပေးတော့ ညည်းလိုက်တာ ဟွန်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး ”

ကရုဏာဒေါသနှင့်ဆိုသော မမခြေကလေး ဆောင့်ထွက်သွားတော့ သူပြုံးပြုံးကြိုး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့အတွေးထဲမှာတော့ ဗိသုကာပုံရိပ်က အရိပ်ထင်လာ၏။ ဒီကောင်က ကရာတေးဆွမ်းဆိုတော့ သူ့ကို ဒဏ်ရာရအောင် နှပ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ရွှေရုပ်သွင်။ အမည်နှင့်လိုက်တက်အောင် လှပသော ရွှေရုပ်သွင် ပုံရိပ်လေးကို ပြန်တွေးမြင်မိတော့ သူ့ရင်ထဲက နွေးခနဲတောင် ခံစားရသေး၏။

သူ့ငယ်ချင်းတွေ နှုတ်ဖျားက ခဏခဏပြောတတ်သော ရွှေရုပ်သွင်ကို တစ်ခါမြင်ကြည့်မိယုံနှင့် သူ့သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သွားသည်။

စိုးမိုးစာပေ

နတ်အောင် လှပသောကောင်မလေး။ ပုံစံလေးက ယောက်ျားလေးစတိုင်လ်နှင့် ဂျင်းပင်ကို မချွတ်တမ်း၊ ဝတ်တတ်သည်။

တွဲတတ်သည်က ဗိသုကာဆိုသော ယောက်ျားလေးနှင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ထဲက သဘောကျသွားခဲ့တာမို့ ဗိသုကာမပါသော တစ်ရက်မှာ လိုက်စကားပြောခဲ့တော့

“ ဟေ့ နင့်နာမည် ထိမထင်မို့လား၊ ငါ့ကို လာမနှောင့်ယှက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ရှင်းတယ်နော် ”

စကားတွေက ရှင်းပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ မရှင်းလင်းတာ သူ့နာမည်ကို ရွှေရုပ်သွင်သိနေတာကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ ကိုယ့်နာမည်ကို မင်းသိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ ”

“ ဒါ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ချောတယ် ချမ်းသာတယ် ဆိုတဲ့ခပ်ညံ့ညံ့ အရည်အချင်းနှစ်ချက်နဲ့တင် ရှင့်ကို အရှုံးအမှားဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်းတောင် ရှင်သွင်သိတယ်။ အဲဒီကတည်းက အထင်ကြီးလို့ မရတာ ”

“ မင်းစကားတွေက ရင့်လိုက်တာ ”

“ ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ ဒီတော့ ရှင်ကျွန်မအနားက အမြန်ဆိုလစ်တော့ ”

“ ဆောရီးကွာ ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်သူ့အမိန့် မနာခံဘူးကွ ”

ခြေလှမ်းတွေ ဆတ်ခနဲရပ်ကာ မော့ကြည့်သော မျက်ဝန်းများတွေက သူ့ရင်ထဲကို စူးနစ်သွားစေအောင် အစွမ်းထက်ပါသည်။ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် လှလိုက်တဲ့ ရွှေရုပ်ကလေး။

“ မင်းအကြည့်တွေက ငါ့ရင်ထဲအထိ ထိတယ် ရွှေရုပ်ကလေး ”

“ ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်တော့ ထိမထင် ”

စကားလုံးက ကြမ်းတမ်းပေမယ့် အသံလေးက ချိုမြိန်သည်ဟု သူထင်သည်။

“ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေတာကို ပြောပြမလို့ ရွှေရုပ်ကလေး ”

“ ”

တင်းခနဲ စေ့သွားသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ တပြိုင်နက် ထည်းမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်ဝဲကျလာသော လက်တစ်ဖက်ကို မြင်ရ၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို အနောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ရှောင်တော့ သူမအရှိန်လွန်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျသည်။

“ လွှတ် အခုလွှတ်စမ်း ”

ဒေါသစိတ်တွေနှင့် ရဲရဲနီနေသော ပါးနုနုလေးကို သူနှူးညံ့စွာ ငုံ့နှမ်းပစ်လိုက်မိတာ နှလုံးသားက စေခိုင်းမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ ဟင် နင် နင် လူယုတ်မာ ”

မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် သူ့ကို နှိပ်ကြည့်နေသည်။

ဒေါသစိတ်နှင့် တုန်ခါနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူ့ဝင်း

၉၀

ကြည်ရင်း

“ ဆော့ဇီး ကိုယ်စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် မင်းကသိပ်လှနေလို့

ပါ ”

“ တောက် နင့်ကို ငါခွင့်မလွှတ်ဘူး ”

နာကျည်းခံပြင်းသော တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ လွင့်စင်ကျွန်ရစ်

ခွဲသည့်စကားလုံးတွေ သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်တုန်ခါသွားခဲ့၏။

“ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ရွှေရုပ်ကလေးရယ် ”

သူ့ရင်ထဲက တောင်းပန်စကားကို သူမ မကြားနိုင်တော့ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေက ရွှေရုပ်သွင်နှင့် ဗိသုကာကို ရှောင်နေလို့

ထိုညနေက သတိပေးသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကြိတ်ပြုံး

နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ ငိုဖွဲ့ဖွဲ့ထဲမှာပဲ ဗိသုကာနှင့် သူ့ရင်ဆိုင်ခဲ့

ရခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ဘက်က တစ်ချက်လေးတောင် တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိအောင်

ဗိသုကာလက်ရည်သာလွန်းခဲ့သည်။

ကိစ္စတော့မရှိပါ။

မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေက အချိန်တန်လျှင် ပျောက်သွား

လိမ့်မည်။

ရွှေရုပ်သွင် ပါးပြင်လေးပေါ်က အနမ်းပွင့်လေးကတော့ ကျွန်နေ

မှာပဲဖြစ်၏။ အဲဒါ့ထဲကောင်းသည်က သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ

စိုးမိုးစာပေ

ကျန်နေသည်။

ရွှေရုပ်သွင်ရဲ့ မျက်နှာလေးပဲဖြစ်သည်။

ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့်

မလှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးသောရင်သည် အခုမှတော့ကြောင့် တသိမ့်သိမ့် နွေးထွေး

လှိုက်ခုန်နေတာလဲမသိ။

ဒါ အချစ်ကြောင့်လား။ သေချာနေခဲ့ပြီဆိုရင်တော့

မင်းဟာ ထိမထင်နှလုံးသားထဲက အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့

ရွှေရုပ်သွင်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၄)

စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်သလိုဖြစ်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ အလိုလိုနေရင်း မကြည်မလင်ဖြစ်နေခဲ့တာကြောင့်လည်း စိတ်က မကြည်ချင်ပါ။

ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေစိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဖြစ်နေတာ သုံးရက် ရှိခဲ့ပြီ။

အိမ်မှာလည်းနေလို့ထိုင်လို့မရ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်တော့ လည်း စိတ်ကမကြည်ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ထိုင်နေရပေမယ့်ဆိုင်ရှေ့ လမ်းမဆီ ကိုသာ သူတစ်မျှော်မျှော်ဖြစ်နေတာကို ကြာတော့တိုးတိုးနှင့် သူရလင်း တို့တောင် ရိပ်မိသွားခဲ့၏။

“ဘယ်သူ့ကို မျှော်နေတာလဲ သူ့က ရွှေရုပ်သွင်ကိုလား”

“ မဟုတ်ပါဘူး တိုးတိုးရာ ဘာမှမမျှော်ဘူး ”

တိုးတိုးအမေးကို ဟန်ဆောင်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေလိုက်ပေမယ့် သူရလင်းက ဇာတ်လမ်းဆက်လာပြန်သည်။

စိုးမိုးစာပေ

“ တိုးတိုးပြောမှ သတိထားမိတယ်။ ရုပ်သွင် ဆိုင်မထွက်တာ သုံးလေးရက်ရှိပြီထင်တယ် ဘာဖြစ်တာလဲ သူ့က ဘာလဲ မင်းတို့ စိတ်ဆိုးကြပြန်ပြီလား ”

ရုပ်သွင် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တိုင်း သူ့ကို တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ခန့် စကားမပြောဘဲ နေတတ်တာကို အားလုံးသိကြသည်။

ထိုရက်တွေဆိုလျှင် ရုပ်သွင်သူနှင့် တတွဲတွဲရှိမနေတတ်ပါ။ ခွဲခွဲဆိုလျှင် မနက်တိုင်း ရုပ်သွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သူနှင့်အတူ ရောက်နေတတ်သည်။

“ အလကားပါကွာ သူ့ဝသီအတိုင်းပေါ့ ဘာမဟုတ်တာကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လုပ်တတ်တာ ငါတော့စိတ်ကုန်လာပြီ ”

“ ဒါတော့ကွာ ရုပ်သွင်က မိန်းကလေးပဲ မိန်းမပီသတဲ့ စိတ်တော့ရှိမှာပေါ့ ”

သူရလင်းစကားကြောင့် ရုပ်သွင်မျက်နှာနုနုလေးကို အာရုံထဲ မှာ မြင်ယောင်လာရသည်။ ယေ့စဉ်ကတည်းက သူတို့ယောက်ျားလေး တွေနှင့်ပဲ ပေါင်းသင်းကာ အပြောအဆို အမူအကျင့်ကအစ ယောက်ျား ဆန်နေသော ရွှေရုပ်သွင်။

အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝရောက်ခဲ့တော့ ရွှေရုပ်သွင်အခြေ အနေက သိသာထင်ရှားစွာ ပြောင်းလဲလာသည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ လှပပျိုမျှစ်ခြင်းတွေ ရွှေရုပ်သွင် ထံမှာ အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်လာကြသည်။

စိုးမိုးစာပေ

ကျောင်းမှာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီအဖြူလေးနှင့် အစိမ်းရောင် ထဘီ လေးဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေရုပ်သွင်သည် အပြင်မှာတော့ ရုပ်အင်္ကျီ တီရှပ်နှင့်ဂျင်းဘောင်းဘီ တိုရှည်များကိုပဲ ဝတ်ဆင်တတ်သူဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းလည်း မထားတတ်သည့် ရွှေရုပ်သွင်သည် သူ့ကိုတော့ ခင်တွယ်မပျက် တွဲသူဖြစ်ခဲ့သည်။

အထက်တန်းကျောင်း ရောက်ချိန်မှာတော့ ရွှေရုပ်သွင်သည် နုပျိုလှပမှုတွေဖြင့် တွယ်မက်စရာ ပန်းဖူးကလေးဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ သည်တော့လည်း ရွှေရုပ်သွင်ဆိုသော ပန်းဖူးလေးကို ချူချင်သူတွေ အများကြီး ရှိခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်သွင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ဗိသုကာ ဆိုသော သူကလည်း ရွှေရုပ်သွင်ဆိုသော အလှနတ်သမီးလေးကို စောင့်ကြပ်သော ယက္ခဘီလူးပမာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ရွှေရုပ်သွင်အနီးမှာ ကိုယ်ရံတော်သည် ဗိသုကာ။

ရွှေရုပ်သွင်ဆီ ချဉ်းကပ်လာကြသူတွေထဲမှာ ရမ်းရမ်းကားကား မိုက်ရှူးရဲဆန်သော ယောက်ျားလေးတွေလည်း ပါတတ်သည်။ ထိုအခါတိုင်း ရွှေရုပ်သွင်အတွက် ရန်ပွဲ နှဲဆင်ရသူက ဗိသုကာပဲဖြစ်ခဲ့သည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်ပွဲကြောင့် ရှေ့ရောက်ဖြစ်ကာ ရှင်းစတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

ကျောင်းမှာလည်း ဆရာကြီးရုံးခန်းကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်

ရောက်ခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်သွင် ဝင်ရှင်းပြုလို့ ကျောင်းထုတ်မခံရပေမယ့် ဝန်ခံကတိ ထက်မှတ်ထိုးခဲ့ရသည်။

“ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ သားရယ် ဒီကောင်မလေး အတွက် ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့ မဖြစ်ဘူး မင်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ အပေါင်း အသင်းမလုပ်နဲ့ ”

“ဟာ မေမေကလည်း ရုပ်သွင်ကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားတာ သိက္ခာမဲ့အောင်လုပ်တာ ”

“ဒါကိုတခြားနည်းနဲ့ ရှင်းလို့ တိုင်လို့ရတယ်သား သားက လူခိုက်ဝင်လုပ်တာ ကောင်းသလား ”

“ကိုယ့်ရှေ့မှာ စော်ကားနေတာတော့ မခံနိုင်ဘူးမေမေ ရုပ်သွင် အတွက် သားဝင်ရှင်းရမှာပဲ ”

သူ့ကိုကြည့်ကာ မေမေ ပင့်သက်နှိုက်သည်။ ရွှေရုပ်သွင်နှင့် သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကိုတော့ မေမေ မတားမြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ရွှေရုပ်သွင် ဆယ်တန်းနှစ်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မမျှော်လင့်ဘဲ တိမ်းပါးကုန်တော့ သူ ရွှေရုပ်သွင်ကို ပိုလို့တောင် ခင်မင်သနားရသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း လောကဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရဲသော ရုပ်သွင် အကိုကြီး မင်းမြတ်သွင်ကိုတော့ သူလေးစားသည်။

အားကိုးရာမိဘတွေ တိမ်းပါးကုန်သော ရုပ်သွင်ကိုလည်း သူ့အရင်ကထက်တောင် ပိုမိုခင်တွယ်ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်တက်ကြတော့လည်း မေဂျာအတူတူမို့ အဆင်ပြေသည်။

ရုပ်သွင်နှင့် သူ့ကြားမှာ သံယောဇဉ်သည် ခိုင်ကျည်စွာ နောင်တွယ်ခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

အရွယ်ကလေးရလာသည်နှင့် ပဲန်းဖူးငုံလေး ရွှေ့ရုပ်သွင်သည် လှပစွာ ပွင့်လာသော ပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ရွှေ့ရုပ်သွင်အလှသည် နုနယ်မွှေးပျံ့သော စပယ်ပန်းပွင့်လေးလို မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဆူးချွန်ချွန်လေးတွေနှင့် သင်းထုံသော နှင်းဆီပန်းလေးလို အလှဖြစ်သည်။

လှပုံစံက ကျားကျားရားရားအသွင် မာဆတ်ဆတ် ဂျစ်ကန်ကန် အသွင်မို့ တော်တန်ယုံ ယောကျ်ားလေးတွေ အနားမကပ်ရဲ ခဲ့ကြပါ။ ရုပ်သွင်ရဲ့လက်ရဲဇက်ရဲ တုံ့ပြန်မှုကြောင့်ပါသလို ရုပ်သွင်အနီးမှာရှိသော သူ့ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကိုကြီးနှင့် ကိုလတ်က သူ့ကိုကိုယ်ခံပညာသင်တန်းကို ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ ညွှီကိုလူခိုက်လုပ်မို့အတွက် ဒီပညာသင်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုယ့်ကိုသူတစ်ပါး အနိုင်ကျင့်စော်ကားတာ မခံရအောင် တတ်မြောက်ထားသင့်တဲ့ ပညာမို့ သင်ပေးတာ ”

“ ဟုတ်တယ် ညီလေး ကိုကြီးတို့ ပြောတာတွေ ခေါင်းထဲမှာ

မပေးခဲ့နော် ”

မွှေးချင်းညီအစ်ကိုသုံးယောက်သာ ရှိသောမိသားစုလေးထဲမှာ ဖေဖေမရှိတော့ပေမယ့် သားသုံးယောက်ရှိတာမို့ မေမေသည် မြေသိမ့်ကျေနပ်နိုင်ခဲ့သည်။

မေမေအားကိုးရလောက်အောင်လည်း ကိုကြီးနှင့်ကိုလတ်တို့က လိမ္မာသည်။ အားကိုးရသည်။

ကိုကြီးက စင်ကာပူကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်သည်။ လစဉ်ရသမျှ မေမေထံကို ထောက်ပံ့ပို့ပေးသည်။ အိမ်ထောင်ပြုမို့ မတွေ့တော့ဟု ဆိုသည်။

ကိုလတ်ကလည်း မြန်မာပြည်ကို မစွန့်ခွာလို၍ ကုမ္ပဏီခွဲထောင်ကာ အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားသည်။ ကိုကြီးနှင့်ကိုလတ်က စီးပွားရှာနေတာမို့ သူ့ကိုဘာမှ မလုပ်ခိုင်းဘဲ မေမေအနီးမှာ နေစေသည်။

ငွေကြေးခန့်အတွက် ပူပန်မှုမရှိရအောင် ကိုကြီးနှင့်ကိုလတ် တာဝန်ယူနိုင်သည်မို့ မေမေနှင့် သူ့ဘဝက အေးချမ်းနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆိုင်ထိုင် လေပစ် အိမ်ပြန် ဂိမ်းဆော့ ဗီစီဒီ ထိုင်ကြည့် ဖြတ်သန်းရင်း အချိန်ကုန်ရသော သူ့အတွက် ရုပ်သွင်နှင့် ခင်မင်နေရတာ အဆင်ပြေသည်။

ပျင်းရိစရာမရှိအောင် ရုပ်သွင်က သူ့နှင့်အတူ ရှိနေပေးတတ်သည်။

မနက်ဆိုလျှင် နှစ်ဦးသားလမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ

အတူတိုင်ကြသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင်လည်း ရုပ်သွင်အိမ်ကို ရောက်လာတတ်သည်။ နှစ်ဦးသား အတူဂိမ်းကစားပြီး ညောင်းညာ ထာလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက် စားသောက်ကြနှင့် ပုံမှန်လည်ပတ် နေခဲ့သော အခြေအနေလေး ပြောင်းလဲသွားတော့ သူ နေမထိုင်မသာ ဖြစ်ရတာအမှန်။

အခုဆို ရုပ်သွင်ကို အရိပ်လေးတောင် မြင်ခွင့်မရနိုင်တာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။

သူ့ကိုစိတ်ဆိုးတိုင်း ရုပ်သွင်က မခေါ်မပြော နေထတ်သည်။ သုံးလေးရက် တစ်ပတ်စသည်ဖြင့် သူ့ဘာသာရက်သတ်မှတ်ကာ ပြုမှု တတ်ပုံက ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။

သူ သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်အတိုင်း ရုပ်သွင်က စကား တစ်ခွန်း မပြောဘဲ လမ်းမှာတွေ့လျှင်တောင် မမြင်ဟန်ဆောင်တတ် သည်။

ထိုအခါမျိုးမှာ သူ တန့်န့်ဒေါသဖြစ်ရပေမယ့် စိတ်ပြေသွားတော့ လည်း စတင်နှုတ်ဆတ်ပြောဆိုလာသည်က ရုပ်သွင်ပဲဖြစ်သည်။

မခေါ်မပြောဘဲနေခဲ့သည့်ရက်တွေကို မသိသလို အမှတ်မထား တော့သလို ပုံမှန်အတိုင်း ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံလာပုံက ရုပ်သွင်ရဲ့ အမူအကျင့်လေးပင်ဖြစ်သည်။

“ နေ့စမ်းပါဦး ရုပ်သွင် နင်ကတာလုပ်တာလဲ အရင်ရက်တွေက လမ်းမှာ ဆုံရင်တောင် ငါ့ကိုမတူသလို မတန်သလို မျက်နှာလွှဲသွားခဲ့

တယ် အခုတော့ နင်ပဲမဟုတ်သလိုလိုနဲ့ ”

“ အဲဒါ နင့်ကိုငါစိတ်ဆိုးလို့ အပြစ်ပေးခဲ့တာလေ နင့်ကိုသုံးရက် တိတိ စကားမပြောဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် ဒီနေ့ သုံးရက်ပြည့်ပြီးလို့ ပြန်စကားပြောတာ ပြစ်ဒဏ်စေသွားပြီလေ ”

“ ငါ့ကို ပြစ်ဒဏ်ပေးတာ ဟုတ်လား ”

“ အေးလေ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ငါ့နင်နဲ့စကား မပြောဘူး သူ့စိမ်းလို့ နေလိုက်တော့ နင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ အဲဒါငါ့ပြစ်ဒဏ်ပဲပေါ့ ”

မျက်ဝန်းရိဝေဝေလေးတွေထဲအထိ လှောင်ပြီးလေးတွေ အရိပ် ထင်စေသည့် ရုပ်သွင်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ သူ့မျက်မှောင်ကုပ်သွား ရသည်။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ ရုပ်သွင်ပါပဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ခံစား ရအောင် လုပ်တာပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ ဗီသုကာဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မာနတရားနဲ့ ဟန်ဆောင်ဖို့ ဝန်လေးတတ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်လေတော့ ရုပ်သွင် စကားကို အားပါးတရ ရယ်ပစ်လိုက်ခဲ့၏။

“ နင် က ဘာရယ်တာလဲ သုကာ ”

“ နင်အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာကြီးကို ရယ်ချင်လို့ပေါ့ ရုပ်သွင်ရဲ့ နင် ငါ့ဆီမလာတော့ နားငြီးသက်သာတယ် နင်စကားမပြော မပတ်သက် ဘဲနေတော့ ငါတစ်ယောက်ထဲ နေချင်သလိုနေ လွတ်လပ်နေတာပေါ့

ရှုပ်သွင်ရဲ့ ဟား...ဟား...”

ရှုပ်သွင်ရဲ့အပြုံးမျက်နှာလေး ချက်ချင်းကွယ်ပျောက် သွားသည်။ သူ့ကိုဘုကြည့်ကြည့်ရင်း ရှုပ်သွင်ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

“ ငါလာတာ ခင်မင်နေတာ နင့်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ ရတယ် ဒါဆိုလည်း မလာတော့ဘူး မှတ်ထား၊ ခြေကလေးဆောင့်ပြီး အနားကထွက်သွားတဲ့ ရှုပ်သွင်ကို အပြုံးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ရွှေရှုပ်သွင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ပါစေ။ ရင်ထဲမှာ သိုဝှက်ထားတတ်သူ မဟုတ်ဆိုတာ သူ့အတွက် သာမန်ပါ။

အပြုံးအတေးမနို့၊ ဖြူစင်လှတဲ့ကောင်မလေးကို သူ ခင်မင်နေတာလဲ ဒီလိုစိတ်ဓါတ်လေးကြောင့်ပဲလေ။

သူ့အပေါ်ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး အချိန်တန်လျှင်တော့ ရှုပ်သွင်စိတ်ဆိုးပြေကာ ပြန်ရောက်လာတတ်စမြဲ။ သူကလည်း ရှုပ်သွင် စိတ်ဆိုးပြေကာ ပြန်ရောက်လာချိန်ကို မျှော်ရင်း ကျေနပ်နေတတ်တဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ တို့ လစ်တော့မယ်သူက မင်းဆက်ထိုင်ဦးမှာလား ”

သူ့ရလင်း အမေးစကားကိုကြားမှ သူလက်ကနာရီကို ငိုကြွေးမိသည်။ ဆယ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ။ ဒီအချိန်ဆို ရှုပ်သွင်လက်ဖဝါး ရည်ဆိုင်ထွက်လာတော့မည် မဟုတ်ပါ။

စိုးမိုးစာပေ

“ မထိုင်ပါဘူး ငါလည်းပြန်မယ် ”

သူ့ရတီနှင့် ခမ်းခွဲနှုတ်ဆက် ပြန်ခဲ့သည့်လမ်းမှာလည်း ရှုပ်သွင် တို့မတွေ့ရပါ။ သူ့ကို ဒီတစ်ခါတော့ ရှုပ်သွင်တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့သည် ထင်သည်။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ တမင်အပြင်မထွက်တာတဲ ဖြစ်မည်။

ရှုပ်သွင်အပေါ် သူ့ပြုမူလိုက်မိတာ သိပ်လွန်ကျူးသွားခဲ့သည် လား။ တစ်ခါမှ မပြုမူမိသော သူ့အပြုအမူအတွက် ရှုပ်သွင်စိတ်ဆိုး သွားခဲ့တာတော့ အသေအချာဖြစ်သည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ရှုပ်သွင်ရယ်။ ထိမထင် နမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့ အနမ်း တစ်ပွင့် နှင့်ပါးပြင်လေးပေါ်မှာ ထင်ကျန်နေမှာ ငါမလိုလားဘူး။

နှင့် မျက်နှာလေးကို မြင်တိုင်း တနံ့ခံစားနေရမှာ ငါ မခံစားနိုင် ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့အနမ်းနဲ့ ချေဖျက်ခဲ့တာပါ ရှုပ်သွင်။

ငါ့ကို နှင်စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးပါ။ ငါ ခံယူနိုင်တယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ရှုပ်သွင်။ ငါ့အကြောက်ဆုံးက နှင်မုန်းမှာကိုပါပဲ။

အမုန်းဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုကလွဲရင် နှင်ပေးသမျှ ငါခံယူနိုင်တယ် ရှုပ်သွင်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၅)

“ သုကာ ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ရုပ်သွင်ရယ်။ အနောက်မှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်လို့ ရောက်နေလေသည်။

သူ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩဝမ်းသာ သွားမိတာလည်း အရုပ်သွင်စိတ်ဆိုးပြေသွားခဲ့ပြီလား။

တစ်ပတ်လောက် သူ့ကိုမခေါ်ဘူးဟု ရုပ်သွင်ပြောထားသလို ဒီထက်လည်း ပိုချင်ပိုနိုင်တယ်ဟု ဆိုခဲ့သည့် ရုပ်သွင်အခုလည်း သူ့ရှေ့မှောက်မှာ ရောက်နေသည်။

အနီရဲရဲခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာလေးနှင့် ဂျင်းစကပ်ရှည်လေး ဝတ်ဆင်ထားသော ရုပ်သွင်မျက်နှာလေးက ထုံးစံအတိုင်း အခြယ်အကင်းစင်လျက် နုဖတ်ရှင်သန်နေသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့လေးရက်လုံးလုံး အရိပ်လေးတောင် မမြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရတာမို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးသွားပေမယ့် သူတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး နှင်းဆီပန်းပင်တွေဘက် ပြန်လှည့်နေလို့

စိုးမိုးစာပေ

ဦး

ငါ့ကိုလေးရက်လုံးလုံး စိတ်ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ နှင်းကို တစ်ခုခုတော့ ပြောပြနိုင်ရမယ် ရုပ်သွင်။ ကဲ နှင်းဒေါသတွေကို ငါမြင်ပါရစေ ရုပ်သွင်။

“ ဒါက ဘာသဘောလဲ သုကာ နှင်းပန်းပင်တွေက ဘယ်ဘက် အရေးကြီးလို့လဲ ”

လေသံက မာဆတ်ဆတ်။ သူ လှည့်မကြည့်ပေမယ့် မြင်သိသော ရုပ်သွင် မျက်နှာတင်းတင်းလေးအတွက် ရင်ထဲကပဲ ကြိတ်ပြီး နှင်း

“ နှင်းဆီပင်တွေ ပိုးကျပြီး အရွက်တွေဝါနေတာ နှင်းမြင်ဘူး ဒါကြောင့် ပိုးသတ်ဆေးဖြန်းပြီး အရွက်ဝါတွေ ညှပ်ထုတ်ပစ်နေတာ ”

ဝါကြင်ကြင်အရွက်တွေကို ကတ်ကြေးနှင့်ကိုက်ဖြတ်ရင်း သူ့လိုက်တော့ ရုပ်သွင်ဖျတ်ခနဲ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲလှည့်သည်။

“ ဟာ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးမိမှ အခက် ”

“ နှင့်ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါအခုဘာကြောင့် လာတာလဲ သိသလား သုကာ ”

ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ ဒေါသမီးလေး တညွန့်ညွန့်တက်လာပြီဟု သိသည်။ မော့ကြည့်တော့ မာတင်းတင်းမျက်နှာလေးက မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့ကိုစူးစူးစွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မေးမနေပါနဲ့ ရုပ်သွင်ရယ် ဒါတိုင်း လာနေကြပဲဥစ္စာ ဘာလဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်မလို့လား ”

စိုးမိုးစာပေ

ခဏလေးစောင့် ဒီမှာပြီးတော့မယ် ”

“ ဘယ်ဆိုင်မှ မထွက်ဘူး ငါလာတာ ဟိုဘက်နေက စကား
အတွက် မကျေနပ်လို့ ”

“ ဘာစကားလဲ ငါဘာများ ပြောမိလို့လဲ ရုပ်သွင် ”

“ နင်ကပြောပြီး မေ့ချင်မေ့မှာပေါ့ ငါကတော့ တနံ့နဲ့ ဒေါသ
ဖြစ်နေတာ ငါ့ကိုပေါက်ကျော်မလို့ နင်ပြောသွားခဲ့တာလေ ”

သူ့ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ဆို မမှတ်မိတာ အမှန်
ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နှုတ်ကထွက်သွားခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို ရုပ်သွင်
မကျေနပ်ဖြစ်နေတာကိုး။

“ နင်က အမှတ်ထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ရုပ်သွင် ”

“ ဟုတ်တယ် နင့်ပါးစပ်က ပြောခဲ့တာကိုး ပေါက်ကျော်မလို့
ပြောရအောင် ငါကဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ ငါအပေါင်းအသင်းလုပ်တာ
နင်တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ဘာမရုတ်သုတ်ခဲ လုပ်
လို့လဲ နင်ကိုယ်တိုင်က ပြောတာကို ငါမကျေနပ်ဘာ ”

မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးရဲလို့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တုန်ခါကာ
ဆိုနေသော ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ကာ သူ မရယ်ရဲတော့ပါ။

ရုပ်သွင်နဲ့လည်း နောက်ထပ်စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် ထပ်မဖြစ်ချေ
တော့ပါ။ သူ့ဘက်က တစ်ထစ်တော့ လျှော့မှဖြစ်မည်။

“ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ပြောလိုက်မိတာမလေးကို နင်က အညှိ
ထားတာလား ရုပ်သွင် နင်နဲ့ငါက ပြောမနာဆိုမနာတွေပဲ ဥစ္စာ ဒီစကား

လေးအတွက်နဲ့ လေးရက်တိတိ ငါ့ကိုရှောင်နေတယ်ပေါ့၊ အခုလည်း
ကျေနပ် ဖြစ်နေတာမဟုတ်သေးဘူး ”

“ မကျေနပ်စရာ ကိစ္စတွေကို နင်ဆက်တိုက် ကျူးလွန်နေ
တာကိုး တစ်ရက်ထဲမှာတောင် နှစ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့တယ် ကိုယ်ထိလက်ရောက်
တစ်ခါ နှုတ်ခွဲကတစ်ခါ သာလဲနင်က ငါနင့်လို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့
ဆင်းတန်း ပေါင်းသင်းနေလို့ အထင်သေးတာလား ”

“ ဟာ မဟုတ်ရပါဘူး ရုပ်သွင်ရယ် နင့်ကိုငါ နားအလည်ဆုံး
အင်မင်ဆုံးဆိုတာ နင်သိရက်နဲ့ ဒီလိုအထင်မလွဲသင့်ပါဘူး ငါလုပ်မိတာ
အထင်လုပ်ရပ်ကို ခံစားရလို့ ပြီးတော့ နင့်ကိုပြောမိတာ အချင်းချင်း
နောက်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့ ဘာမှရင်ထဲက ဆန္ဒတွေမပါဘူး ”

သူ့နှုတ်က အလောတကြီး ရှင်းပြရင်း လျှော့ပေးလိုက်တော့မှပဲ
ရုပ်သွင်မျက်နှာတင်းတင်းကလေး ပြေချင်ချင်ဖြစ်ရသည်။ ဒါတောင်
နှုတ်ထားသော မျက်ခုံးလေးတွေ မဖြေနိုင်သေး။

“ နင်အခု စိတ်ဆိုးပြေပြီမို့လား။ ခဏလေးစောင့် ငါအဝတ်
စားအပြန်လဲပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင် နင့်ကိုငါ ဒကာခံ
မယ် ”

“ ငါထိုင်လို့ မရသေးဘူး သုကာ အဖျားက ပျောက်ချင်
သေးတာမဟုတ်ဘူး ”

“ ဟင် နင် ဖျားနေတာလား ရုပ်သွင် ”

“ ဟုတ်တယ် မိုးမိသွားတဲ့နောက်နေကစပြီး ဖျားတာ ဆေးခဲထိုး

ချင်တော့ သောက်ဆေးပဲသောက်တာပေါ့ ဒါကြောင့် ရက်ရှည်သွားတာ ကိုကြီးထောင် ဒီနေ့မှ အလုပ်ဆင်းနိုင်တယ် မနေ့ကတည်းက နှင့်ဆီ ယာချင်နေတာ ကိုကြီးက အပြင်မထွက်ခိုင်းလို့ ”

အခုမှပဲ ရုပ်သွင်မျက်နှာလေးကို သူ့အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ မျက်ကွင်းလေးတွေ ချောင်ကျနေသည်။ နားထင်လေးတွေတောင် နိုင်ငံက သွားသည်ပဲ။

“ ငါ လုံးဝမသိဘူး ရုပ်သွင် နှင့်ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး တမင်မလာ တာလို့ ထင်နေတာ နှင့်နေမကောင်းဘူးဆိုတာ သိရင် ငါလာတာပေါ့ ”

“ ဟုတ်သားပဲ သူက နှင့်ပြောမှ ငါသတိရတယ် နှင့်ကိုငါ စိတ်ဆိုးထားတဲ့ကိစ္စအတွက် ပြစ်ဒဏ်တောင် မမေးရသေးဘဲ ဒီရက်က စပြီး တစ်ပတ်လောက်တော့ စကားမပြောဘဲ နေရဦးမယ် ”

သူ့မျက်မှောင်ကုတ်မော့ကြည့်တော့ ရုပ်သွင်မထီတရီလေး ပြုံးကာ ကြည့်နေခဲ့၏။ ဒီလိုပုံစံနှင့် ရုပ်သွင် သူ့ကိုအနိုင်ယူလာခဲ့တာ များနေပြီ။

“ ကဲ ငါသွားတော့မယ် သူက ဆေးသောက်ရဦးမယ် ”

“ နေဦးရုပ်သွင် နှင့်ငါ့ကို ပြစ်ဒဏ်ပေး ရှောင်နေဦးမယ်ဆိုတာ တကယ်လား ”

“ တကယ်ပေါ့ ဒါအစဉ်အလာပဲ ဖျက်လို့မှမရတာ ”

ကြည့်ပြောပုံကိုက တကယ်ကို အသည်းယားစရာကောင်းသည်။

“ ထားပါတော့ အဲဒါတာကြောင့်ပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်လဲ ရုပ်သွင် ”

“ နှင့်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပထမကိစ္စအတွက်ပေါ့ နှုတ်ကကျူးလွန်ခဲ့ ဆဲ ကိစ္စတော့ ငါ့ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် ကျေနပ်တယ်နော် ”

“ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ရုပ်သွင် အဲဒီပြစ်ချက်အတွက် တစ်ပတ် ထိတိ မခေါ်မပြောနေမယ်ဆိုရင် နှင့်ငါ့ကို တစ်သက်လုံး မခေါ်အောင် ဇီလုပ်ရမယ် ”

“ ဘာရယ် သူက ”

“ ဟုတ်တယ် အဲဒီပြစ်ချက်မျိုး ငါ့နောက်ထပ်အကြိမ် ထစ်သောင်းလောက် ကျူးလွန်ပြမယ် ”

“ အို ”

ဖြူနုသော ပါးပြင်လေးမှာ ပန်းနုရောင်နှင်းဆီခင်းလေး ဖွင့်ဝေ သွားခဲ့သည်။

ခေါင်းကလေး ဝုံရှက်သွေးလွှမ်းသော မျက်နှာနုလေးကို သူ့ငေး နှိပ်ကြည့်ရင်း

“ ဘယ်လိုလဲ ရုပ်သွင် နှင့်စိန်ခေါ်ရဲသလား ”

“ သူကနော် တော်ပြီ ငါပြန်တော့မယ် ”

ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ရုပ်သွင်ကို သူပြုံးပြုံးလေး ငေး ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေ လှိုက်လှိုက်တုန်ခါလို့ ကြည့်နှူးစိတ်လေးတွေ စီးမျောနေရသည်။

ရုပ်သွင်ရယ်။ သံယောဇဉ်နှောင် ကြီးတွေနှင့် ခိုင်ကျည်နေတဲ့ ငါ့နုလုံးသားက နှင့်အတွက်ပါပဲ။

ဖြူစင်ခဲ့တဲ့ ငါ့နှလုံးသားတွေ အရောင်ပြောင်းသွားတာ
ဘာကြောင့်လဲ။ နင်သိသလား။ အချစ်ကြောင့်ပေါ့ ရုပ်သွင်ရယ်။

အခန်း (၆)

“ ရွှေရုပ်သွင် ”

အသံကို ကြားလိုက်ကာတည်းက ရုပ်သွင်ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်
ခနဲဖြစ်ရသည်။ လှည့်ကြည့်မိတော့ မြင်လိုက်ရတာ ထိမထင်တစ်ယောက်
တည်း မဟုတ်ပါ။

နံ့ဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ အဖော်နှစ်ဦးပါလာသည်။ ရုပ်
ရည်တွေက ချောချောမောမောတွေပါပဲ။ ဂုတ်ထောက်နေသော ဆံပင်
တွေက ရှည်ရှည်နှင့် ဖြစ်သည်။

စပွဲရုပ်တွေနှင့် ဂျင်းပင်တွေကို တွဲဝတ်ထားသည့် စတိုင်လ်
က တူညီသည်။

ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားသော အရပ်အမောင်းတွေနှင့် လိုက်
ဖက်အောင် ခန္ဓာကိုယ်တွေကလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိကြ၏။

ထိမထင် ဘယ်လိုပြောထားသည်မသိပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး
အကြည့်တွေက ရုပ်သွင်ထံမှာ အကဲခက်ငေးစိုက် ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

“ တစ်ယောက်တည်းလား ရွှေရုပ် ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

ကြည့်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေက ခင်မင်နှစ်လို့ဖွယ်ပြုံးပြနေပေမယ့် ရုပ်သွင်ကတော့ အလိုကျဟန်မပြတ် မာတင်းတင်းလေး ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး သူကပါတယ် ”

ထိမထင် မျက်ဝန်းတွေထဲက အပြုံးတွေ မျက်ချင်းကွယ်ပျောက်သွားခဲ့၏။

“ ဗိသုကာလား ဘယ်မှာလဲ ဒီကောင် ”

နှုတ်ကမေးသလို မျက်ဝန်းအစုံကလည်း ဝေ့ဝဲရှာဖွေနေသည်။ ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိမထင် ဘာကြောင့်ရှာဖွေနေတာလဲ။

သူ့ကို ရန်ပြုချင်တာကြောင့်လား။

နံဘေးမှ ခေါ်လာသည့်နှစ်ယောက်ကလည်း ဘယ်လိုပျိုလှလှလဲ မသိပါ။ ဒီရပ်ကွက်မှာ မမြင်ဖူးတာတော့ သေချာသည်။

မျက်နှာတည်တည်တွေနှင့် နှုတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြပုံတွေက အကဲခတ်ရ ခပ်ခက်ခက်။

“ ဘယ်မှာလဲ ရွှေရုပ် ဗိသုကာကို ကိုယ်ကလည်း တွေ့ချင်နေတာ ”

“ တွေ့ရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

“ မကျေနပ်ပွဲ ခွဲမလို့ပေါ့ ”

ရုပ်သွင် မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။ စိုးရိမ်

ပူပန်စိတ်တွေလည်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်တိုးလာရသည်။

ထိမထင်က မကျေပွဲ ခွဲမလို့တဲ့။ သူ့ကကို တစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်မှာတော့ မဟုတ်နိုင်။ သူ့က အရည်အချင်းကို သူ့သိခဲ့ပြီးပြီ။

သည်တော့ ခေါ်လာသည့် နှစ်ယောက်က ခပ်ညှည့်တွေတော့ မဟုတ်နိုင်။ သူ့ကထက်မသာတောင်မှ ယှဉ်နိုင်လောက်အောင် ကိုယ်ခံပညာကျွမ်းကျင်သူတွေပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ရုပ်သွင် တွက်ဆမိသည်။

ရုပ်သွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော ထိမထင် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အပြုံးရိပ်တွေ ပြန်ယှက်သန်းနေသည်။

ဒါ မထိတရီအပြုံးတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ရုပ်သွင်ရှေ့မှောက်မှာ သူခံခဲ့ရတာကို လက်စားချေမလို့ ထင်သည်။

သူ့ကစိတ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ရယ်။ သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး ရှောင်မှာလည်းမဟုတ်ပါ။ ခံကာမှခံရရော ရင်ဆိုင်မှာ သေချာသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့က ရောက်မလာခင် ပြဿနာကို ကြိုတင်ထိန်းတာကောင်းမည်။ ရုပ်သွင်မျက်နှာပေါ်က ထင်းမာမှုတွေကို ဖြေလျှော့လိုက်ရင်း

“ ပြဿနာ မရှာပါနဲ့ ထိမထင် အဲဒီကိစ္စက ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာ နင်မကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုပြော ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ် ”

“ နေစမ်းပါဦး ရွှေရုပ်ရယ် ဗိသုကာအတွက် နင်စိုးရိမ်နေတာလား ”

“ အမှန်ပဲ ထိမထင် ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် နင်မနိုင်လို့ အိမ်မှာ

... နတ်သမီး...
... ထိမထင်နီဘေးမှ နှစ်ယောက် ဂျူးဂျူး
...
... ထိမထင်မျက်နှာက အရယ်အပြုံးမပျက်ဘဲ ညီညာသွယ်တန်း
... သွားကလေးတွေပေါ်အောင် အသံထွက်ရယ်လိုက်သေး၏။

“ ဟား ဟား ရွှေရုပ်က လူ့အကဲခတ်အတော်ညံ့တာပဲ။ ဒါ
ကိုယ့်ညီဝမ်းကွဲတွေက လူ့မိုက်တွေမဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်လောင်းတွေ
မိသုကာလို လူ့မိုက်ပညာတွေလည်း မတတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဆီလာလည်
ကြတဲ့ ကိုယ့်ညီတွေပါ ”

ရှပ်သွင် အားနာသွားရတာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ မဆင်မခြင်
နှင့် ပြောလိုက်မိသော စကားကိုကျေနပ်ပုံမရသော ထိမထင် ညီနှစ်
ယောက် မျက်နှာတွေက ဂျူးသိုသိုနှင့် ရှပ်သွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြ
လေသည်။

စဉ့်ရှပ် လက်တိုနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော
ရှပ်သွင်အသွင်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်မို့ မျက်စိဆံပင်
မွှေးစူးနေပုံရ၏။

“ ဆောရီး မသိလို့နော် အဟင်း ရှပ်သွင်စကားမှားသွားရင်
တောင်းပန်ပါတယ် ”

ရှပ်သွင်မျက်နှာလေးပြုံး ဇက်ကလေးပုကာ တောင်းပန်လိုက်
တော့မှပဲ ကိုယ်တော်ချောနှစ်ယောက် မျက်နှာတင်းတင်းတွေ ခြေလျှော့

သွားခဲ့ကြသည်။

“ ရပါ့တယ် ရွှေရုပ်ရဲ့ ကိုယ့်ညီတွေက ခွင့်လွှတ်ပေးကြမှာပါ ”

“ ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပဲ ရှပ်သွင်ကို ခွင့်ပြုဦးနော် ”

“ နေဦးရွှေရုပ်ရယ် ကိုယ့်စကားတွေ မပြီးသေးဘူး ”

ရှပ်သွင်ရှေ့က ပိတ်ရပ်ကာ ဆိုလိုက်တာမို့ ဆက်သွားလို့မရပါ။

စိတ်ထဲက မကျေနပ်ပေမယ့် မြန်မြန်ပြီး ပြီးရော သဘောတိုက်ကာ
ရှပ်သွင်ရပ်နေလိုက်သည်။

မို့မို့ သူ့ကာနှင့် ထိမထင်တို့ ထိပ်တိုက်လာတိုးနေလျှင် ခက်ကုန်
မှာ သေချာ၏။

“ ဟိုနေ့က လုပ်ရပ်ကို ကိုယ့်စိတ်ထဲက မေ့ပစ်လိုက်ပြီ ရွှေရုပ်
အဲဒါ မိသုကာကို ခွင့်လွှတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေရုပ်ကို ခွင့်လွှတ်တာ
အပြစ်မယူတာနော် ကိုယ်ရွှေရုပ်ကို ခင်မင်ချင်တယ် ဘာကယ်ပါ။ သူ့ငယ်
ချင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်ခွင့်တော့ ရွှေရုပ် ခွင့်ပြုပေးပါ။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့
အမှားအတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ”

ထိမထင် မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်မိတော့ ကြည့်လို့နေသော
မျက်ဝန်းတွေက တကယ်ကို ဖြူစင်ရိုးသားမှုအပြည့်နှင့် တောင်းဆိုနေ
သည်။

“ နော် ရွှေရုပ် ကိုယ့်ကို ရွှေရုပ် ခင်မင်ခွင့်ပေးပါ ”

“ နေဦးထိမထင် ရွှေရုပ်သွင်ကို ခင်မင်ချင်တယ်ဆိုရင်
ထိမထင် ဘက်ကတော့ ရိုးသားဖြူစင်ဖို့တော့ လိုမယ်နော် အဲဒါကိုတော့

ကတိပေး နိုင်လို့လား ”

ထီမထင် မျက်နှာလေးတည်သွားကာ နူးခြေခြေပေါ်က လိမ်
ခွေနေသော ဆံနွယ်လှိုင်းတွေကို လက်ဖြင့်သပ်တင်သည်။ ပြီးမှ

“ အင်း ပေးပါတယ် ရွှေရုပ်ရယ် ”

“ အလွယ် ကတိပေးနဲ့နော် ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေ မရှိဘူးလို့
ယူဆတဲ့အပြုအမူမျိုးတွေ့ရရင် ခင်မင်မှုကို ချက်ချင်းရုပ်သိမ်းပစ်မှာ
ထီမထင် နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ခေါင်းကလေး ညိတ်သည်။
ချောမွေ့နုဖတ်သော ထီမထင်မျက်နှာလေးက သည်လိုဆိုတာ
လည်း ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းနေသည်ဟု ရုပ်သွင်ထင်မိသည်။

“ တစ်ခုရှိသေးတယ် ထီမထင် ”

“ ဟာ စည်းကမ်းချက်တွေက များလှချည်လား ”

ထီမထင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံမဟုတ်ပါ။ နံဘေး
မှာ ရပ်နားထောင်နေသော ထီမထင် ညီဖြစ်သူထံမှ ရေရွတ်လိုက်သော
စကားသံဖြစ်သည်။

“ ခပ်များများပဲ ရှင်တို့အစ်ကိုအကြောင်း ဘာသိလို့လဲ ခပ်ရှုတ်
ရှုပ်ရယ် ”

“ ဟာ အတိတ်တွေက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ စိတ်ချ အဲဒီလိုသတင်းမျိုး
ထပ်ကြားရင် ရွှေရုပ်ခင်မင်မှုတွေ ချက်ချင်းရပ်ဆိုင်းပစ်လို့ရတယ် ”

“ မလိုပါဘူး အဲဒါ ထီမထင်အပိုင်း အဓိကက ရိုးသားမှုပဲ
အဲ နောက်ဆုံးအချက်က ရုပ်သွင်ကို ခင်မင်တယ်ဆိုရင် သူ့ကားကိုလည်း

မလွဲမသွေ ပတ်သင်ခင်မင်ရမှာပဲ ”

“ ဟာ ဘာဆိုလို့လဲ ရွှေရုပ်ရယ် ဗီသုကာဆိုတာ ကိုယ့်ကို
ဆော်ခဲ့တဲ့ကောင် မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေတောင် ပျောက်တာမကြာ
သေးဘူး ”

“ အဲဒါကို ထီမထင်ရင်ထဲက ထုတ်မပစ်နိုင်သေးဘူးလား ”

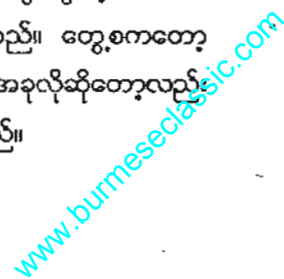
“ ဒီကောင်ကို မကျေနပ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်
နတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ့်စိတ်တွေ လျော့ပစ်လိုက်တာ နို့မို့ ခုလောက်
ဆို ဒီကောင် အချုပ်ထဲမှာ တစ်ညလောက်အိပ်နေရပြီ။ ကိုယ့်မမက
ပေးတာတောင် ကိုယ်ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ကဲပါ အဲဒီကိစ္စထားလိုက်ပါ။
ဇီဝကုန်ကို ကိုယ်ခေါင်းထဲက မေ့ထားတယ် ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ ရှင်သွင်နဲ့ ခင်မင်ပြီးမှ ထီမထင်နဲ့ သူ့ကား
ရန်တစ်စောင်စောင် ဖြစ်နေမှာတော့ မလိုလားဘူး ”

“ အိုကေ စိတ်ချ ဒီကောင် ကိုယ့်ကို ထပ်မခတ်ကားသေးသင့်
တိုယ့်ဘက်က ဘာမှ မတုံ့ပြန်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ရွှေရုပ်ရှေ့မှာ ဘာမှမဖြစ်
စေရဘူး ကိုယ်ကတိပေးတယ် ဟုတ်ပြီလား ”

“ ထီမထင်မျက်နှာ အပျော်ရိပ်တွေ ယုတ်သန်းရင်း သူ့ညီ
နှစ်ယောက်ပခုံးတွေကို တစ်ဖက်ဆီဖက်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

ရှပ်သွင်မှင်တက်စွာ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ တွေ့စကတော့
ဘယ်လိုမှ ထီမထင်ကိုကြည့်မရတာ အမှန်။ အခုလိုဆိုတော့လည်း
ရှပ်သွင်ထင်ထားသလောက် မဆိုးဟု ထင်မိသည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ထိမထင်နှင့် သုကာကြားမှာတော့ မလိုလားသည့် ရန်စတွေမရှည်စေလိုပါ။ ဒီပြဿနာအစက သူမကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာ ကြောင့်လည်း ပါသည်။

“ ရုပ်သွင် ”

မာထန်ထန်အသံနှင့်အတူ သုန်မှုန်နေသော သုကာမျက်နှာကို မြင်တော့မှ ရုပ်သွင်သတိပြန်ဝင်လာ၏။ တော်ပါသေးချဲ့။ သုကာနှင့် ထိမထင်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မတိုးကြလို့။

“ နင်နဲ့စကားရပ်ပြောနေတာ ဟိုကောင် ထိမထင်မဟုတ်လား ”

မျက်ခုံး ထူထူစိမ်းညိုညိုတွေကို တွန့်ကျွေးထားဆဲက မာဆတ် ဆတ်နှင့်သုကာမေးလာသည်။ မြင်သွားပုံလည်း အထင်အရှားမို့ ရုပ်သွင် ငြင်းလို့လည်း မရနိုင်တော့မည့်အတူတူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။

“ ဒီလိုကောင်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့စကားရပ်ပြောနေတာလဲ ရုပ်သွင် ပြီးတော့ နင့်ကိုငါလာခေါ်မယ်လို့ ပြောထားရက်နဲ့ နင်ဘာလို့ထွက်လာတာ လဲ ”

“ နင်လာခေါ်တာကို ငါမစောင့်နိုင်လို့ပေါ့။ ခါတိုင်းလည်း လာခေါ်နေကျပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာဖြစ်ရမလဲ ဒီကောင်က နင့်ကိုကျားချောင်းသလို ချောင်း နေမှာ ငါသိတယ်။ သူခံထားရတာကို ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုရင် မဆိုင်ရဲပေမယ့် နင့်ကိုတော့ သူ့နှောင့်ယှက်ဦးမှာပဲ ”

“ အဲဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲက မေ့ပစ်လိုက်တော့ ငါနဲ့သူ ငြိမ်းချမ်း

“ ယူလိုက်ပြီ ”

“ ဘာ ဘာပြောတယ် ရုပ်သွင် ”

“ သူက သူ့အမှားကို လာတောင်းပန်တယ် နင့်ကိစ္စအတွက် ညည်း သူ့ဘက်က ဘာမှပြဿနာထပ်မမရှာဘူးတဲ့ အဲဒီအတွက် တောင်းဆိုတာ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်ခွင့်ပေးပါတဲ့ အဟင်း ခင်ရတယ် ”

“ ဘာ ဒါ ရယ်စရာကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ နင် နင်လက်ခံလိုက်သလား ”

“ သွင် ”

“ လက်ခံလိုက်တာပေါ့ ရန်စတွေမှ မရှည်ချင်တာ ”

“ သေလိုက်စမ်း နင်လုပ်တာ ငါ ငပေါကြီးဖြစ်သွားပြီ ”

“ ဘာဆိုလို့လဲ သုကာ ”

“ ဟ ဆိုင်တာပေါ့ ငါ့မှာတော့ နင့်အတွက် မခံချင်ဖြစ်ပြီး ကျားထွက်၊ ထွက်ခဲ့ရတာ နင့်ဘက်က ခွင့်လွှတ်လိုက်တာ အလွယ်လေး ထောက်ဆို ဟိုကောင်က ဟားတိုက်ကျေနပ်လောက်ပြီ ”

“ သူ့ဘက်က တောင်းပန်လာတာတောင် နင်ကဘာလို့ မကျေနပ်ဖြစ်နေရတာလဲ သုကာရယ် ”

“ ကျေနပ်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ ရုပ်သွင် နင့်ဘက်က အလွယ် တဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တော့ ဟိုကောင်က ပိုပြီးရောင့်တက်တော့မှာ ပဲ ဒီကောင်ဘယ်လောက် ရှုပ်တယ်၊ ပွေတယ်ဆိုတာ နင်သိရက်နဲ့ သွင်ရယ် ”

“ သိလို့ လက်ခံလိုက်တာပေါ့ သူက သူ့နှုတ်ခွံခင်မင်မှုကို အရောင်ဆိုးလာရင် သူ့ကိုငါအချိန်မရွေးသူငယ်ချင်းအဖြစ်က ရပ်ဆဲမယ် လို့ ပြောထားတယ်။ သူ့ဘက်က တစ်ခုခုကြံစည်လာတော့ ကိစ္စပြတ်ပြီ ပေါ့ ”

“ တော်တော့ ရုပ်သွင် ဘာမှမပြောနဲ့ နင်လည်းမကောင်းဘူး နင်ကိုယ်တိုင်က ဟန်တပြုပြန် ပဲများပြနေတော့ ဟိုကောင်က ကျေနပ် နေတာပေါ့ နင့်ကိုနင် ဘာများမှတ်နေသလဲ ရုပ်သွင် တစ်ချက်မှားတာနဲ့ ဘဝပျက်နိုင်တယ်ဆိုတာ နင်မမေ့နဲ့ ”

“ သူက နင် တော်တော့ နင့်စကားတွေက သိပ်လွန်နေပြီ ”

“ ငါအမှန်ပြောနေတာ ရုပ်သွင် ဒါကိုမှ နင်မကျေနပ်ရင် နောက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါမသိဟန်ဆောင်နေပြမယ် ”

ဒေါသနှင့် သူ့စကားတွေ လွန်ကျွံကုန်တာလည်း သတိမထား မိနိုင်တော့ပါ။

ရုပ်သွင် မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေက သူ့ကိုစူးခဲ့စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း

“ ခြောက် နင်က ဒီလိုလား ရတယ်၊ သူက နင်ငါ့အနားမှာ မရှိရင်လည်း ရတယ် ထိမထင်နဲ့ငါ ငြိမ်းချမ်းရေးယူပြီးနေပြီ နင့်လိုကိုယ်ခံ ပညာမတတ်ပေမယ့် ထိမထင်က ငါ့ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ် စောင့်ကြည့်လိုက် ”

“ ရုပ်သွင်... နင်... နင် ”

သူ နာကျင်စွာ တန့်နုနုခံစားနေရတုန်းမှာ ရုပ်သွင်ချာခနဲ လှည့်

စိုးရိုးစာပေ

စိုးရိုးစာပေ

တွေကသွားခဲ့၏။ နာကျည်းဒေါသတွေနှင့် သူ့မင်တက်စွာ ရပ်နေမိခဲ့။

ပြောရက်လိုက်တာ ရုပ်သွင်ရယ်။ ငါ့စေတနာ ငါ့သံယောဇဉ်

တွေကို နင်တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါလား။

ငါ့စကားတွေပြင်းထန်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် နင့်အတွက်

စေတနာနဲ့ လွန်ကျူးသွားခဲ့တာဆိုတာ နင်သိသင့်တယ်။

“ တောက် ”

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားရသော ဒေါသစိတ်တွေက

အက်ခေါက်သံအဖြစ် ရင်ထဲက ပွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဒါ ဟိုကောင်ကြောင့်။

ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ရည်းစား

တွေ ထည့်လဲတဲ့ပြီး နင့်အနားကပ်ဖို့ ကြံစည်လာတဲ့ကောင်ကို နင်မပတ်

သက်သင့်ဘူး ရုပ်သွင်။

မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဒီကောင်နဂိုမျက်နှာကို နင်မမြင်

ဘူးသေးဘူးလား။

နင့်အတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတာ နင့်ကိုစိုးရိမ်လို့ပါ။

အဲဒါကို နင်သိစေချင်တယ် ရုပ်သွင်။

ဒီထက်ပိုပြီး ငါ့ရင်ထဲကို နင်ဝင်ကြည့်ရင် မြင်နိုင်မှာပါ။

ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတဲ့ နင့်ပုံရိပ်ကလေး ထင်ရှား

အရှိနေလိမ့်မယ် ရုပ်သွင်။

အခန်း (၇)

တကယ်ဆို ရုပ်သွင်မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာ သူမှမသိနိုင်ဘဲ
သူနဲ့ ထိမထင်ကြားမှာ အမုန်းတွေမများစေချင်။ ရန်ဝ
မရှည်ချင်တာကြောင့် ရုပ်သွင်ဘက်က လုပ်ခဲ့တာကို နားလည်သင့်သူ
အခုတော့ ပြောရက်လိုက်သည့် စကားလုံးတွေက ပြင်း
လွန်းသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုမပြောခဲ့ဘူးသော သုကာစကားတွေပြော
အိမ်ရောက်တော့ ရုပ်သွင်ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။

တစ်ပါးသူပြောတာဆိုရင် ထားတော့။ အခုပြောခဲ့သူက သူ
ကိုယ်တိုင်လမ်းမပေါ်မှာ ပြောခဲ့တာလေ။

နှင့်ကိုငါ့မုန်းတယ် သုကာ။ ဘယ်တော့မှ နင့်ကို ငါမခေါ်
ဘူး။ နင်ငါ့ကို တောင်းပန်မှ ငါ့ဘက်က ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်

စိတ်ဆိုးဒေါသစိတ်နှင့် ရုပ်သွင်ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကတိစကား
မိသည်။ နာကျင်ခံစားခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့

သုံးရက်လုံးလုံး အပြင်မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းကာ အိ

ကုပ်နေပေမယ့် သုကာပေါ်မလာခဲ့ပါ။ အမြဲတမ်း မာနတင်းခံထားတဲ့
သုကာကို ရုပ်သွင်ဘက်ကပဲ အရှုံးပေးရတော့မှာလား။

တကယ်ဆို ရုပ်သွင်နှလုံးသားကသာ မမာကြောနိုင်ခဲ့တာပါ
ကွယ်။

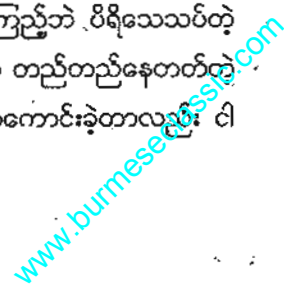
စိတ်ဆိုးမိတိုင်း သုကာကို တမင်မခံချင်အောင် သတ်မှတ်
ရက်နှင့် စကားမပြော မပတ်သက်ဘဲ နေကြည့်သည်။

မာနကြီးလွန်းသော သုကာက ဘယ်တုန်းကမှ ရုပ်သွင်ကို
ချောမော့ပြောင်းဖျဲခဲ့တာ မရှိခဲ့ပါ။ ရုပ်သွင်ကြေငြာထားသည့်ရက် တွေမှာ
အိမ်ကိုယောင်လို့တောင် ဦးမလှည့်။ လမ်းမှာတွေ့လို့ ဦးအောင်နှုတ်မ ဆက်။
တစ်ချက်မပြီးတိုင်ပြန်တတ်သည်။

ဟိုးအထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ငါသိခဲ့တာပါ။
ဘယ်မိန်းကလေးမှ အရောမဝင်တတ်တဲ့နှင့်ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း
ဖြစ်ခွင့်ရတာကိုပဲ ငါကျေနပ်ဂုဏ်ယူခဲ့ရတယ်လေ။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း ဘေးခွဲဆံပင်တိုတိုနဲ့ မျက်ခုံး
ထူထူ မျက်ဝန်းတည်တည်တွေနဲ့ နင့်ကို တစ်ဘက်သက်ချစ်တဲ့သူတွေ
အများကြီး ရှိခဲ့တာ ငါသိတယ်။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ ပီရီသေသပ်တဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အရယ်အပြုံးနည်းပါးစွာ တည်တည်နေတတ်တဲ့
ဒီသုကာဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ ရင်ခုန်စရာကောင်းခဲ့တာလည်း ငါ
အသိဆုံးလေ။

နင့်နှုတ်ခမ်းက အပြုံးတစ်ချက်ကို ငဲ့လင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ငါ့အပါးမှာ မခွဲမခွာရှိခဲ့တဲ့ နင့်မကြောင့် အားလုံးက နင့်နဲ့ငါ့ကို ချစ်သူတွေလားတဲ့။

ရှက်သွေးလေးရဲ့ပြီး ငါခေါင်းခါငြင်းပေမယ့် ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ဘူး သူကား။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေခဲ့ရတဲ့ အရိပ်တွေကို နှင် ကျောင်းပြီး အထိ ဥပေက္ခာပြုထားရက်နိုင်တယ်နော်။

ဒါပေမဲ့ ငါယုံကြည်ထားမိတာ နှင်တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ကို ချစ်ခွင့်ပန်လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တာပါ။

တစ်ခါတရံ နင့်မျက်ဝန်းတွေထဲက အရိပ်တွေကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ရဖူးတာမလို ရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေ မှန်ငါးပျောက်ကွယ်ခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။

ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးက နင့်ရင်ထဲမှာ ထာဝရ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ရှင်သန်ခွင့်ရှိမှာလားဟင်။ ဒါမှမဟုတ် နင့်နှုတ်တဖွင့်ပြောရ ခက်နေတာလား သူကားရယ်။

ခြံတံခါးက လူခေါ်ဘဲလဲလဲကြောင့် ရုပ်သွင်အတွေးလေးတွေ ပြတ်လို့ ရင်လေးထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

သူက တကယ်ပဲ သူက ရောက်လာပြီထင်ရဲ့။

ဝမ်းသာအားရ ခြေလှမ်းတွေနှင့် ရုပ်သွင်ညှပ်ခန်းကိုဖြတ်ကာ ဆင်ဝင်အောက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့။

ခြံတံခါးဝမှာရပ်ရင်း လက်ကလေးမြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသူတို့

ထိမထင် ဖြစ်နေသည်။

ရုပ်သွင် နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ စိတ်ညစ်ညူးသွားရပေမယ့် အိမ်ထဲကို ပြန်ဦးလှည့်ဝင်ဖို့လည်း မသင့်တော့တာမို့ ခြံတံခါးဆီ လှမ်းခဲ့ရသည်။

“ ရွှေရုပ် နေကောင်းရဲ့လား။ ဒီရက်တွေမှာ အပြင်ထွက်တာ မတွေ့လို့ ”

ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးကလေးနှင့် ထိမထင်မေးလာတော့ ရုပ်သွင် ခေါင်းကလေးညှိတ်ကာ ဖြေရပြန်သည်။

“ ဟုတ်တယ် အပြင်ထွက်ချင်စိတ် မရှိလို့ အိမ်မှာပဲ နေနေတာ ” ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ရုပ်သွင် ထိမထင် ဝင်နိုင်အောင် ထမ်းဖယ်ပေးသည်။

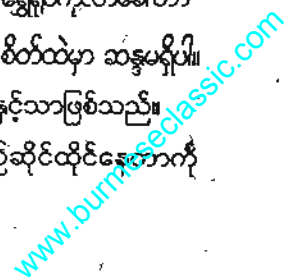
ဒါပေမဲ့ ထိမထင် ဝင်မလာဘဲ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ “ ရွှေရုပ် တစ်ယောက်တည်းမို့လား မဝင်တော့ပါဘူး ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ထိမထင်ရဲ့ သိတတ်စိတ်ကို ရုပ်သွင် အသိအမှတ်ပြုရပြန်၏။

“ ရပါတယ် ထိမထင်ရဲ့ ခြံထဲက ခုံတန်းမှာ ထိုင်ကြတော့ပေါ့ ”

“ ကိုယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်မလို့ ရွှေရုပ်ကိုလာခေါ်တာ ” ထိမထင်နဲ့အတူ ထိုင်ဖို့အတွက် ရုပ်သွင် စိတ်ထဲမှာ ဆန္ဒမရှိပါ။ တကယ်ဆို ရုပ်သွင် ဆိုင်ထိုင်တတ်လျှင် သူကနင့်သာဖြစ်သည်။

ထိမထင်နဲ့သာ ရုပ်သွင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတာကို

လူတွေမြင်လျှင် ကွယ်ရာမှာတီးတိုး အတင်းစကားဆိုကြမှာ သေချာသည့် ပြီးတော့ ကိုကြီးဆိုသာ ထိုသတင်းပေါက်ကြားသွားခဲ့ရင် နားတွေထူ အောင် အဆူပူခံရဦးမည်။

“ အခုတောင် ရွှေရုပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရှိမယ်လို့ ကြည့်ခဲ့သေးတယ် ဆိုင်ထဲမှာ ဗီထုကာ တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့တာကိုယ်ကိုတောင် ဘကြည့်ကြည့်နေတယ် ”

ထီမထင် ဆက်ပြောသော စကားကြောင့် ရုပ်သွင်မျက်မှောက်ကလေး ကန့်သွားရသည်။ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်တဲ့။

ဒါ ဘာသဘောလဲ။ သူကနှင့် ရုပ်သွင်စကားများထားတယ် မှန်ပေမယ့် အရင်လို ရုပ်သွင်ဘက်က မခေါ်ဘူး မပြောဘူးဟု ဆိုတာ တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

သုံးရက်တောင် ရုပ်သွင်အပြင်မထွက်ဘဲ နေခဲ့တာ သူက လာသင့်တာပေါ့။ မသကာ ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်သင့်သည်။

အခုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ သူက ပုံမှန်ထိုင်နေသည်တဲ့။

“ ရွှေရုပ် ကိုယ်နဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ခဲ့ပါလားဟင် ” ရုပ်သွင်ကို လိုလားခင်မင်တဲ့ အပြုံးတွေနဲ့ ခွင့်တောင်းနေတဲ့ ထီမထင်ကို ကြည့်လိုက်မိရဲ့။

ဖြူနက်အော်တာရှုပ် ခါးတိုတို ဂျင်းပင် အပြင်ဘက် ထုတ်ဝင်

ထားတဲ့ ထီမထင်စတိုင်လ်က မင်းသားနဲ့လောက်အောင် ချောမောပေပေ နေတာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

“ ခဏလေးစောင့် ထီမထင် ရုပ်သွင် အဝတ်အစားလဲပြီး တာနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ် ”

“ အိုကေ ရွှေရုပ် တို့ချီပြင် အုတ်ခုံလေးကပဲ စောင့်မယ် ”

“ ခြံထဲဝင်စောင့်ပါ ထီမထင်ရဲ့ ရပါတယ် ”

“ ဒီမှာပဲ ထိုင်စောင့်မယ် ရွှေရုပ် ရတယ် ရွှေရုပ်အဝတ်အစား လဲပြီး ထွက်ခဲ့ပေါ့ ”

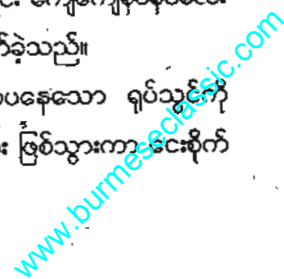
ခြံအပြင်က အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်ချရင်း ဆိုလိုက်သော ထီမထင် ကို ရုပ်သွင် အားနာစွာနှင့် အိမ်ထဲပြေးဝင်ကာ အဝတ်အစားအမြန် လဲရသည်။

အနက်ရောင်မှာ အဖြူစင်း စပို့ရှပ်လက်တိုလေးကို ရုပ်သွင် တမင်ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထဘီက အနက်ရောင်နှင့်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ရုပ်သွင်နှင့်ထီမထင်တို့အတူ တွဲဝင် လာတာသာ သူကမြင်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲသိချင်၏။

ရုပ်သွင်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးရင်း ကျေးကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ အိမ်တံခါးကို သော့ပိတ်ထွက်ခဲ့သည်။

အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် လှပနေသော ရုပ်သွင်ကို မြင်တော့ ထီမထင်မျက်ခုံးအစုံ တန်းတန်းလေး ဖြစ်သွားကာ ငေးစိုက်

ကြည့်နေသည်။

မြဲတံခါးသော့ကို ခတ်လိုက်ပြီး ထိမထင်ကို မေးဆတ်ကာ သွားစို့ဟု ရုပ်သွင်ပြောသည်အထိ ထိမထင် ထိုင်ရာကမထသေးပါ။

“ သွားစို့လေ ထိမထင်ရဲ့ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ ”

“ ရွှေရုပ်ကို ကြည့်နေတာ အမြဲတမ်းဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ချည် မြင်နေရတော့ ခုလိုဝတ်ထားတာ အံ့သြစရာဖြစ်နေတာကိုး တကယ် ရွှေရုပ်သွင်က လှတယ် ”

တစ်ခွဲခွဲကြည့်ကာ ချီးကျူးနေပြန်တော့ ရုပ်သွင်ရှုက်ရွံ့ ဖြစ်ရသေးသည်။

“ မြှောက်မနေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ဖို့ လာခေါ်တာ ထိမထင်နော် ထိမထင်ပဲ ရှင်းရမှာ အဟောင်း ”

“ ရပါတယ် ရွှေရုပ်နဲ့ခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကိုယ့်ပဲ ရှင်းမှာပါ ကဲ လစ်စို့ ”

အရပ်အမောင်းက မြင့်မြင့်မားမား။ လိုက်ဖက်သော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားနှင့် နုဖတ်ချောမွေ့လွန်းသော ထိမထင်နဲ့အတူတွဲလျှောက်ရင်း ရုပ်သွင်မျက်နှာကို အပြုံးလေးတွေဝေအောင် တမင်ကို ဖန်ဆင်းထား မိသည်။

“ ဆိုင်ထဲမှာ ဗိသုကာရှိတယ် ရွှေရုပ် ကိုယ်တို့ဘယ်မှာ ထိုင်မှာလဲ ”

“ ကိုယ့်ဘာသာတစ်စိုင်းထိုင်မှာပေါ့ ထိမထင်ရဲ့ ကဲလာ ”

စိုးမိုးစာပေ

ရုပ်သွင်ဦးဆောင်ကာ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်တော့ အားလုံးအကြည့် တွေက ရုပ်သွင်နှင့်ထိမထင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

အားလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထက် ရုပ်သွင်တစ်စုံတည်းသော မျက်ဝန်းကိုပဲ ရိုပ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။

သုကာမျက်ဝန်းတွေ စူးစူးရဲရဲ တောက်ပလို့ ရုပ်သွင်တို့ ယောက်ကို မှင်ကက်ငေးကြည့် နေလေသည်။

ရုပ်သွင်အကြည့်တွေကို ဖျတ်ခနဲပြန်လွှဲကာ လွတ်နေသော သွေ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိမထင်က ရုပ်သွင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နှစ်ထိုင်ရင်း

“ ရွှေရုပ် ဘာသောက်မလဲ ဘာစားမလဲဟင် ”

“ လီမွန်တီးပဲ သောက်မယ်ထိမထင် ”

“ အိုကေ ညီလေးလီမွန်တီး နှစ်ခွက်ပေးကွာ ”

တမင်ပဲမှာတားလား။ ထိမထင်သောက်နေကျပဲလားတော့ မယ်။

ထိမထင်က လီမွန်တီးနှစ်ခွက်မှာသည်။ ရုပ်သွင်စိတ်ကတော့ ကျောခိုင်း တာမိသော သုကာဆီမှာပဲ ရောက်နေခဲ့သည်။

သုကာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရသည်လဲ။ ရုပ်သွင် သိချင် တက်တာ။

လီမွန်တီးနှစ်ခွက်ရောက်လာတော့ ထိမထင်က ရုပ်သွင်ဖန်ခွက် ကို လှမ်းယူကာ လီမွန်တီးထုပ်ကလေး ဖောက်ထည့်ကာ ဖွန်းကလေး နှစ် ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးနေပြန်သည်။

စိုးမိုးစာပေ

“ ရွှေရုပ် မုန့်တွေစားလေ ဘာစားမလဲ စားပါ ”
“ ဟင့်အင်း ဒီလိုမုန့်တွေ ရုပ်သွင်မကြိုက်ဘူး ထိမထင်ရဲ့ ”
ရုပ်သွင်စကားကြောင့် ထိမထင်မျက်ဝန်းတွေက လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အသုပ်ဆိုင်ကလေးကို အကြည့်ရောက်သည်။

“ အသုပ်စားမလား မုန့်ဟင်းခါး စားမလား ရွှေရုပ် ပြောလေ
ကိုယ်သွားယူလိုက်ပါ့မယ် ”

“ အင်း အဲဒီဆိုင်က ခေါက်ဆွဲသုပ်ကောင်းတယ် ထိမထင်ရဲ့
စားပွဲထိုးလေးတွေ မှာလိုက်ရင်ရတယ် ထိမထင်ကော ဘာစားမလဲ
အသုပ်ပဲလား ”

“ ကိုယ် အဲဒါတွေ မကြိုက်ဘူး ရတယ် ရွှေရုပ်အတွက်
ကိုယ်တိုင်သွားယူခဲ့မယ် ”

ရုပ်သွင်မတားမြစ်နိုင်ခင်မှာဘဲ ထိမထင်ခြေလှမ်းတွေက
ဆိုင်ထဲက လှမ်းထွက်ကာ အသုပ်ဆိုင်ကလေးဆီ ဦးတည်လှမ်းသွား
သည်။

ရုပ်သွင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တုန်းမှာ သုကာ ရောက်
လာမလားဟု စိတ်က မျှော်လင့်တောင့်တမိပေမယ့် နေနိုင်ရက်သော
သုကာ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

“ ရပြီ ရွှေရုပ် ငါးဖယ်နဲ့ဘဲဥပါ ထည့်လာတယ် ရွှေရုပ်
ကြိုက်တယ်မို့လား ”

အသုပ်ပန်းကန်တစ်ဖက် ဟင်းချိုပန်းကန်တစ်ဖက်နှင့် ထိမထင်

“ ဤကဲ့သို့ ရုပ်သွင်တကယ်ပဲ အားနာသွား၏။ ”

“ အားနာစရာ ထိမထင်ရယ် မှာလိုက်ရင်လည်း ရသားနဲ့
နေသေးတယ် ”

“ ရွှေရုပ်အတွက်ပဲ ကိုယ်ကဒုက္ခလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး ”
အပြုံးနွေးနွေးလေးနှင့်ကြည့်ကာ ထိမထင်ဆိုသည်။ ရုပ်သွင်
မှာ ကြည့်နူးလိုက်ဖို့ခြင်းမဖြစ်ပေမယ့် ကျေနပ်စွာပြုံးမိ၏။

ရုပ်သွင်တို့စကားတွေကို သုကာကြားမှာ အသေအချာပါပဲ။
သည်လိုဂရုစိုက် ယုယမှုမျိုး နှင့်ဆီကသာ ငါပိုင်ဆိုင်ရရင်
လောက်ကောင်းမလဲ သုကာရယ်။

“ ညီလေးရေ ရှင်းမယ်ဟေ့ ”
သုကာအသံကို ကြားလိုက်တာမို့ ရုပ်သွင်ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
သည်။

သုကာကလည်း ကြည့်နေစိုက်မို့ မျက်ဝန်းချင်း မရှောင်နိုင်ဘဲ
စိုက်ဆုံ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ရုပ်သွင် ရှောင်တိမ်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ အပြုံး
စာနှင့်

“ ဟယ် သုကာ နှင်တို့ထိုင်နေတာ ငါမမြင်ဘူး မောင်လေး
အတိုအတွက် အစ်မရှင်းမယ် သုကာ ငါရှင်းလိုက်ပါ့မယ် ”

“ မလိုပါဘူး ရုပ်သွင် ငါဘာသာရှင်းမယ် ”
လေသံက မာဆတ်ဆတ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်သွင် အပြုံးတစ်ချက်

မပျက်ဘဲ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နောက်လိုက်မိသေး၏။

“ ဒါဆိုလည်း ငါတို့ဝိုင်းအတွက်ပါ ရှင်းလိုက်လေ အဟင်းဟင်း ”

“ ဝါသနာမပါဘူး ရုပ်သွင် နှင်ခိုင်းသမျှ လုပ်မယ့်ကောင်ထဲမှာ သုကာမပါဘူး ဆောရီးပဲ ”

သုကာ စကားက နှစ်ယောက်စလုံးကို နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်တာဟာ ရုပ်သွင်ချက်ချင်း သိ၏။

ဆိုင်ထဲကလူတွေရှေ့မှာ ပြီးတော့ ထိမထင်ရှေ့မှာမှို ရှက်မျက်နှာ ရဲသွားတာလဲ အမှန်။

“ ကဲ သွားကြစို့ သူရလင်း ”
ရုပ်သွင်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူရလင်းနှင့်အတူ သုကာ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်မတ်ကလေးရင်လို ခြေလှမ်းတွေကို တစ်လှမ်းချင်း စတိုင်လ်ကျကျ ညီညာစွာ လှမ်းသွားပုံက ရုပ်သွင်ရင်ထဲကို ဆစ်အံ့နာကျင်စေ၏။

“ ရွှေရုပ် စားလေ ဗိသုကာဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်နဲ့ရွှေရုပ်ထိုင်နေတာကို တမင်နိပ်သွားတာ ကိုယ်သိတယ် ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်ကို ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ရွှေရုပ်ရှေ့မှောက်မှာ ဘာမှပြဿနာ မဖြစ်စေရပါဘူး ”

“ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ထိမထင် သုကာက ဒီလိုပဲ နေတတ်

စိုးမိုးစာပေ

တတ်လို့ပါ ”

ပြဿနာတွေ မရှည်စေချင်၍ ရုပ်သွင် ရန်ပြေစကားဆိုတော့ ထင်မျက်ခုံးလေး ပင့်ကာပြုံးသည်။

“ ဗိသုကာဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်ခံဝညာတတ်တယ်ဆိုပြီး တတ်ဆတ် လုပ်နေတာလား ရွှေရုပ် စောစောကစကားတွေ အဓိပ္ပါယ်ကို နှင်သိမှာပါနော် ”

“ သူနဲ့ရွှေရုပ် ရန်ဖြစ်တားလို့ပါ ထိမထင်ရဲ့ ”

“ ကဲပါ ထားလိုက်ပါတော့ ကိုယ်ကတော့ အညှိုးအတေး ဘာပါဘူး စားလိုက်ရွှေရုပ် အသုပ်တွေပွကုန်မယ် ”

စားပွဲပေါ်က အသုပ်ပန်းကန်ကို ရုပ်သွင်စားချင်စိတ်မရှိပါ။
“ အဖေ ထိမထင်စေတနာကို နားလည်စွာနှင့် ကြိုတ်မှိတ် စားလိုက်ရမည်။ ”

ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းနာကျင်နေမိသည်။

သုကာရယ် နှင် သိပ်နေနိုင်ရက်တယ်။ ငါ့ဘဝဝှဲက မာနတွေ ထိထစ်လျှော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့တာကိုတောင် နှင်ဥပေက္ခာပြုပြတာ မကြာင့်လဲ။

ထိမထင်ကြောင့်လား။ ငါ့ကိုတမင် နှိပ်စားချင်တာကြောင့်လား။ တကယ်ဆို ငါ့ရင်ထဲကို နှင်မြင်ကြည့်သင့်တယ် သုကာရယ်။

တော့။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၈)

“ ငါ့အထင်တော့ ရွှေရုပ်သွင် မင်းကိုတမင် လုပ်ပြလိုက်တာထင်တယ် သူက ဒါမှ မင်းသူ့ကို အရေးပေးလာမယ် ဂရုစိုက်လာမယ် ဒါကိုလိုချင်လို့ မင်းမခံနိုင်အောင် တမင်တွဲပြနေတာပဲ ဖြစ်မှာ ”

“ တိုးတိုးထင်မြင်ချက်ကိုကြားတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ယဲ့ယဲ့ပြည့်သံနဲ့ အလိုမကျမှုတွေ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ပျော်ဝင်နေသော အမြင်တဒက်မျှသာ အရိပ်ထင်၏။

“ မင်းပြောသလို ငါ့ကိုသူ လုပ်စရာမလိုဘူး မင်းစဉ်းစားကြတိုးတိုး ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ငါ ပြဿနာရှင်းထားခဲ့တာ ဒါကိုအခုလိုတွဲပြတော့ ငါဘာကောင်ဖြစ်သွားမလဲ ”

“ မင်းစိတ်ထဲမှာ မခံနိုင်အောင် လုပ်ပြတာပါဆိုမှကွာမလဲ ”

“ ဝေးသေးတယ် တိုးတိုး သူ့ထိမထင်နဲ့လိုတွဲပြလို့ ငါ့ဘာထပြီးပေါက်ကွဲစရာ အကြောင်းမရှိဘူး အေးလုံးဝကို စိတ်ကုန်သွားမခေါ်မပြောချင်အောင်တောင် အမြင်ကပ်သွားတာကွ ”

“ ငါတော့မင်းရဲ့ ထုနို့ပြန်မှု လွဲချော်နေပြီ ထင်တယ် ”

စိုးမိုးစာပေ

“ မလွဲပါဘူး တိုးတိုးရာ သူက ထိမထင်လိုကောင်မျိုးနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာလာတဲ့ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လာထိုင်ပြတယ် ဒါကိုငါက သိက္ခာမရှိအရှက်မရှိ လိုက်ပေါက်ကွဲမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး သူ့ကိုအထင်ကြီးထားတာတွေတောင် လျော့ပါးသွားသေးတယ် ”

“ အင်း ဒါဆိုရင် ရွှေရုပ်သွင် ကျားကွက်ရွှေ မှားတာပဲ ”

“ တိုးတိုးထင်မြင်ချက်ကို သူ့ခွန်းတုံ့ပြန်ချင်တော့ပါ။ ကျားကွက်အရွှေမှားတာတဲ့။ ရုပ်သွင်ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ သူ့မှာတော့ ရုပ်သွင်ဆိုတဲ့ ပန်းကလေးကို အမြတ်တနိုးနဲ့ ယုယစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ။

ရုပ်သွင်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်အမြင်မသေးရအောင် အမြဲတမ်းရပ်တည်ပြီး ဂရုစိုက်ရပ်တည်ပေးခဲ့တာ သူပဲလေ။

ဒါကိုတောင် နင်မထောက်ထားဘဲ လုပ်ရက်လိုက်တာ ရုပ်သွင်ရယ်။

“ အခု မင်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ သူက ရုပ်သွင်ကိစ္စကို မင်းဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ ”

“ ဒါ ငါရှင်းရမယ့် ပြဿနာမဟုတ်ဘူး တိုးတိုး သူ့ဘာသာ မွှေးခဲ့တဲ့မီးပဲ ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ သူသိတယ် ပြီးတော့ အဲဒီကောင်က သူ့ကိုတောင် သိက္ခာမပြုခဲ့တဲ့ကောင် ငါနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မံဖြူရှင်းခဲ့တဲ့ကောင်နဲ့ အချိန်တိုလေးမှာ သူ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖစ်လိုက်တာတော့ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ကွာ ”

“ တိုးတိုး ဘာဆက်ပြောရမည် မသိပါ။ ငယ်ပေါင်းတွေဖို့ ငါ့သူက ”

စိုးမိုးစာပေ

အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ တကယ့်ကို မာနနှင့်သိက္ခာ
တန်ဖိုးထားတတ်လွန်းသောသူ ဖြစ်သည်။

ဝင်းဝါစိုပြေသော အသားအရည်နှင့် ယောက်ျားပီသချော
လွန်းသော ဗိသုကာက အဆင်းရောအချင်းပါ ပြည့်စုံသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း တောင့်တင်းပြည့်စုံသည်။ ဖခင်မရှိ
ပေမယ့် မိခင်က အရည်အချင်းရှိသည်။

ဗိသုကာတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို လူလားမြောက်အောင်
စောင့်ရှောက်တာဝန်ယူခဲ့၏။

ယခုဆို ဗိသုကာအထက်က အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝင်း
လုပ်ငန်းတွေနှင့် ဘာမှပူပန်စရာမရှိအောင် ပြည့်စုံသည်။

အငယ်ဆုံးသားမို့ မိခင်ကချစ်သလို အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း
ညီလေးကို မခိုင်းရက် မစေရက်အောင် ရှိခဲ့သည်။

အနေတည်၍ အရာရာပြည့်စုံသော ဗိသုကာအတွက် အထွတ်
တကူ လက်လှမ်းချွေ့ဖို့ ပန်းလေးတွေကအသင့်၊ မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်
နေသလိုရှိခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော မခင်
မရင်းနှီးဘဲ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတောင် မဖွဲ့ခဲ့သော ဗိသု
သည် ရွှေရုပ်သွင်အပေါ်မှာတော့ သံယောဇဉ်ခိုင်မာစွာ ရှိခဲ့တာသေချာ
စတိတ်ကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်အထိ တက္ကသိုလ်ရှိခဲ့သော နေ
သွင်နှင့်ဗိသုကာကို တစ်နေ့ကျရင် ချစ်သူတွေအဖြစ် မြင်တွေ့ရမည်

လုံးက မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။

တိုးတိုးနှင့်သူရလင်းတို့ကတောင် တက္ကသိုလ်မှာ သူကာနှင့်
ရွှေရုပ်သွင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီဟု ယုံမှတ်ခဲ့ကြသည်။

အံ့ခြံစရာကောင်းသည်က ကျောင်းသာပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်သွင်နှင့်သူကာသည် ဟိုးအရင်ကအတိုင်း မပြောင်းမလဲ သူငယ်
ချင်းတွေအဖြစ်သာ ရှိနေခဲ့၏။

သူကာကပဲ ဖွင့်ပြောဖို့နှုတ်ခက်နေခဲ့သလား။ ရွှေရုပ်သွင်ကပဲ
အလုပ်ကို မခံစားတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေခဲ့တာ
လား။ ဝေခွဲရခက်ခက် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ဦးအတွဲပျက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တော့လည်း
အတူ၊ အမြဲတမ်းမခွဲ တက္ကသိုလ်ရှိနေခဲ့တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

အရင်အခြေအနေအတိုင်းဆို သူကာကို ဘာမှမတိုက်တွန်းချင်
အကြံမပေးလိုပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေတွေကိုတော့ သူကော
သူရလင်းပါ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ထိမထင်ဆိုသည့်ကောင်က ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာ
ထပ်နှစ်တောင် မပြည့်တတ်သေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သတင်းကတော့ အတော်ကို
ပေးသည်။

သည်လိုခပ်ရှုတ်ရှုတ် ပွေပွေကောင်နှင့် ရွှေရုပ်သွင်တို့ နီးစပ်မှာ
ဆိုနှင့် ရင်းနှီးမှာကိုတောင် သူတို့မလိုလားပါ။

အခုတော့ ရွှေရုပ်သွင်က ထိမထင်နဲ့ ရပ်ကွက်လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်လေးအထိ လာထိုင်တာတော့ ခံရခက်သည်။ သုကာကိုတောင် မမြင်ဟန်ပြုပြီးမှ နှုတ်ဆက်ပုံက တုမင်ကြံစည်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စအတွက် သူနှင့်သူရလင်းတို့ စိုးရိမ်ပူပန်ရပေမယ့် သုကာကတော့ အလေးမထား ဂရုမစိုက်သလို လုပ်နေတာကို တိုးတိုး အားမရနိုင်ဖြစ်ရသည်။

“ ငါတစ်ခုပြောချင်တယ် သုကာ ခုကိစ္စမှာ မင်းဘက်က တစ်ခုခု လုပ်သင့်ပြီထင်တယ် ”

တိုးတိုးစကားကြောင့် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးနေသော သုကာဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ ငါဆိုလိုတာက မင်းနဲ့ရွှေရုပ်သွင်ကြားမှာ ပွင့်လင်းဖို့ လိုနေပြီ ”

“ မင်း ဘာကို ပြောချင်တာလဲ တိုးတိုး ”

“ ရှင်းပါဘယ်ကွာ မင်း ရုပ်သွင်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလာသော တိုးတိုး စကားကြောင့် ထူထူပူပူတော့ ဖြစ်ရသည်။

“ တို့တွေက အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲ သုကာ မင်း အမှန်ကို ဝန်ခံသင့်ပြီ ”

“ ငါ မညာချင်ပါဘူး ရုပ်သွင်ကို ငါသံယောဇဉ်အရှိဆုံးထိ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်ကတန်ဖိုးထားသလို သူ့ဘက်ကလည်း တန်ဖိုးရှိစေချင် တယ် ”

“ ထိုမထင်နဲ့ပတ်သက်တာကို မင်းအထင်မလွဲသင့်ဘူး သုကာ ”

မကြိုက်မှန်းသိလို့ ရုပ်သွင်တမင်တွဲပြုနေတာပဲဖြစ်ရမယ် ဒီတော့ သုကာက ပွင့်လင်းပြီး ရုပ်သွင်ကို ဖွင့်ပြောကွာ မင်းတို့သံယောဇဉ် တွာ ခိုင်မာတာသေချာပါတယ် ”

“ ဟင့်အင်း ငါ့ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး တိုးတိုး- မိန်းမ သံယောကီကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် ပယောဂကြောင့် သွေးရှူး တွာတန်း ချစ်ခွင့်ပန်ရလောက်အောင် ငါ့အချစ်က သိက္ခာမမဲ့သေးဘူး ”

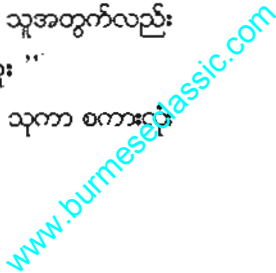
“ မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ မင်းကမာနကြီးနဲ့ တင်းခံနေ တာလည်း မိန်းကလေးဘက်က စောင့်မျှော်ရတာ ဘယ်စိတ်ရှည်မှာလဲ ”

“ တော်စမ်းပါ တိုးတိုးရာ အချစ်ဆိုတာကို ဘဝနဲ့ထပ်ကူ မိန်းမထားတတ်မယ်ဆိုရင် အချစ်ပစ်ခဲအတွက် မာယာသုံးပြီး ကစား တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါအထင်မကြီးဘူးကွ ”

“ ဒါကိုမာယာလို့ မင်းသတ်မှတ်မယ်ဆိုရင် မင်းဘက်ကကော အလိုရုပ်သွင်အပေါ် ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေနဲ့ ထိန်းသိမ်းထားတာလဲ မဟာ မင်းရင်ဘတ်ထဲက မာနတွေကို တစ်ထစ်လျှော့လိုက်ပါ ဘာရာ ”

“ အဲဒါ ငါ့ပြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ငါ့ချစ်ခြင်းကို ဘာရှိရှိ သိမ်းဆည်းထားတာက ငါ့သစ္စာဆိုရဲတယ် ငါ့နည်းသားထဲမှာ မိယောက်တည်းပဲရှိတယ် အဲဒီတစ်ယောက်သော သူ့အတွက်လည်း အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ သိက္ခာမဲ့အောင် မလုပ်ဘူး ”

ခံယူချက်တစ်ခုအတွက် ပြင်းထန်လွန်းသော သုကာ စကားလှ

တွေကို ထိုးစစ်ဆင်တုံပြန်ဖို့ တိုးတိုးမကြိုးစားချင်တော့ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

မာနတရားလား။ ဟန်ဆောင်မှုလား။ မာယာတစ်ခုလား။

ထိုအရာအားလုံးနှင့် မဆက်ဆိုင်သော အရာဟုလည်း သူထင်သည်။

ထိုအရာကလည်း သူ့ကာနှင့်ရုပ်သွင်တို့ နှလုံးသားမှာ သန့်စင်စွာ မှီမည်ထင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်များ ဘောင်ခတ်ချင် နေကြတာလဲ မသိ။

ခက်တော့ခက်သည်။

သူ့ကာ ရင်ထဲက နှလုံးသားကို လွတ်လပ်ခွင့်တစ်ခု ပေးသည်။ သူ့ကာက ခံယူချက်တွေနှင့် လက်မခံတော့လည်း

ထိန်းချုပ်ထားသော ချစ်ခြင်းတစ်ခု ပေါက်ကွဲလာမယ့်နေ့ထိ စောင့်ကြည့်ရတော့မည်။

အခန်း (၉)

“ ရွှေရုပ် သောက်လေ အသုပ်စားဦးမလား ကိုယ်သွားယူပေးရမလား ”

အသင့်ဖျော်ထားပေးသော လီမွန်တီးဖန်ခွက်လေးကို မတို့မထိဘဲ ရုပ်သွင်နှုတ်ဆိတ်နေတာမြင်တော့ ထိမထင်နှုတ်မှ စကားသံတွေ နားတမ်းထွက်ကျလာလေသည်။

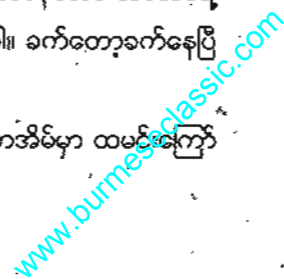
“ ရတယ် ထိမထင် ဘာမှမစားချင်လို့ပါ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေရုပ်ရဲ့ နေမကောင်းဘူးလားဟင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

ကြည့်လဲ့နေသော မျက်စိအစုံမှာ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ပျော်ဝင်နေတာ ရုပ်သွင်မြင်သည်။

ရုပ်သွင်မျက်နှာကို အနိပ်ကြည့်အကဲခတ်နေသော ထိမထင်ရဲ့ ဂရုစိုက်ယုယမှုတွေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာမဟုတ်ပါ။ ခက်တော့ခက်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ထိမထင် မနက်ကအိမ်မှာ ထမင်းကြော် ”

တွေ စားထားလို့ ရင်ပြည့်နေလို့ပါ။”

မှသာစကားနှင့် ရုပ်သွင်ရှင်းလိုက်မှပဲ ထိမထင် နှုတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

“ ဒါဆိုလည်း လီမွန်တီးလေး သောက်လိုက် ရှေ့ရုပ် ”

ကိုယ်တိုင်ပဲ ပါးစပ်ထဲထွတ်ထည့်ပေးတော့မလို ရေစီးကမ်းပြု စေတနာတွေကြောင့် တင်ပို့မှု မော့သောက်လိုက်ရသည်။

ဆိုင်လေးထဲမှာ ထိမထင်နှင့်အတူ ထိုင်နေရပေမယ့် ရုပ်သွင် စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်မျှော်လင့်နေမိတာ သုကာကိုပါပဲ။ နေရက်နိုင်လွန်း သည့် သုကာကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ မတွေ့ရတာ သုံးရက် တောင်ရှိခဲ့ပြီ။

ထိမထင်နှင့်အတူ ရုပ်သွင်ထိုင်ခဲ့မိသော နောက်တစ်နေ့ကစပြီး သုကာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မမြင်ရတော့တာဖြစ်သည်။ ထိမထင်နှင့် ရုပ်သွင် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာကို သုကာမကျေနပ်တာတော့ သိပ်ကို သေချာသည်။

ထိုနေ့က ရုပ်သွင်မြင်တွေ့ခဲ့ရသော သုကာမျက်ဝန်းစူးစူးတွေနှင့် မာထန်ထန်လေသံတွေကို ပြန်အမှတ်ရမိသည်။ သုကာရင်ထဲမှာ မခံမရပ် နိုင်အောင် ခံစားသွားရမည်ဟု ရုပ်သွင်မျှော်လင့်ခဲ့မိ၏။

အိမ်အထိရောက်လာကာ ထိုကိစ္စအတွက် သုကာပေါက်ကွဲ ရင်ဖွင့်လာမှာကိုလည်း ရုပ်သွင် ရင်တထိတ်ထိတ် မျှော်လင့်နေခဲ့မိတာ အမှန်။ ဒါပေမဲ့

ရုပ်သွင် ထင်မှတ်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

မာနတရားနှင့် သုကာတင်းခံနေတာလား တွေးကာ ရုပ်သွင် ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်ရတာမို့ သုံးရက်ဆက်တိုက် ထိမထင်နှင့်အတူ တွဲထိုင်

သုကာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မတွေ့ရတော့ပါ။ သုကာ ကိုယ်ချင်းတွေဖြစ်သော တိုးတိုးနှင့်သူရလင်းတို့ နှစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရ

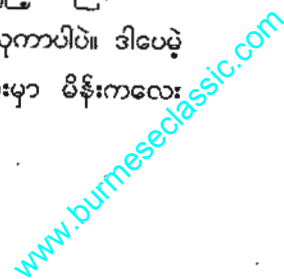
သုကာ တမင်ထွက်မလာတာပေါ့။ ရုပ်သွင်ကို ဥဗ္ဗေက္ခာပြု ပြုလိုက်တာပေါ့လေ။

ရင်မှာနာကျင်ဒေါသဖြစ်ရမည့်အစား ရုပ်သွင်ပိုလို့တောင် နည်းလားရသည်။

အတွေးစတွေးက ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်တဲ့ အဖြူရောင် လွန်းကားလေးကြောင့် ပြတ်တောက်ကုန်သည်။ ဒါ သုကာရဲ့ ကား လေးပဲဟူသော အသိက ရုပ်သွင်မျက်ဝန်းတွေကို လက်ခနဲ ဖြစ်သွား

တစ်ဝိုင်းတည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေသော ထိမထင်ကို တောင် မေ့လျော့လို့ ရုပ်သွင်ကားလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကားခေါင်းခန်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာ သုကာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သော သုကာနံဘေးမှာ မိန်းကလေး စစ်ယောက် ပါလာသည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေနှင့် မျက်နှာလေးက နုဖတ်နေသော ကောင်မလေးက ရုပ်သွင်ထက် ငယ်ရွယ်မည်ထင်ပါရဲ့။ ကားထဲမှာ ထိုင်လျက်မို့ မျက်နှာလေးကို ရုပ်သွင်မြင်နေရသည်။

နံဘေးမှ ကောင်မလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ သူကား ဘာတွေ ပြောနေသည်မသိ။ ကောင်မလေးက ပုတ်သင်ညှိုးလေးလို ခေါင်းကထော့ ညှိတ်ကာ ပြတားမြင်ရသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလာသူက သူကားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။ အပြာနုနုမှာ အဖြူစင်း စပွဲရုပ်လက်တို့နှင့် အနက်ရောင် စတိုင်ထိ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူကား ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လာ၏။

မျက်ဝန်းအစုံက ဆိုင်ထဲကို တစ်ချက်စေ့အကြည့်မှာ ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရမှာလည်း သေချာသည်။

* ရုပ်သွင် ပြုံးပြလိုက်မိသည် ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တည်ကြည်သော သူကားမျက်နှာက တင်းခနဲပုံတည်ကြည်သွားကာ မမြင်ဟန် အကြည့်ပေး သည်။

ရုပ်သွင်ကို တစ်ချက်မကြည့်တော့ဘဲ သူကားဦးတည်သွား သည်က တိုးတိုးနှင့်သူရလင်းတိုး တိုင်နေသော စားပွဲပိုင်းကို ဖြစ်သည်။

ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲခဲစားလိုက်ရတာ အမှန်။ ကားပေါ်က ကောင်မလေးဆီ ပြန်ဝေ့ကြည့်တော့ မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် သူကားတို့ ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ မသိဘူး မိသုကာ ရည်းစားလား ”

ရုပ်သွင်ကိုမေးတာလား။ တစ်ကိုယ်တည်း ရွှေရွတ်တာလားတော့ မသိ။ ထိမထင်နှုတ်က ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံဖြစ်သည်။

ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာလည်း ပြင်းပြသော သိချင်စိတ်နှင့်အတူ စူးနစ် သော ဝေဒနာတစ်ခု ရင်ထဲမှာ တစ်မိမိခွဲ ခံစားနေရသည်။

တိုးတိုးတို့အုပ်စုနှင့် စကားတွေပြောပြီး သူကား ပြန်ထွက်သွား တော့လည်း ရုပ်သွင်ဟက်ကို ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

ကားလေးပေါ်တက်ကာ ဂူခနဲမောင်းထွက်သွားသော မြင်ကွင်း တို့ ရုပ်သွင်ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငေးနေမိသည် မသိပါ။

“ ရွှေရုပ်နဲ့မိသုကာ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ”

ထိမထင် အမေးစကားကိုကြားမှ ရုပ်သွင်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဆိပ်ထင်ရှေ့မှာ သူကားပြုမူပုံက တကယ်ရှုက်စရာကောင်းသည်။ ရုပ်သွင် နှုတ်ဆက်ပြုံးပြတာ ထိမထင်မြင်မှာပါ။

သူကား ပြုမူမျက်နှာလွှဲသွားတာလည်း မမြင်စရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ။

“ မသိဘူးလေ သူကားစိတ်ကိုမှ ရုပ်သွင် မမြင်နိုင်ဘဲ ”

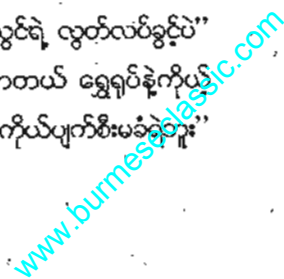
“ ကိုယ့်အထင်တော့ ကိုယ်နဲ့ရွှေရုပ် ရင်းနှီးနေတာကို သူလိုလား ”

ပုံ မရှိဘူး ”

“ မဆိုင်ပါဘူး ထိမထင်ရယ် ဒါကရုပ်သွင်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ ”

“ ရွှေရုပ်စကားအတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာတယ် ရွှေရုပ်နဲ့ကိုယ့် ”

ကြားက ခင်မင်မှုတွေကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ကိုယ်ပျက်စီးမခံရဲဘူး ”

ချော့ချော့ရှင်သန်သော ထိမထင်မျက်နှာပေါ်မှ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံး
တွေကို ရှင်သွင်မြင်နေရ၏။

နာမည်နှင့်အတူ ကြားနေရသော သတင်းတွေနှင့်ဘယ်လို
သောက်ဆိုင်အောင် ထိမထင်သည် ခင်မင်စရာကောင်းတာတော့ အမှန်
ပြီးတော့ ထိမထင်မျက်ဝန်းတွေထဲက အဓိပ္ပါယ်တွေကိုလည်း ရှုပ်သွင်
ဖတ်ရှုတတ်ပါသည်။

ချောမောပြေပြစ်မှုမှာ ထိမထင်က သုကာထက်သာလွန်တာ
အမှန်။ ငွေကြေးဓနအင်အား ပြည့်စုံမှုတွေမှာလည်း ထိမထင်ကပဲ ပို
သာလွန်နေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ထိမထင်ကို ရှုပ်သွင် နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်တာ
ဘာကြောင့်လဲမသိပါ။

တကယ်ဆိုလျှင် ထိမထင်ကို ခင်မင်ခွင့်ပြုခဲ့တာ သုကာရဲ့
ဟန်ဆောင်မာနတံတိုင်းကြီးကို ဖြိုဖျက်ပစ်ချင်လို့ပဲလေ။ ထိမထင်ကတော့
ဒါကိုသိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“ ရွှေရုပ်ကို ကိုယ်ထာဝရခင်မင်ချင်တာ ရွှေရုပ်အနားမှာ
အမြဲရှိနေချင်တာ ယုံပါရွှေရုပ် ”

ကြည့်လို့နေသော မျက်ဝန်းတွေက လှပစွာ ဖျားယောင်းနိုင်စွမ်း
ရှိတာတော့ သေချာသည်။

ဒီမျက်ဝန်းအကြည့်တွေအောက်မှာ မိန်းကလေးဘယ်
နှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားတွေ ကြွေလွင့်သွားခဲ့ရသည်လဲ။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ထိမထင်ရယ်။ ကျွန်မ နှလုံးသားက ရှင်
မျက်ဝန်းတွေကြောင့် မလှုပ်ခတ်နိုင်တာ သေချာပါတယ်။

“ ပြန်ကြရအောင် ထိမထင် ”

“ ရွှေရုပ် ပြန်ချင်ပြီလား ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးဖုန်းဆက်မှာ စောင့်နားထောင်ရဦးမှာ
အခုမှ သတိရလိုက်လို့ ထိမထင်ရဲ့ ”

“ အင်း ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြစို့လေ ရွှေရုပ်တို့ ခြံရှေ့အထိ
ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ် ”

“ ရတယ် ထိမထင် လိုက်မပို့ခဲ့တော့ ရှုပ်သွင်ဘာသာ
ပြန်ပါ့မယ် ”

“ ဒါဆို ကိုယ်လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ခဲ့မယ်လေ လမ်းထိပ်
ရောက်မှ လမ်းခွဲကြတာပေါ့ ”

ငြင်းရခက်အောင် ဖြစ်နေရသည်မို့ ရှုပ်သွင်စိတ်ညစ်ရ၏။
ဆိုင်ထဲမှာ နှစ်ဦးသားယှဉ်တွဲ ထွက်ခဲ့ရပေမယ့် ရှုပ်သွင်စိတ်အာရုံက
ထိမထင်ထံမှာ ရှိမနေခဲ့ပါ။

သုကာအကြောင်းကပဲ အာရုံထဲမှာ စိုးမိုးနေခဲ့သည်။

သုကာရဲ့ကားပေါ်က ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ။
ရှုပ်သွင်မတွေ့မမြင်ဘူးတာတော့ သိပ်ကိုသေချာပါသည်။

“ တီ တီ ”

ဟွန်းသံနှစ်ချက်နှင့်အတူ ကားကလေးက ရှုပ်သွင်တို့နှစ်ဦးမှာ

ထိုးရပ်သွားခဲ့သည်။

ကားခေါင်းခန်းမှ ခေါင်းကလေးပြုထွက်လာသူက ချော့ချော့ လှပမှုနှင့် ရင့်ကျက်ခြင်းတို့ စုပေါင်းထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာလေးဖြစ်သည်။

“ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ထိ ”

အမေးစကားက ထိမထင်ဆီ ဦးတည်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက ရုပ်သွင်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံငုံအကဲခတ်နေတာ ရုပ်သွင်မြင်သိနေသည်။

“ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတာ မမ ရွှေရုပ် ဒါကိုယ့်မမကေရီလေ မမ သူက ရွှေရုပ်သွင်တဲ့ ”

မျက်ဝန်းကြည့်ကြည့်လေးတွေအထိ ရောင်စဉ်ဖြာသော အပြုံးပွင့်လေးတွေနှင့် ရုပ်သွင်ကို အသိအမှတ်ပြု နှုတ်ဆက်နေသော မမကေရီကို ရုပ်သွင်အလိုက်သင့် ပြုံးပြုနှုတ်ဆက်လိုက်မိ၏။

“ ထိ အိမ်ပြန်မှာဆို တက်လေ ညီမလေးလည်း တက်ပါ မမ အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ ”

“ နေပါစေ မမ ရုပ်သွင်လမ်းလျှောက်ပြန်ချင်လို့ပါ ထိမထင် ပြန်လိုက်သွားလေ ”

“ ရတယ် ရွှေရုပ် လမ်းထိပ်အထိ ကိုယ် ရွှေရုပ်ကို လိုက်ပို့ဦးမယ်လေ ”

“ ရောက်ပဲရောက်နေပါပြီ ထိမထင်ရယ် ပြန်ပါတော့ ရုပ်သွင်

ဘာတို့ အိမ်ကိုဝင်ဦးမှာမို့ပါ ”

တမင်ပြောလိုက်သော ရုပ်သွင်စကားကြောင့် ထိမထင်မျက်ခုံးနှစ်စုံ စကျီကာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ အပြုံးတွေနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း ခေါင်းကိုညိတ်၏။

“ အိုကေ ရွှေရုပ် မနက်ဖြန်မှ ကိုယ်တို့ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ ”

ပါရာဒို မီးခိုးရောင်ကားကြီးပေါ် ထိမထင် တံခါးဖွင့်တက်သော်လည်း မမကေရီက ရုပ်သွင်ကို နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးတွေနှင့် နှုတ်ဆက်နေအောင် နှုတ်ဆက်သေး၏။

“ ညီမလေး ရွှေရုပ် ခွပ်ပြုဦးနော် နောင်လည်း အိမ်ကိုလာလည်မကေမိတ်ခေါ်ပါတယ်ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ ရုပ်သွင်ကို ခွင့်ပြုပါနော် ”

နှုတ်ဆက်စကားအဆုံးမှာ ရုပ်သွင် အရင်ဦးဆုံး လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ ပါရာဒိုကားကြီးက ငြိမ်ခနဲ ရုပ်သွင်ကို ဖြတ်ကျော်အတက်မှာ အပြုတင်မှ ထိမထင်ရဲ့ နှုတ်ဆက်အပြုံးတွေကိုတောင် ရုပ်သွင် ပိုင်ဆိုင်ဆက်ရသေး၏။

ထိမထင်လိုပဲ ရုပ်ရည်ချောမောသော မမကေရီအကြောင်းကို ထိမထင်ပြောပြထား၍ ရုပ်သွင်သိနေပေမယ့် မြင်ဖူးလိုက်တာ အခုမှ သိသည်။

တကယ်ဆို ထိမကင်ဘဝက ရုပ်သွင်တို့လိုပဲ မောင်နှမ

နှစ်ယောက်ဘဝပင် ဖြစ်သည်။

ရုပ်သွင်တို့လို မိတာဆွေမျိုးကင်းမဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါ။ ထိမထင်မိခင်တိမ်းပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ဖခင်ဖြစ်သူက ရှိသေးသည်။ မြန်မာပြည်မှာတော့ မဟုတ်ပါ။

အမေရိကားမှာ နေထိုင်ရင်း အလုပ်လုပ်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သမီးနှင့်သားကိုယ် အမေရိကား လိုက်ခဲ့ဖူး ခေါ်ပေမယ့် ထိမထင်တို့ မောင်နှမတွေက မြန်မာပြည်ကို မစွန့်ခွာနိုင်ခဲ့ကြပါ။

သည်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူဘက်က အလျှော့ပေးကာ အတန်လျှင် မြန်မာပြည် ပြန်လာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအဖြစ် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ထိမထင်ဖခင်ဖြစ်သူက တည်ထောင်ပေးခဲ့သည်။

အခုတော့ ဧကရီ ကိုယ်တိုင် အောင်မြင်စွာ ဦးစီးနေနိုင်ခဲ့ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

မောင်ဖြစ်သူကို ချစ်ခင်သော ဧကရီကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိမထင်ကို မိခင်တစ်ဦးရဲ့ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှုနှင့် ဂရုစိုက်ခဲ့ ဖြစ်သည်။

ရုပ်သွင်အပေါ် ကိုကြီးမင်းမြတ်သွင် စောင့်ရှောက်ချစ်ခင်သော ထိမထင်ကိုလည်း မမဧကရီချစ်ခင်မှာ ရုပ်သွင်ခံစား နားလည်နိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ထိမထင်ဆိုတာ ရုပ်သွင်တို့ထက်တောင် ဥစ္စာ

စိုးမိုးစာပေ

ညီဝပြည့်စုံကြသည့် အခြေအနေရှိ၏။

ရည်းစားများကာ ရှုတ်ပွေ့သည်ဆိုသော ထိမထင်တစ်ယောက် အခုတော့ တည်ငြိမ်နေခဲ့တာတော့ ရုပ်သွင်အသိဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ ထိမထင်နှင့် တစ်သက်လျှင် နှလုံးသားက အေးစက်နေခဲ့၏။

ဒါဟာ အချစ်စိတ်ကြောင့်ဟု ရုပ်သွင် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။ ရုပ်သွင်နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်တာ သုကာတစ်ယောက်

သုကာရယ် နင် သိစေချင်လိုက်တာ။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မခင်တွယ်တတ်ခဲ့တဲ့ နင့်အနားမှာ

ရုပ်သွင်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ အခုတော့ နင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့လိုပဲ

ကာလဲ့စားချေ စမ်းသပ်ပြုလိုက်တာလားဟင်။ ငါဝန်ခံချင်ပါတယ် သုကာ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ သိပ်ကိုချောက်ချား

နဲ့လှုပ်သွားခဲ့ရတာ သေချာတယ်။ နင်နဲ့အတူကားထဲမှာရှိနေခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။ ငါ့သိချင်လိုက်တာ။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၀)

“ရုပ်သွင်တဲ့ အင်း နာမည်နဲ့ လူနဲ့ကတော့ လိုက်ဖက်သား
သူပန်းကန်ထဲကို ကြက်အသည်းတစ်တုံး ခပ်ထည့်ပေးရမယ်
မမကေရီဆိုနေသည်။

မနက်က သူနှင့် ရွှေရုပ်ကို နှစ်ဦးတွဲတွဲလှိုက်ပြီးကတည်းက
မမကေရီက မေးနေတာမို့ သူဝန်ခံခဲ့ရသည်။

ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတာ သူချစ်နေသော မိန်းကလေးဟု မမကေရီ
သိသွားခဲ့တာမို့ အခုထမင်းပိုင်းမှာပြန်စကား စနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ မမ မေးပါရစေဦး ထိနဲ့ရွှေရုပ်သွင်တို့က ကြိုက်နေပြီလား ”

“ ဟင့်အင်း ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်တဲ့အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်
မမ မေးတဲ့အဆင့်ထိ ရောက်နိုင်ဖို့တော့ ကြိုးစားနေတုန်းဆိုပါတော့ ”

“ ဟင် နေပါဦး ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတာ ဟိုတစ်ခါ ထိပြော
ကောင်မလေးမဟုတ်လား၊ ထိုကို စိတ်ဆိုးနေလို့ ပြန်သနားအောင်
ဦးလေးရဲ့အထိုးအကြိတ်ကို တမင်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာလေ ”

မမကေရီ စကားကိုကြားမှ သူပြန်သတိရမိတော့၏။ ဟုတ်ပါ

စိုးမိုးစာပေ

သူကဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့သောကိစ္စကို မမသိမှာစိုး၍ သူ့ဇာတ်လမ်း
မင်းပြောပြခဲ့ဖူး၏။

“ အဟဲ မမက မှတ်မိသားပဲ ဟုတ်တယ် ”

“ မမှတ်မိဘဲရှိမှလား မောင်လေးမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်
အောင် ထိုးကြိတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စကို မမဘာလို့ မေ့မစ်ရမှာလဲ အခုတော့
ဦးလေးဆိုတဲ့လူက ထိုကို ပြဿနာမရှာတော့ဘူးလား ”

“ မရှာတော့ပါဘူး ကျွန်တော်နဲ့ရွှေရုပ်က ခင်မင်ကျွမ်းဝင်နေပြီ
တော့ အေးဆေးသာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး ”

မမကေရီမျက်စောင်းကလေးထိုးကာ ငါးချူးကြော်တစ်ကောင်
အရိုးတွေဖယ်ကာ သူပန်းကန်ထဲ အသားစတွေကို ထည့်ပေး၏။

မမကေရီ သူ့ကိုအမြဲတမ်း ဂရုစိုက်တတ်သည်က အခုမှ
အတတ်ခဲ့ပါ။ အသက်အရွယ်ချင်း သုံးနှစ်သာ ကွာခြားပေမယ့် မမကေရီ
သည် အစ်မကြီးတစ်ဦးလို သူ့ကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်တတ်သူ ဖြစ်လေ
သည်။

အစားအသောက်အနေအထိုင် ရေမိုးချိုးတာကအစ ကလေး
မိတ်တစ်ဦးကို အရိပ်ကြည့်ပြောဆိုသလို ပြောတတ်သည်။ ထမင်းပိုင်းမှာ
အခုလို ဂရုစိုက်ကျွေးမွေးတာကိုပဲကြည့်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒယ်ဒီက သူ့ကို မမကေရီနှင့် စိတ်ချလက်ချ
အားရစ်ခဲ့ကာ အမေရိကားမှာ စိတ်အေးလက်အေးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

မမကေရီက ဘယ်လောက်ပဲ အရိပ်ကြည့်နေသည်ဖြစ်စေ

စိုးမိုးစာပေ

ထိမထင်ကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းရောက်သည်နှင့် ဇာတိပြတော့သည် ချောမောပြေပြစ်သော ရုပ်ရည် အပူအပင်မရှိသောအခြေအနေ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားတာကိုတော့ မမကေ မတားမြစ်နိုင်ခဲ့ရှာပါ။

“ ထိုသတင်းတွေ မကြားနေတယ်နော် ပညာရေးမပြီးသေး အိမ်ထောင်ကျသွားမှာတော့ မမစိုးရိမ်တယ် ”

“ ဟာ မမကလည်း ရည်းစားထားတာ အပျော်ပါဗျာ၊ စိတ် မမကေရီမယူသေးဘဲ နောက်ကားကျော်တက်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး ”

“ အံ့မယ် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ မမခေါင်းထဲမှာ မရှိဘူး ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ ကိုယ်တောင် မအားနိုင်ဘူး ”

“ အင်း မမကိုတော့ အံ့သြတယ် ဒီအရွယ်ရောက်နေ ရည်းစားတောင် မထားဖူးဘူးလို့ အံ့ဖွယ်သုတပဲ ”

“ ဗွဲ့ ကိုယ့်အစ်မကို ဒီလိုပဲပြောရသလား ရည်းစားထား လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး အိမ်ထောင်ရေးလည်း ခေါင်းထဲမှာ မရှိဘဲ မမအလုပ်တွေနဲ့တောင် အချိန်ပိုမရှိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ မမခေါင်းထဲ မျှော်လင့်နေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒယ်ဒီပြန်လာတဲ့အချိန်ကျရင် မမ မိသားစုလေး စုစုပေးပေးနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိချင်တယ် ”

မမကေရီ ဆန္ဒတွေကို သူ့စာနာနားလည်ပါသည်။ မမကေ ဆန္ဒက ဒယ်ဒီကို မြန်မာပြည် ပြန်လာစေချင်သည်။ ဒယ်ဒီကလည်း ကတိပေးထားခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီပြန်လာချိန်တွင် ဒီမှာ လှိုင်စိမ်းစီးပွား

အိုင်အမာနှင့် မိသားစုဘဝလေး အေးချမ်းစွာရှိလို၍ မမကေရီ နှစ်နှယ်ကြိုးစားခဲ့သည်။

ယခုဆို မမရဲ့ စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီးက အောင်မြင်စွာ ပြည်ပတ်နေခဲ့ပြီဆိုသောသတင်းကို ဒယ်ဒီကြားသိကာ ဝမ်းသာနေခဲ့လေ သည်။

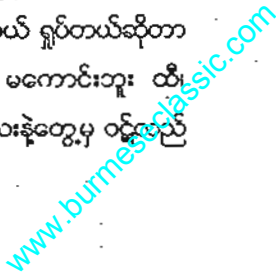
“ အင်း မမအလုပ်တွေ ရှုပ်တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ။ ဒီတော့ ပျင်းစရာကြီးပေါ့။ ရည်းစား မထားတာလေးနဲ့ဆိုတော့ ပျင်းစရာမကောင်းတော့ဘူးလေ ဒါကြောင့်ပဲ ခေါ်ချ ကျောင်းပြီးလည်း အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး ”

“ ရည်းစားတွေ အပျော်ထားတာ ကောင်းတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး အောင်လေး တစ်ဖက်မိန်းကလေးတွေဘက်က နစ်နာမယ် ”

“ အာ ဒါတော့ ထိုက်ပုံပဲ။ နှမသားချင်းစာနာပါတယ် မမရယ် ကျွန်သူရည်းစားဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းလို နေတာပါ။ အိမ်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာတန်ဖိုးမဲ့အောင် မလုပ် နူးဆိုတာ ယုံပါ ”

သူ့ဘက်က ရဲရဲဝံ့ကတိပေးမိသည်။ အမှန်တကယ်လည်း အာနှင့်ထိန်းအပ်သော စည်းကမ်းတို့ကို သူမကျော်လွန်ခဲ့ပါ။

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်းစားများတယ် ပွေတယ် ရှုပ်တယ်ဆိုတာ သမားကျားလေးဘက်ကော မိန်းကလေးဘက်ပါ မကောင်းဘူး ထီး တည်ပျက်တာပေါ့ မင်းတကယ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့တွေ့မှ ဝင်ရည်

လိမ့်မယ်”

မမစကားကို သူ့ရယ်ကွဲကွဲနှင့်ပဲ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသည်။ အချစ်
တာကိုလည်း အလေးအနက်ထားစရာတစ်ခုဟု သူမမှတ်ယူခဲ့ပါ။

နဖတ်ချောမွေ့သော ရုပ်သွင်နှင့်မလိုက်ဘက်စွာ ဝတ်စား
ဆင်ယင်နေထိုင်တတ်သော ရွှေရုပ်သွင်ကို မြင်တော့ သူ့စိတ်ဝင်စားစိတ်
သက်သက်သာဖြစ်သည်။

“ယောင်လို့ သွားမစမ်းနဲ့နော် ထိမထင် တကယ်စွာတေးမလေး
ကွ သူနဲ့အတူတူနေတဲ့ ဗိသုကာဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ကိုယ်ရဲ့ထေး
ခါးပတ်နက်နော်”

“နေစမ်းပါဦး အဲဒီကောင်က သူ့ရဲ့ ရည်းစားလား”

“စတိတ်ကျောင်းကနေ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ တကွဲတကွဲကွဲ ဒါပေမယ့်
ရည်းစားတွေ မဟုတ်သေးတာတော့ သေချာတယ်”

“အိုကေ ဒီလောက်ဆိုရပြီ”

“ဘာလဲ ထိမထင် ရွှေရုပ်သွင်နဲ့ မင်းက တစ်ခန်းရပ်ပြတော်
ကဦးမလိုလား”

သူခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပြုံးနေခဲ့သည်။
ဂုတ်သာသာအထိပဲ ကျလျက်ရှိသော ဆံပင်နီညိုညိုတွေမှာ
နဖတ်ချောမွေ့သော ရွှေရုပ်သွင်သည် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် မာတော
တောင့် အမူအရာတွေက ယောက်ျားဆန်လွန်းသည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ သူမသည် မိန်းမပီသသော မိန်းမ

ထစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း သူ့သိခွင့်ရလိုက်သည့်နေ့က ချုပ်ထိန်းနိုင်မှု
တင်းမဲ့စွာ သူမပါးနုနုလေးကို နှမ်းရွိုက်လိုက်ခဲ့မိသည်။

မှန်နေသော မျက်နှာနုနုလေးပေါ်မှာ သွေးကြောမျှင်လေးတွေ
ခွဲခွဲနီအောင် ရှက်ရွံ့သွားခဲ့သော ရွှေရုပ်သွင်ကို သူ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ဘုဆတ်ဆတ် ဂျစ်ပေပေ ယောက်ျားဆန်သော ကောင်မလေး
မှာ ထိုမျှချစ်စရာကောင်းသော အမူအရာလေးတွေရှိမည်ဟု သူမထင်
ခဲ့ပါ။

သူ့အနမ်းတစ်ပွင့်ကြောင့် စူးလက်သွားသော မျက်ဝန်းလေးတွေ
နီနီရောင်ပါးနုလေးတွေနှင့် နီရောင်လဲသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူ့အာရုံ
ထဲက မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သော တစ်ခန်းရပ်ပြတော်တစ်ခု
မဟုတ်နိုင်တော့တာ သိပ်ကို သေချာသည်။

“မမ မေးတာ ဖြေပါဦးထိရဲ့”

မမကရီအမေးစကားသံကိုကြားမှပဲ သူ့သတိဝင်လာရသည်။

“ဘာလဲမမ မမဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ထမင်းစားရင်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ မောင်လေးရဲ့၊
မမမေးတာ ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို မောင်လေး တကယ်ချစ်နေ
တာလားလို့ မေးနေတာ”

“အင်း ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်စေတာ ရွှေရုပ်ပဲရှိတယ် မမ၊
ကျွန်တော်ရည်းစားတွေ အများကြီးထားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုရွှေရုပ်နဲ့

ရင်းနှီးခင်မင်တာလောက်တောင် ရင်ခုန်မှုမရှိခဲ့ဘူး ဒါသေချာတယ် မေ
စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းပန်းကန်ကို မေ့လျော့စွာ မမကေရိသွား
ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်ကို သူမမြင်နိုင်ပါ။ အာရုံထဲမှာ ရွှေရုပ်မျက်နှာ
လေးကို မြင်ယောင်ရင်း တသိမ့်သိမ့်ခံစားရသော ရင်ခုန်ခြင်းမှာ နစ်နော
နေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်လာသော မောင်လေး
အတွက်တော့ ကေရီကျော့နပ်မိတာအမှန်။

မောင်လေးဘက်က တကယ်ကို သေချာစနစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်
ရွှေရုပ်သွင်ဆိုသော မိန်းကလေးကို ညီမတော်ဖို့အတွက် ကေရီဘက်က
ငြင်းစရာမှ မရှိဘဲ။ ချစ်သောမောင်လေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေတာ
ကေရီမြင်ချင်ပါ သည်လေ။

အခန်း (၁၁)

“နာမည်က အသည်းသွေးတဲ့ သုကာအမေရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ
အစ်ယောက်ရဲ့ မွေးစားသမီးလေ။ အခု အဲဒီသုကာရဲ့အဒေါ်ဆုံးတော့
ဘောင်မလေးကို စောင့်ရှောက်မယ့်သူမရှိဘူး ဒီတော့ သုကာအမေက
မွေးစားတာဝန်ယူလိုက်တာပဲလေ ”

တိုးတိုးရှင်းပြတော့မှပဲ ရုပ်သွင်သိလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ သိချင်
စိတ်တို့ ပြင်းပြနေတာကြောင့်လည်း သုကာနှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရသော မိန်း
ကလေးအကြောင်းကို စုံစမ်းမိခြင်းဖြစ်၏။

အဒေါ်အပျိုကြီးရဲ့ မွေးစားသမီးဆိုတော့ သုကာနှင့် ဘာမှ
သွေးမတော်သားမစပ်တာအထင်အရှား။

ဒီလို အရွယ်ရောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သုကာမေမေ
က အပြီးအပိုင်မွေးစားခဲ့သည်ဆိုတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့်လဲဟု ရုပ်သွင်
အတွေးတွေပွားမိရသေးသည်။

“ ဒါနဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်က မခေါ်မပြောနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ

ရွှေရုပ်သွင် ”

ရုပ်သွင်နှင့်သုကာတို့ အခြေအနေကို တိုးတိုးတို့ ခိုင်မိကြမှာ သေချာသည်။ ရုပ်သွင်ကို အခုမေးသလို သုကာကိုလည်း သူတို့မေးကြ မှာ သိနေသည်။

“ သုကာနဲ့ နင်တို့တွေ့နေတာပဲ သူ့ကိုမေးကြည့်ပေါ့ ”

“ သူ့ကိုမေးကြည့်တော့ နင်နဲ့ ထိမထင်တွေ့နေလို့တဲ့ သူ့နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ထားတဲ့ကောင်ကို နင်ကတွဲပြနေလို့ ပြောတာပဲ ”

“ ငါနဲ့ ထိမထင်ခင်မင်တာ ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းတွေ အဖြစ်ပဲ ဒါကို သုကာက အကြောင်းမဲ့ ပြဿနာရှာတာပါဟာ ”

“ ဒါတော့ သုကာက နှင့်အတွက်စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်မှာပါ ရွှေရုပ် သွင် ထိမထင်အကြောင်း နှင့်ဘာသိသလဲ ဒီကောင်က တကယ့်အရုပ် နော် နှင့်သတိထား ”

“ ထားပါတော့ တိုးတိုးရယ် တကယ်တမ်းသုကာငါ့ကို စိုးရိမ် တယ်ဆိုရင် အခုလိုပုဂံကွာပြုထားပါမလားဟာ သူ့ဘက်ကတောင် သံယောဇဉ် ပြတ်နိုင်သေးတာ ငါကဘာလို့ အောက်ကျိုတောင်းပန်ရမှာ လဲ ”

ရုပ်သွင်စကားကြောင့် တိုးတိုးစိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကိုခါရမ်း သည်။

“ မဟုတ်သေးဘူး နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုတွေ လွဲနေတယ်။ သုကာလည်း တကယ့်မှာနဲ့ တစ်ယူသန်နိုင်တယ်။

နင်ကလည်း တကယ့်ဇွတ် ခက်တော့ ခက်နေပြီ ”

“ ဘာလဲ ငါ့ဘက်က အလျော့ပေးပြီး နင်တို့သူငယ်ချင်းကို နှိညှတ်တောင်းပန်ရမှာလား တိုးတိုး ”

“ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေဟာ သုကာက နင်ကိုအခင် နဲ့ဆိုတာ အားလုံးသိပါတယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်က အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ နေခဲ့ကြတာပဲ အခုကျမှ ဒီလိုဖြစ်နေတာ မကောင်းဘူးထင်တယ် ”

“ ဒါတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုမခေါ်မပြောလုပ်နေခဲ့တာ နင်တို့ အမြင်ပဲ ဟိုတစ်နေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ဆက်ဆံသွားပုံကို နှိညှပ်ပါလား ”

“ အေး အဲဒီနေ့က နင်နဲ့ထိမထင်ကို အတူတွေ့လိုက်ရတာ အတိုအတော် အံ့သြသွားတယ်။ နှင့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသားသား ထိမထင်ဘက်က မရိုးသားဘူးဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာပါတယ်။ ဒီကောင် နှင့်အပေါင်းအသင်းသွားလုပ်တာ သိပ်များတယ် ”

တိုးတိုးကိုယ်တိုင်က ရုပ်သွင်ကိုပဲ အပြစ်ဖွဲ့နေခဲ့သည်။ သုကာ နှင့်အသွယ်တွေကိုတော့ လျစ်လျူရှုထားကြသည်လား။

ငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ သုကာရယ်။ နှင့်အနားမှာ အမြဲတမ်းအရိပ်လို့နေတတ်ခဲ့တာလည်း နှင့်အသိ

“ ပြန်တော့မှာလား ရုပ်သွင် ”

“ အေး ကိုကြီးပြန်မလာခင် ငါ့အိမ်ပြန်ရောက်နေမှဖြစ်မှာ ”

“ ငါပြောတာ နင်ဘယ်လိုလဲ ရုပ်သွင်၊ ငါတို့ကတော့ နင်
သုကာကို အရင်လိုပဲ ပြန်ပြီးခင်ခင်မင်မင်ရှိစေချင်တယ် ”

အပြုံးတစ်ပွင့် ရုပ်သွင်နှုတ်ခမ်းမှာ ရေးရေးထင်ပေမယ့်
ပြည့်ဝသောအပြုံးမဟုတ်ဟု တိုးတိုးသိနေသည်။

“ ထားလိုက်ပါဟာ ငါ့ဘက်က အမြဲတမ်း အလျော့ပေးခဲ့တာ
များပြီ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရှိပါစေတော့ ”

“ နေ နေပါဦးရုပ်သွင် နင်နဲ့ထိမထင်ကကော ဘယ်လိုလဲ ”

“ ခုချိန်မှာတော့ ငါတို့ခင်မင်မှုက သူ့ငယ်ချင်းမိတ်ဖော်
အဆင့်ထက် လုံးဝမပိုဘူး ”

“ ခုချိန်ဆိုတော့ နင့်စကားက ဘာလဲရုပ်သွင် နောင်ကျရင်
ဒီထက်ပိုမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား ”

“ ဘယ်သူမှ ကြိုမမြင်နိုင်တဲ့ အနာဂတ်ကို ငါလည်း ကြိုမပြော
တတ်ဘူး တိုးတိုး ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကိုတော့ ငါပြောရဲတယ်။ ထိမထင်ကို
ငါမိတ်ဆွေလို ခင်မင်တယ်။ ဒီထက်မပိုသေးဘူး။ သူကလည်း ခုချိန်ထိ
ရိုးသားစွာခင်မင်နေဆဲပါပဲ။ ကဲ ငါသွားတော့မယ်ဟာ ”

နှုတ်ဆက်စကားနှင့် လှည့်ထွက်သွားသော ရုပ်သွင်ကို ငေးမော
ရင်း တိုးတိုးကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

အမြဲတမ်း ကျွတ်ဆတ်ဆတ်မာကြောကြောနှင့် ယောက်ျား
ဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်နေထိုင်တတ်သော ရုပ်သွင်အခုတလော ပြောင်းလဲလာ
တာတော့ အထင်အရှား။

ဂတိစားဆင်ယင်ပုံကအစ မိန်းကလေးဆန်ဆန် သိမ်မွေ့လာ

ဒါဘယ်သူကြောင့်လဲဟု တိုးတိုးပဟေဠိဖြစ်ရသည်။
ရွှေရုပ်သွင်ကို ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်ကပဲ ပြောင်းလဲပေးလိုက်

လာ။

သုကာကြောင့်ပဲ ပြောင်းလဲသွားတာလားတော့ မသိပါ။
သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ရုပ်သွင်ကို

ထင်ရယူသွားမှာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

သုကာကကော သူ စိုးရိမ်သလို မစိုးရိမ်ဘူးလား မသိတော့ပါ။

ရင်ထဲမှာ အသေအရှာယုံကြည်မိတာ သုကာနှင့်ရွှေရုပ်သွင် သံယောဇဉ်
ဖြစ်သည်။

ခက်သည်က သုကာကိုယ်တိုင်က မာနနှင့် ဟန်ဆောင်လွန်း
ညီဟု ထင်သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ရွှေရုပ်သွင်က မိန်းကလေး။ သုကာတက်က
ထိမထင်လျှောက်လိုက်သင့်၏။

မာနတွေ ဟန်ဆောင်မှုသိပ်မှုတွေကြောင့် သုကာနှင့်ရွှေရုပ်သွင်
ဝေးကွာသွားမှာကိုတော့ မလိုလားပါ။

သို့ပေမယ့် ကာယကံရှင် သုကာကိုယ်တိုင်က မာနနှင့်တည်
ညီစွာ ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတော့လည်း။

ပွဲသိမ်းခရာ မှတ်သည်အထိ သူတို့ရင်မောစွာ ထိုင်ကြည့်နေရုံ

အခန်း (၁၂)

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း သူမနားတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ရ သည်က
သည်းသွေးကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

အထင်မှတ်ဘဲ သူနှင့်မေမေတို့ဆီသို့ ရောက်ရှိလာသော
သည်းသွေးဆိုသော မိန်းကလေးသည် ညီမငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ
ည်ဆိုတော့ သူ အံ့ဩမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

“ သားရဲ့ညီမတစ်ယောက် ဟုတ်လားမေမေ ”

“ ဟုတ်တယ်သား မမဖိုးတိမ်းပါးသွားပြီဆိုတော့ အသည်းသွေး
မေမေအပြီးအပိုင် မွေးစားဖို့ တာဝန်ယူလိုက်တာလေ သားကြီးနဲ့
ကိုလက်ကိုလည်း မေမေဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးလိုက်တယ်။ သူတို့တွေက
ကျနပ်လက်ခံတယ် မေမေအနားမှာ သားအပြင်သမီးလေး တစ်ယောက်
ရှိနေတော့ ပိုစိတ်ချနိုင်တယ်တဲ့လေ ”

ကိုကြီးနှင့်ကိုလက်တို့ကိုတောင် မေမေကဖုန်းနှင့်အသိပေးခဲ့ပြီးပြီ
ဆိုတော့လည်း သူဘာအကြောင်းနှင့်မှ ငြင်းစရာမရှိပါ။

မေမေအစ်မဝမ်းကွဲ အန်တီမိုးဆိုတာ အပျိုကြီးဖြစ်သူ အန်တီမိုးက အပျိုကြီးပေမယ့် ကလေးချစ်တတ်သည်။ ကံကြမ္မာ အန်တီမိုးကို ကလေးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဖန်တီးပေးလာသည် ဆိုရမည်။

အမိမဲ့အဖမဲ့ အသည်းသွေးကို အန်တီမိုးက သုံးနှစ်သမီးအ ကတည်းက တရားဝင်မွေးစားခဲ့သည်။

သမီးရင်းမဟုတ်ပေမယ့် အသည်းသွေးကို အန်တီ မိုးသိပ်ချစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတော့ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အန်တီ မိုးအသည်းသွေးတို့ သူတို့အိမ်ကို တစ်နှစ်တစ်ခါ လာလည်တတ်သူ တစ်လောကလုံးမှာ မေမေနှင့်အန်တီမိုးက အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးရင်းချာ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေမို့ ရန်ကုန်နှင့်မြစ်ကြီးနား ဝေ လှပေမယ့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ရှိခဲ့ကြသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ အန်တီမိုးတိမ်းပါးသွားခဲ့ ဆိုတော့ အသည်းသွေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် မေမေနှင့်အန်တီ မိုးတိုင်ပင်ထားခဲ့တာတွေကို သူသိခဲ့ရတော့သည်။

“ မမမိုးက သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တာ သူ့မှာကင်ဆာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့ မေမေ့ဖော်ဖုန်းဆက်ပြောတယ် သူမရှိတော့ သမီးလေးအတွက် အတော့်ကို သောကမကင်းဖြစ်နေရှာတာ သမီး ကိုလည်း အသိမပေးဘူးတဲ့ အားငယ်ဝမ်းနည်းသွားမှာ စိုးလို့တဲ့ မ

ဆီက ကတိတောင်းခဲ့တယ် သား သူမရှိတော့ရင် သမီးလေးအသည်းသွေး ကို စောင့်ရှောက်မွေးစားဖို့ပေါ့ မေမေကတိပေးထားခဲ့အတိုင်း အခု သမီးလေး အသည်းသွေးကို မွေးစားလိုက်တာ ”

အသည်းသွေးတစ်ယောက် သူတို့အိမ်လေးကို မေမေရဲ့မွေးစား သမီး သူတို့ညီမလေးအဖြစ် ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့အံ့ဩရသည်။

ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ကာလတွေက အသည်းသွေးနှင့် လုံးဝမတွေ နိုင်အောင် ကွဲပြားနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

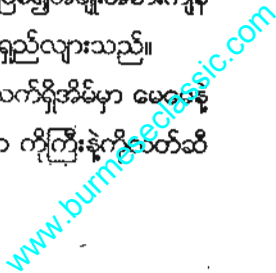
အရင်တုန်းကလို ဂါဝန်လေးဖားဖားနှင့် ဖြူဖြူပိန်ပိန် ကောင်မလေးမဟုတ်တော့ပါ။ တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူကြီး အသည်းသွေးသည် မယုံနိုင်အောင် ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီ။

နုဖတ်ဝါဝင်းနေသော မျက်နှာလေးနှင့် အသည်းသွေးသည် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေခဲ့၏။

စိမ်းညိုသွယ်တန်းသော မျက်ခုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကြည်လဲ့ သော မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ နှာတံချွန်မြဲမြဲလေးအောက်မှ အရောင်မတင်ဘဲ စိုလဲ့ရဲခိုသော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်ကလေးနှင့် အသည်းသွေးသည် လှပ ပျိုမြစ်ခြင်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

နက်မှောင်သောဆံနွယ်ရှည်ကြီးက ပြေပြစ်၍အချိုးအစားကျန သော အသည်းသွေးရဲ့ ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးအထိ ရှည်လျားသည်။

“ သမီးလေး ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော် လက်ရှိအိမ်မှာ မေမေနဲ့ သားငယ်ပဲရှိတာ သမီးလေး ရောက်လာပြီဆိုတာ ကိုကြီးနဲ့ကိလတ်ဆီ

ကိုလည်း မေမေအကြောင်းကြား အသိပေးထားတယ် အားလုံး သမီးလေးကို ချစ်ခင်ကြမှာပါ။ ဟောဒီသားငယ်ကလည်း သမီးလေးကို ကိုယ့်ညီမလေးလို အလိုလိုက်ချစ်မှာပါ။”

သမီးပိန်းကလေးမရှိသော မေမေက အသည်းသွေးကို နွေးထွေး ချစ်ခင်စွာ ကြိုဆိုသည်။

မျက်နှာကပ်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်လျက် မေမေစကား ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြနေသော အသည်းသွေးကြည့်ကာ သူလည်းစာနာ သနားသွားရ၏။

“လေးငါးနှစ်လောက် သမီးရန်ကုန်မရောက်တော့ အထွေထွေ ပြောင်းလဲသွားတာပဲ တကယ်အဖျိုးကြီးဖားဖား ဖြစ်သွားတာကို သားကြီး တို့တွေ့ရင်တောင် အံ့ဩသွားကြမှာ သေချာတယ် သမီးကို သူတို့မြင် ခဲ့စဉ်က ကလေးသားသားလေးပဲ ရှိသေးတယ် အခုအရွယ်နဲ့တော့ အထွေထွေ ကွာခြားသွားတယ် သမီးက တကယ်လှပြီး ထွားလာလိုက်တာကွယ်။

တစ်ခါတစ်ရံကြည့်ပြီး ချီးကျူးနေသော မေမေစကားကြောင့် အသည်းသွေး မျက်နှာနုနုလေး ပန်းနုရောင် လွှမ်းသွားသည်။

မေမေမြော်သလိုပါပဲ။ ဒီကောင်မလေးကို သူ့စိတ်ထဲက မြင်ယောင်ထားပုံနှင့် အပုံကြီး ကွာခြားနေခဲ့၏။

ဟိုးအရင်က ပိန်ပိန်ဖြူဖြူလေးမို့ ပိုးဟပ်ဖြူလေးဟု နောက် ပြောင်ခေါ်ခဲ့သော ကိုကြီးမြင်လျှင်တောင် သူ့လိုပဲအံ့ဩသွားမှာ သေချာ လေသည်။

“ဒါနဲ့သမီးလေးက ဒုတိယနှစ်နေ့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းဆက် ဆက်ဖို့ မေမေအားလုံး စီစဉ်ထားတယ်ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကို မေမေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။”

“အို သမီးလေးကလည်း ကျေးဇူးတင်စကားခံပြောဖို့ မလိုပါ။ အခုသမီးလေးက မေမေသမီး ဖြစ်သွားပြီလေ မိသားစုဝင်ဖြစ်သွား ခဲ့တော့ မိသားစုလိုနေပါကွယ် သား သုကာကိုလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုလို ဘောထား ကိုကိုလို့ပဲခေါ်။”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။”

သူ့ဘက်ကို မျက်လုံးနက်လေး ဝှေ့ကြည့်ရင်း ဆိုရှာသည့် အင်မလေးကို သူ့ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

အန်တီမိုးရဲ့ မွေးစားသမီး တစ်ယောက်ကို မေမေမွေးစားမည် ဆိုစဉ်က သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးတော့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တခြားဘာအကြောင်းကြောင့်မှတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီအရွယ် အထက်မှ ညီမတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတော့ စိတ်ကခံစားလို့ မနိုင်တာကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အသည်းသွေးဆိုတာ တကယ်တမ်းကြ အန်တီမိုး မဟုတ်တာမို့ သူ့နှင်လည်း သွေးစိမ်းသည်ဟု စိတ်ကအလိုလို နှုတ်လာလည်းပါသည်။

အသည်းသွေးနှင့် ဆုံလိုက်တော့မှ သူ့စိတ်တွေပြောင်းလဲ ရ၏။ မဝံ့မရဲ ရှိုးတီးရှုန်းတန်း ဖြစ်နေသော အသည်းသွေးရင်ထဲမှာ

လည်း သူ့လိုအတွေးတွေ ရှိနေသည်လား မသိပါ။

အားကိုးရာမဲ့ ကျန်ရစ် ခဲ့သော ဘဝလေးကို စာနာစိတ်နှင့်ပုံ အသည်းသွေးကို ညီမလေးအဖြစ် သူ့စိတ်က လက်ခံလိုက်မိတော့၏။

ရောက်စတင်ရက်နှစ်ရက်မှာ နေသားမကျွတ် ဖြစ်နေသော အသည်းသွေးကို မေမေက ဂရုစာစိုက်ရှိခဲ့သည်။ သူ့ကလည်း အသည်း သွေး အနေမကျုံ့ရအောင် တရင်းတနီး စကားပြောဆက်ဆံရ၏။

သည်တော့မှ အသည်းသွေးနေသားတကျ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မေမေကိုလည်း မေမေဟု ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်နိုင်ခဲ့သလို သူ့ကို

လည်း မေမေစေခိုင်းသည့်အတိုင်း ကိုကိုဟု ပြောဆိုသုံးနှုန်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ဖော်မထားသော အိမ်မှာမေမေနှင့်အတူ အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာ

နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဝင်ကူပေးနေတာမြင်တော့ အသည်းသွေးကို သူ့ညီမ ရင်းလို ခင်တွယ်သွားခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်လေသည်။

“ အင်း အသည်းသွေးရောက်လာမှ မေမေအတော်သက်သာ သွားပြီ သားရဲ့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေကအစ မေမေလက်လွှဲလို့ ရပြီ ”

“ ဟုတ်လား ဒါဆို အခုအသည်းသွေးက ထမင်းတွေဟင်းတွေ ချက်တတ်ပြီလား ”

“ ကိုကိုကလည်း ချက်တတ်တာပေါ့ အိမ်မှာကတည်းက မေမေနဲ့အသည်း နှစ်ယောက်တည်ညွှတ် အသည်းပဲချက်ပြုတ်နေတာကို ”

“ အလဲ့ ကိုကိုညီမက တော်သားပဲ ကဲ ဒီမနက် တို့ညီမလေး လက်ရာကို မြည်းကြည့်ရအောင် ”

စိုးစိုးစာပေ

ထမင်းပိုင်းမှာ အသည်းသွေးလက်ရာနှင့်စတင် စားသောက် သည့်နေ့က သူတို့မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်ကြ တက်ကြနှင့်။

“ ဘယ်နှယ်လဲ သား သမီးလေးလက်ရာ ကောင်းသလား ”

“ တကယ်ဂွတ်ရှယ်ပဲ မေမေ သိပ်ကောင်းတယ် ”

“ အောင်မယ် ဂွတ်ရှယ်ဆိုတော့ မေမေချက်တာထက် ကောင်းတယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား ပြောစမ်း ဒီအရွယ်ထိ မေမေချက်ကျွေး စားလာတဲ့သူက ”

“ ဟာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ဟဲဟဲ မေမေ့...လက်ရာကို အယ်လို့ ပြောတာပါ မေမေရဲ့ ”

“ အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ မိရမှာပေါ့ အသည်းက မေမေ့သမီးပဲ တတ်တယ်နော် သမီး ”

“ ဟုတ်တာပေါ့ မေမေရဲ့ အဟင်း...ဟင်း ”

“ မေမေနဲ့ညီမလေးက စည်းဝါးရိုက်ပြီး သားကို အဖြေခက် ခက် မေးနေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား ”

“ အဟင်း တမင်နောက်တာပါ သားရယ် သမီးလေးအသည်း မေမေဘာမှမသင်မပြရအောင် အိမ်မှုကိစ္စမှာ ကျွမ်းကျင်ပါတယ် နားလေးဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်ရမယ် မေမေ အရမ်းလိုချင်တဲ့ သမီးလေး မေမေ အခုမှ ရလိုက်တာ ”

“ ဒါတော့ မေမေဘက်လိုက်တာပဲ သားတို့ညီအစ်ကို ”

စိုးစိုးစာပေ

သုံးယောက်ကကော မေမေအပေါ် မကောင်းခဲ့လို့လား ပြောလေ ”

“ ကြည့် ဒါ မေမေစကားကို အကျောက်ပြီး အဖြေခယ်
အောင် လုပ်တာပေါ့လေ အဟင်း မေမေသားသုံးယောက်ကော ဟော
သီးလေးပါ မေမေအတွက် အဖိုးထိုက်ရတာတွေပါကွယ် ကဲ မေမေ
အဖြေကို ကျေနပ်သလား ”

“ ဟား ဟား မေးမက တကယ်လည်တယ် တွေ့လား
ညီမလေး ”

“ မဟုတ်ပါဘူးနော် မေမေက ချစ်စရာကောင်းတာပါ ”
မေမေခုံးလေးကို အနောက်က သိုင်းဖက်ကာ ဆိုလိုက်သော
အသည်းသွေးကြောင့် မေမေမျက်နှာက ရွှင်ပြုံးနေသည်။

“ ကြည့် တကယ်လိုက်တဲ့ အမေနဲ့သမီးပဲ တော်ပါပြီ
နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ အရှုံးပေးပါပြီဗျာ ”

သူနှင့်မေမေတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိစဉ်ကထက် အိမ်ကလေးက
ပိုပြေနေ့တွေ့စရာ ကောင်းလာခဲ့တာ အသည်းသွေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။
ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ တတိယနှစ်သင်္ချာအဓိကဖြင့် ကျောင်း
ဆက်တက်ရမည့် အသည်းသွေးကျောင်းကိစ္စတွေကို သူတာဝန်ယူရသည်။
ကျောင်းအပ်တာအစ ကြိုပိုအဆုံး အသည်းသွေးအတွက် သူ
တာဝန်ယူခဲ့ရ၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူ တိုးတိုးတို့သူရတို့နှင့် အရင်လိုမတွေ့ဖြစ်ပါ။
အရင်က လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ထိုင်ချိန်တွေမှာ သူ ခုတော့

အသည်းသွေးအတွက်ပဲ အချိန်တွေ ပေးခဲ့ရလေသည်။

အသည်းသွေးကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာသာ သူ့အတွက် အချိန်ပို
နားခွင့်ရခဲ့သည်မို့ သည်မနက်ပိုင်းမှာ သူလမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ ဟာ သုကာ လာကွာ ငါတို့မင်းကို မျှော်နေတာကွ ”
သူ့ထိုင်ဖို့ ထိုင်ခုံကို လှမ်းဆွဲယူပေးရင်း သူ့ရဆိုသည်။

“ အေးကွာ ဒီနေ့အားတယ် အသည်းသွေးကို ကျောင်းပို့ကြ
နေရလို့ ဆိုင်မထွက်ဖြစ်တာကွ ”

“ ဘာလဲ မင်းညီမချောကို စိတ်မချလို့လား သုကာ ”

“ ဟာ မဟုတ်ပါဘူး တိုးတိုးရာ သူကဒီနှစ်မှ ရန်ကုန်မှာ
ကျောင်းတက်တာဆိုတော့ အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေလို့ပါ အိမ်မှာ
ယောက်ျားလေးဆိုလို့ ငါပဲရှိတာ မင်းတို့သိသားပဲ ”

“ သိပါတယ်ကွာ ဒါကြောင့် မင်းမလာဖြစ်တာ ငါတို့တွက်မိ
မိတယ် ဒီနေ့တောင် ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဆိုင်ထွက်တာ မဟုတ်လား ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ရှေ့ရောက်လာသော လက်ဖက်
ရည်ခွက်လေးကို မျှော်နေလိုက်၏။

တိုးတိုးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း

“ ဟိုတစ်ရက်က ရုပ်သွင် ငါ့အိမ်လာသွားသေးတယ် သုကာ ”
လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေ တိုးတိုး
ဆီရောက်သွားရသည်။

ရှင်သွင်နှင့်ဆရာတော် ဆယ်ရက်နေ့ရှိပြီ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဆစ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ရှင်သွင်အရိပ်ကို မြင်မိတာနဲ့ ထိထင်ဆိုသည့်ကောင် သူနှုတ်က မမေးပေမယ့် တိုးတိုးက အလိုက်သိစွာပင် ပြောပြခဲ့သည်။

“ မင်းကားပေါ်မှာ မင်းနဲ့အသည်းသွေးကို မြင်လိုက်တော့ ရှင်သွင်သိချင်လို့ လာမေးတာ ငါအားလုံး ရှင်းပြလိုက်တယ် ”

“ သူနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ သိချင်ရင်ငါ့ဆီ ထိပ်တိုက်လာမေးပေါ့ ”

“ မင်းနဲ့သူမှ မခေါ်မပြောတာဘဲကွာ ငါတောင် အဲဒီကိစ္စပြော လိုက်မိတယ် ”

“ မင်းက ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ တိုးတိုး ”

“ မင်းတို့မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ဟိုကောင် ထိထင်နဲ့သူနဲ့တွေ့နေတဲ့ကိစ္စ မင်းအစားမကြေတာလဲ ငါပြော လိုက်တယ်။ သူက ရိုးရိုးသားသားခင်မင်တာပါတဲ့ မင်းဘက်ကသာ တစ်ဘက်သတ် စကားမပြောဘဲနေတာတဲ့ ”

“ သူ့ကြောင့် ငါနဲ့ထိထင်ပြုဿနာဖြစ်ခဲ့တယ် ပြီးတော့ သူကပဲ အဲဒီကောင်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်လက်ခံတယ် ဒါကိုငါက ခွင့်လွှတ်ရမှာ လားကွ ”

“ ဒါတော့ကွာ ထိထင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လိုကောင်လဲ မင်းသိတာပဲ ရှင်သွင်ကိုအောက်ကျိခံပြီး တောင်းပန်လို့ဟိုက သူငယ်ချင်း မိတ်တွေအဖြစ် လက်ခံလိုက်တာပါ။ တစ်ခုတော့ကောင်းတယ် မင်းနဲ့ ထိထင် ပြုဿနာမရှည်တော့ဘူးပေါ့ ”

စိုးမိုးစာပေ

“ ရှည်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး ငါတင်းတာ ထိထင်ကို ရှင်သွင် အလွယ်တကူအလျှော့ပေးခွင့်လွှတ်လိုက်တာကိုပဲ စဉ်းစားကြည့် ငါက စားထဲက ငပေါ့ကြီးဖြစ်ခဲ့တာကွ ”

“ ဒါကို စိတ်ဆုံးပြီး မင်းခုလိုဆက်နေရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ စဉ်းစားကြည့် သူကကွ ”

“ စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး ရှင်းနေတာပဲ ထိထင်ဘာကြောင့် ရှင်သွင်အနားကပ်သလဲ ခုလောက်ဆို ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေမလား ဘဲ ”

“ ဒါတော့ မင်းရွှေရှင်သွင်ကို လျှော့တွက်လိုက်တာပဲ ရှင်သွင် သာ ရည်းစားထားမယ်ဆိုရင် တက္ကသိုလ်ကတည်းက ထားမှာပေါ့ကွ ”

“ ငါက ရှင်သွင်ကို လျှော့တွက်တာမဟုတ်ဘူး ထိထင်ကို လျှော့မတွက်တာ ဒီကောင်က အတွေ့အကြုံရှိတယ် မိန်းမကျမ်းကျေ ထယ်ကွ ”

“ အေးလေ အဲဒါကြောင့် ငါစိုးရိမ်တာပေါ့ သူကကရ ”

“ ဟုတ်တယ် သူက မင်းဒီအတိုင်း ဥပက္ခာပြုထားတာတော့ မကောင်းဘူး ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နားထောင်နေသော သူရစကားကြောင့် သူနှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းမိ၏။

“ ထိထင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အထင်ကြီးလို့ သူလက်ခံတာ ငါက သွားပြီးတားမြစ်ရမှာလား ”

စိုးမိုးစာပေ

“ နေဦး သူက အဲဒါဆိုမင်းရှင်ထဲမှာ ရွှေရုပ်သွင် တံကယ်မရှိ တော့ဘူးလား ”

သူ့ရမေးခွန်းက သူ့ရှင်ထဲအထိ ထိရစေသည်။ ဘဝမှာ တယု တယုပြတ်နိုးခဲ့သော မန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို သူ့အလွယ်တကူ ဥပက္ကာ ပြု မမေ့ရက်နိုင်တာ သေချာသည်။ မာနစိတ်တွေနှင့် ဇွတ်မှိတ်မေ့နိုင် အောင် ကြိုးစားနေရပေမယ့် ရှင်သွင်ကို မမေ့နိုင်တာတော့ သိပ်ကိုသေချာ ပါသည်။

“ မင်းဖြေဖွဲ့ဝန်လေးနေရင် ငါဖြေမယ်သူက မင်းတို့ညီယောဇဉ် တွေက ခိုင်ကျည်ပါတယ် ဒီစကားကို ရွှေရုပ်သွင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီလာတဲ့ နေ့က အရိပ် အမွှက် ပြောသွားခဲ့ တယ် မင်းက သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုလွန်းတယ်တဲ့ ”

“ ငါက ဥပေက္ခာပြုတာ မဟုတ်ဘူး သူကတမင်လုပ်ပြတာ ငါမရှိရင်လည်း ဖြစ်တယ်တဲ့၊ သူ့ကိုထိမထင် စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်တဲ့ ဘယ်လောက်ခံရခက်တဲ့စကားလဲ ”

“ ဒါတော့ကွာ မင်းမခံချင်အောင်ပြောတာ ထင်ရှားပါတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရင်ထဲကဆန္ဒတွေ မပွင့်လင်းကြဘဲ မာနချင်း ပြိုင်နေတာလို့ပဲ ငါတို့ထင်တယ် ”

“ တိုးတိုး ပြောတာအမှန်ပဲ ငါတို့တစ်ခု သတိပေးသုက္ကာ ခုချိန်မှာ မင်းနဲ့ရှင်သွင်က သူငယ်ချင်းတွေအဆင့်ပို ရှိသေးတယ်။ မင်းနှုတ် က ဘာလို့ဖွင့် ပြောရခက်နေတာလဲ၊ မင်းနောက်ကျရင် မင်းခံရမှာပဲ။

မင်းကိုအရွဲတိုက်ပြီးရှင်သွင် ထိမထင်ကို လက်ခံလိုက်မှ မင်းခက်မယ်”

“ အရွဲတိုက်ပြီး အချစ်ကိုခုတ်းလုပ်ခဲ့လောက်အောင် ရှင်သွင် သတ္တိရှိရင် လုပ်စမ်းပါ သူ့ရ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ပြိုင်ပြီးအသည်းအမည်း အောက်ကျမခံဘူး ထိမထင်လိုကောင်မျိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရခဲလောက်အောင် ငါ့နည်းသားက သိက္ခာမမဲ့ပါဘူးကွာ၊ ငါခုချိန် အထိ အဖြူစင်ဆုံးနေခဲ့တာ သူ့အသိဆုံးပဲ ငါ့လိုကောင်ကို ထိမထင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရအောင် ညီမျှတဲ့ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ ”

သူ့ရခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း ငြိမ်သက်သွားသလို တိုးတိုးလည်း နေသက်ရှိုက်နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့ခံယူချက်ကို နားမလည်နိုင်ကြတာ ထင်၏။ ရှိစေတော့။ အချစ်ဆိုတာ အလွယ်တကူ ပေါက်ဖွားနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုမဟုတ်ဟု သူယုံသည်။

ရှင်သွင်နှင့်ထိမထင် ဆုံတွေ့ခင်မင်ခဲ့ကြတာ ဘာကြာသေးလို့ သေး ဒီလိုအချိန်ကာလလေးမှာ ဖြစ်တည်တဲ့အချစ်ကိုမှ ရှင်သွင်က ချစ်ကြည်စွာ ရွေးချယ်မည်ဆိုလျှင်လည်း

ငါ့ရင်ထဲက နှင့်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေကို မာနစိတ်နဲ့ပဲ ထုပ်ပိုး စားလိုက်တော့မယ် ရှင်သွင်။ နှင့်ကို ပြတ်နိုးတဲ့အချစ်ကတော့ ငါ့နည်း သားရဲ့ အလုပ်ချီဆုံးတစ်နေရာမှာ သေတဲ့အထိ တည်ရှိနေမှာတော့ ယုံ ပြန်ပါ။

အခန်း (၁၃)

“ ခုတလော သုကာအိမ်မလာတာ ကြာပြီနော် ညီမလေး ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ တီဗွီထိုင်ကြည့်နေတုန်း ဘာကြီးပေါက်ကာ ကိုကြီးထမေးသည် မသိလိုက်ပါ။ ရုပ်သွင် မကြားလေ ပြုရင်း ဟိဗွီဇာတ်လမ်းထဲမှာ အာရုံဝင်စားဟန် ပြုပေမယ့်မရ။

“ ညီမလေးနဲ့သုကာ ရန်ဖြစ်ထားကြလို့လား ”

မပြောချင် မကြားချင်သည်ကိစ္စကိုမှ ထပ်မေးနေပြန်တဲ့ ရုပ်သွင် ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်က အချဉ်ထုပ်ကိုလှမ်း သည်။ မရမ်းပြားတစ်ခြမ်းကို ပါးစောင်ထဲထည့်ကာ ငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ မနက်က ကိုကြီးစတိုးဆိုင်လေးကို သုကာတို့ရောက်လာ တယ် ”

ကိုကြီးစကားကြောင့် ရုပ်သွင် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။

“ သူညီမအတွက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ မှ ဝယ်သွားလိုက်တာ အစုံအလင်ပဲ။ သုကာမှာ ညီမရှိတယ်မကြား ပါဘူး။ ဘယ်ကာဘယ်လို ဒီညီမက ပေါ်လာတာလဲ ”

စိုးစိုးစာပေ

“ သူ့အမေ မွေးစားလိုက်တဲ့ညီမ သူ့အဒေါ်အပျိုကြီးရဲ့ မွေးစား သမီးလေကိုကြီးရဲ့ ”

ရုပ်သွင်အဖြေစကားကြောင့် ကိုကြီးချာလည်လည်ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ ရုပ်သွင်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း

“ ဘယ်လိုညီမလေးရဲ့ မျက်စိတောင်လည်သွားတယ် ”

“ ကိုကြီးကလည်း သိပ်စစ်စုတာပဲ သူ့များအကြောင်း ဘာလို့ သိချင်နေတာလဲ ”

“ ညီမလေး သိမလားလို့ မေးတာပါ။ ကာညီမက မဆိုဘူး။ အသားဖြူဖြူ ခပ်ပင်ရှည်လေးနဲ့ ချစ်စရာတော့ ကင်းသား ”

“ ဘာလဲ ကိုကြီးနောက်ပိုးပြီး ဈေးဝေး လိုက်တာလား ”

“ သုကာကိုရေထားပြီး အဲဒီလောက်က ခြောက်ပါဘူး။ ခုန ညီမလေးပြောတာ ပြန်ပြောစမ်းပါ နားထဲမှာ ရှုပ်သွားလို့ ”

ကိုကြီးမင်းမြတ်သွင်က လိုလိုလားလားမေးနေတာမို့ ရုပ်သွင် အသေအချာရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရပါသည်။ ရုပ်သွင်စကားဆုံးတော့ ကိုကြီးခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“ ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်သေးဘူး ”

“ ဘာမဖြစ်တာလဲ ကိုကြီးရဲ့ ”

“ ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ကူးလို့ မဖြစ်ဘူးပြောတာပေါ့ ”

“ ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးရဲ့ ”

“ ရှင်းနေတာပဲ ညီမလေးရဲ့ သူတို့ချင်းက မောင်နှမအရင်း

စိုးစိုးစာပေ

အချာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ သုကာအမေက ဒီကောင်မလေးကို မွေးစားသမီး
တော်ဖို့ထက် ချွေးမတော်ဖို့ပဲ ရည်ရွယ်ထားမှာသေချာတယ်။ ညီမလေးပဲ
စဉ်းစားကြည့်လေ သွေးရင်းချာလည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ သုကာအမေမှာ
ရည်ရွယ်ချက်တော့ရှိမှာပဲ သားနှစ်ယောက်ကလက်ရှိ အမေရိကား
မှာဆိုတော့ သုကာနဲ့ပဲ ရည်ရွယ်ထားပုံပါ။ ”

ကိုကြီးစကားတွေကြောင့် ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရ၏။
ရုပ်သွင်စိတ်ထဲမှာ သံသယရှိခဲ့သလို ကိုကြီးကလည်း ထပ် ထင်မြင်ချက်
ပေးလာသည်ကိုး။ စား

အသည်းကိုကြည့်သွားဆိုသော သုကာညီမကို ရုပ်သွင်မမြင်ဘူးတာ
အမှန်ပင်ဖြစ်သောတစ်ခါမြင်ဖူးတာလည်း အဝေးကွာမို့ အသေအချာ
အကဲခတ်ခွင့်မရခဲ့ပါ။

ကိုကြီးပြောသလို သူတို့က သွေးရင်းမဟုတ်ပါ။ ပြီးခဲ့တော့
အသည်းသွေး ချောတာလှတာကို ကိုကြီးနှုတ်ကတောင် ဆုတ်ချီးမွမ်း
နေသည်။

ခုရက်တွေမှာလည်း ရုပ်သွင် သုကာကို မတွေ့ရတာကြာပြီ။
မနက်ဘက်မှာတောင် သုကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မရှိ။ ရောက်မလာ
တော့ပါ။

ပူပူနွေးနွေး ပိုင်ဆိုင်ထားသော ညီမနှင့် လည်ပတ်သွားလာနေ
တာတော့ သေချာနေသည်။

“ ဒီကောင်က ဘင်လားညီမတစ်ယောက်ရထားတော့

အိမ်ဘက်တောင် ပေါ်မလာတော့ဘူးပေါ့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှ ငါ့ညီမ
ခြေငြိမ်သွားမှာ အခုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ထိုင်ဖို့ အဖော်မရှိတော့ဘူး
မဟုတ်လား။ ”

ကိုကြီးက ရုပ်သွင်ကို ပြုံးစစကြည့်ရင်းမေးသည်။ ရုပ်သွင်
နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်၏။

“ သုကာမရှိလည်း ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့ ထိမထင်ရှိတယ်။ ”

“ ဘာရယ် ထိမထင် ဒီနာမည်ကြားဖူးသလိုပဲ။ ”

“ ဒီရုပ်ကွက်ထဲကပဲ ညီမလေးတို့အနောက်ဘက် သုံးလမ်း
ကျော်မှာနေတာလေ ချောကလက်ရောင်သုတ်ထားတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး
က ထိမထင်တို့အိမ်ပေါ့။ ”

“ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း နေတဲ့အိမ်ကလား။ သူ့အစ်မ
ပါရာဒိုမီးခိုးရောင်ကားကြီး အမြဲစီးတတ်တယ်မဟုတ်လား။ ”

မမကေရီကို ရည်ညွှန်းပြောမှန်း ရုပ်သွင်သိလိုက်တာမို့ ခေါင်း
တလေး ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ကိုကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ အလိုမကျရိပ်တွေ
တန်မဆောင်နိုင်အောင် စွန်းထင်သွားခဲ့တာလဲ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

“ အဲဒီကောင် နာမည်က ထိမထင်လား။ တကယ်နာမည်ကြီး
ပဲ ဒီကောင် ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲတတ်တာ
ကိုကြီးသိတယ် တစ်ခါတုန်းက ကိုကြီးဆိုင်ကိုတောင် ဝင်လာဖူးတယ်။
နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့တာ လမ်းပေါ်မှာ နှစ်ကြိမ်စလုံး သူ့ဘေးမှာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက် မတူထွပ်တော့

သေချာတယ် ညီမလေး။ ဒီကောင်နဲ့ ညီမလေး ဘယ်လိုခင်သွားတာလဲ အမှန်အတိုင်း အစအဆုံးရှင်းပြလျှင် ကိုကြီးမျက်လုံးပြေ တုန်လှုပ်သွားနိုင်တာမို့ ရုပ်သွင်မှသာဝါဒကံကိုပဲ ကျူးလွန်လိုက်ပါသည်။

“ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေကြသူတွေပဲ ကိုကြီးရဲ့ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ဘော်ဒါတွေပါ ”

“ ဒါဆို ဒီကောင်းအကြောင်း ညီမလေးပိုသိမှာပဲ သူ့အကန့် စရိုက်ကို သိရက်နဲ့ညီမလေးဘာလို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့နေတာလဲကွာ ”

“ သူ့ဘာသာ ရည်းစားထားတာ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိုပဲလေ ဘာဆိုလို့လဲ ကိုကြီးရဲ့ ညီမလေးနဲ့ခင်မင်တာ သူငယ်ချစ် မိတ်ဆွေ ဘာမှမဆိုပါဘူး ”

“ မဆိုဘူးမလုပ်နဲ့ ကိုကြီးလုံးဝမကြိုက်ဘူး ဒီကောင်ရဲ့စရိုက် အကျင့်ကော နာမည်ကအစ မကြိုက်ဘူး ”

“ ဟာ ကိုကြီးကလည်း နာမည်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ ”

“ ဆိုင်တယ် ထိမထင်တဲ့ နာမည်ကြားရုံနဲ့ ဆွဲတိုးချင်စရာ ကောင်းနေပြီ ကိုကြီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ် ညီမလေး အဲဒီကောင် ခင်မင်နေတာတော့ လုံးဝသဘောမကျဘူးနော် ”

ကိုကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မကျေနပ်ချက်ကို မျက်ခုံးစေ့ စုကျုံ့ မျက်ဝန်းတွေစူးရဲ့ပြီး လေသံမာထန်ထန်နှင့် ဆိုလာသည်။

ရုပ်သွင်ကတော့ ပါးစောင်ထဲက မရမ်းပြားလေးကို နှုတ်ခမ်း လေးစေ့စိတ် အရသာခံစုပ်ရင်း မထီတရီလေး ပြုံးတုံတုံလုပ် နေလိုက်

သည်။

“ ညီမလေးနော် ကိုကြီးပြောတာ ကြားတယ်မို့လား ”

ရုပ်သွင်ခေါင်းကလေးညိတ် ပခုံးလေးတွန့်ပြီး တုန်ပြန်တော့ ကိုကြီး ခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲဖြစ်သွားရင်း

“ ရုပ်သွင်နော် မထီလေးစားနဲ့ ငါတကာယ်လုပ်ပစ် လိုက်မှာ နော် ”

“ ဟင် ဘာလုပ်လို့လဲ ကိုကြီးရဲ့ ”

“ နင် ပခုံးတွန့်တာ ငါမမြင်ဘူး ထင်သလား ”

“ ဟင် ကိုကြီးကိုလုပ်ပြတာမှ မဟုတ်ဘဲ မရမ်းပြားကချဉ်လို့ တိုယ့်ဘာသာတွန့်မိတာကို ”

ရုပ်သွင်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုကာပြောတော့ ကိုကြီး စိတ်လျှော့ ချလိုက်သလို ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ရုပ်သွင်ကိုငေးကြည့်နေရင်း ခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာခါယမ်းသည်။

“ မဖြစ်ဘူး နင်ကိုဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်အောင် အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ခိုင်းထားရမယ် စတိုးဆိုင် သုံးဆိုင်ထဲက တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ညီမလေးထိုင်ရမယ် ”

“ ဟာ ပျင်းစရာကြီး မလုပ်ချင်ပါဘူး ”

“ မလုပ်လို့မရဘူး အလုပ်တစ်ခုရှိမှ ညီမလေး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ရှိမှာ ”

“ ဒါဆိုလည်းရတယ် ကိုကြီးရဲ့စတိုးဆိုင်တွေမှာတော့ မထိုင်

ချင်ဘူး ရုပ်သွင် အလုပ်ရှာမယ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စက္ကထရီဖြစ်ကြ
လုပ်လို့ရတယ် ”

“ သူတစ်ပါးအလုပ်ကို လုပ်စရာမလိုပါဘူး စတိုးဆိုင်သုံးဆိုင်
ကိုကြီးတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေပဲ အဲဒီသုံးဆိုင်က ကြိုက်တဲ့ဆိုင်
ညီမလေးထိုင် ဒါပဲ ”

“ ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ဦးစီးလို့ရနေတာပဲ ဥစ္စာ ညီမလေး
ဘာမှမသိဘူး ကိုကြီးဘာသာလုပ်ပါ တော်ကြာ ကိုကြီးဆိုင် ပြုတ်သွား
ဦးမယ် ”

“ အပိုတွေအကြောင်းပြ မနေနဲ့ ညီမလေး ကိုကြီးက ဒီအတို
လွှတ်ထားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ညီမလေးတဖြည်းဖြည်း နားလည်အောင်
သင်ပေးမှာပေါ့ ကိုယ့်ဆိုင်ကိုယ့်အလုပ်ကို ဦးဆောင်ရမှာ ငြင်းမနေနဲ့

ကိုကြီးဘက်က သေချာစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေသည့် အသွင်
ရုပ်သွင်စိတ်ညစ်သွားရသည်။

ဆက်ငြင်းဆိုနေလျှင်လည်း ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်သည့်အတိုင်း
ရုပ်သွင်တီဗွီဆက် မကြည့်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲ ထထွက်ခဲ့၏။

မကျေမနပ်ခြေဆောင့်သွားတာကို သိပေမယ့် ကိုကြီး လှူ
မခေါ် မတားဖြစ်ပါ။ ရုပ်သွင်စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် အိပ်ခန်းထဲရောက်
ရသည်။

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်တာတော့အမှန်။ ကိုကြီးကိုလား။ ထီမထီ
ကိုလားတော့ မသိနိုင်။ တကယ်ဆိုလျှင် ကိုကြီးကိုလည်း အပြစ်တော်

ဆင်လို့မရပါ။

ကိုကြီးမဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို နှစ်မြှုပ်ကာ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာလေ။
ရုပ်သွင်ဘဝ အပူအပင်သောကကင်းကင်း နေခဲ့ရတာ ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူး
ကြောင့်ပါပဲ။

စီးပွားရေးအတွက် မအားလပ်အောင် ရုန်းကန်နေရတဲ့ကြားမှ
အပြစ်သူအတွက်ပါ ပူပန်နေရတဲ့ ကိုကြီးအတွက်လည်း စာနာမိပါသည်။
ထီမထင် အကြောင်းကို ကိုကြီးသိနေတော့ ခက်သည်။

တောင် ရုပ်သွင်အပေါ် ထီမထင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့တာ
ဆုကာနဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေကိုသာသိရင် လွယ်မှာမဟုတ်။
အင်း ထီမထင်နဲ့မှ ပတ်သက်မိတာ မှားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ထီမထင်ကြောင့် သုကာရဲ့ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခံရသည်။
တော့ အခုတစ်ခါ ကိုကြီးက ပူပန်ကြီးစွာနှင့် ရုပ်သွင်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်
အတွက် ချုပ်ထိန်းလာပြန်ချေသည်။

ရုပ်သွင်တွေးရင်း နောင်တတွေ ရနေမိတာတော့အမှန်။ သုကာ
အနဲ့ ဟန်ဆောင်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်ကွာကျ သွားမည်လားဟု
စိတ်ဆောင်ခဲ့မိသမျှ အခုတော့။

ရုပ်သွင်ပိုင်ဆိုင်ရသမျှတွေက ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေပဲ ဖြစ်နေ
သည်။

ကိုကြီးဆိုသလို သုကာရဲ့သံယောဇဉ်တွေ အသည်းသွေးဆိုတဲ့
အချောချောလေးအပေါ် စုပြုံရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီလား။

www.burmeseclassic.com

ရှုပ်သွင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ သူကား။

သွေးမတော် သားမစပ် ညီမတစ်ယောက်က နှင့်အနားမှာ
အချိန်လိုရှိနေတာ ရိုးသားဖြူစင်ရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုနာကျည်း
မုန်းတီးစိတ်တွေနဲ့ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ လွယ်ကူသွားခဲ့သလားဟင်။

ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတဲ့ ငါ့နှလုံးသားက နှင်နှုတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း
ရှုံးနိုင်နေခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၄)

မတွေ့ရသည့်ရက်က ခြောက်ရက်ရှိပြီ။ ရွှေရုပ်နှင့် ထိုင်နေကျ
ဆက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သူမနက်တိုင်း ရောက်သည်။ ရွှေရုပ်ကို မျှော်နေ
သည်။

မတွေ့ရပါ။ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ရွှေရုပ်အိမ်ရှေ့အထိ ခု
ချောက်တော့လည်း ခြံထဲခါးကို သော့ပိတ်ခတ်လျက် တွေ့ရသည်။

ရွှေရုပ်အိမ်မှာ မရှိတာသေချာသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့ကို
အမင်ရှောင်နေတာလားဟု ထင်မိသေး၏။ သူ့ငယ်ချင်းတွေကို မေးတော့
လည်း ရေရာတိကျသော အဖြေကို မကြားရခဲ့ပါ။

“ ခါတိုင်းဆို မနက်တိုင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်တတ်တာပဲ
အထင်ရ အခုတော့ မတော့ရတာ အတော်ကြာပြီ သူကဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့
လည်း မတွေ့တာကြာပြီကွ ”

“ ဟုတ်တယ်ကွ. မင်းကြောင့် သူကနဲ့ရွှေရုပ်သွင် ကျွဲငါးငါး
ကြပုံပဲ သူကကလည်း အသည်းသွေးဆိုတဲ့ ညီမတစ်ယောက်အနားမှာ

အရိပ်လိုဖြစ်နေတယ်”

“ ကောင်မလေးက မဆိုးဘူး ထီမထင် မင်းမြင်ရင် ပစ်မှတ် ပြောင်းသွားနိုင်တယ်ကွ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သုကာရဲ့ညီမအရင်း မဟုတ်ဘူးကွ မွေးစားညီမဆိုတော့ နည်းနည်းတော့စဉ်းစားစရာပဲ ”

“ အဲဒါတွေ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး ဗညား အခုအချိန်မှာ ငါစိတ်ဝင်စားတာ ရွှေရုပ်ပဲ ”

“ ဘာလဲ ထီမထင် မင်းက ခက်ခက်ခဲခဲကိုမှ စိတ်ဝင်စားနေတာပေါ့လေ ငါတို့ပြောသားပဲ ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူးလို့ ”

တစ်ချိန်တုန်းက ပြောခဲ့သော စကားကိုပဲ ဗညားက ပြန်ပြောနေသည်။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သူ မထီတရီပြီးရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်ချက်တွေအပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံး။

ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတာ သူ့နုလုံးသားကို စူးနစ်စေခဲ့သော မိန်းကလေး ဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘယ်သူမှမသိခဲ့ကြဘဲ။

ရွှေရုပ်သွင်ရဲ့ခြံအထိ သွားချင်စိတ်ကို သူ့မျိုးသိပ်ထားခဲ့ရတာက ရွှေရုပ်သွင်ရဲ့ သိက္ခာတရားကို သူထည့်တွက်ခဲ့မိ၍ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူပြုခဲ့သော အပြုအမူတွေကြောင့် အားလုံးက သူ့ကိုဂရုစိုက်ကြည့် နေတာကိုလည်း သူသိသည်။

သူ့ကြောင့် ရွှေရုပ်သိက္ခာမကျစေချင်သလို ရွှေရုပ်အထင်အမြင် သေးကာ တစ်မျိုးမြင်မှာကိုလည်း သူ စိုးရိမ်မိသည်။

အခုတော့ ခြောက်ရက်တိတိ ရွှေရုပ်ကို မမြင်မတွေ့ရသော အခြေအနေက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချိုးနှိမ်ထားသော ဆန္ဒတွေကို ကျန်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ရွှေရုပ်တို့ ခြံလေးဆီသို့ သူရောက်ခဲ့ရပြန်၏။ ကံကောင်းချင်တော့ ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲက ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်နေတာမြင်တော့ သူ ဝမ်းသာသွားရ၏။

“ ရွှေရုပ် ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်သည့် မျက်နှာလေးက တည်ငြိမ်ပန်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာကသာ ရွှေရုပ်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဖုံးဖိမရ ဖြည့်နူးခြင်းတို့ တောက်ပနေမှာ သေချာ၏။

“ ဪ ထီမထင် ဝင်ခဲ့လေ ခြံတံခါးစေ့ထားတယ် ”

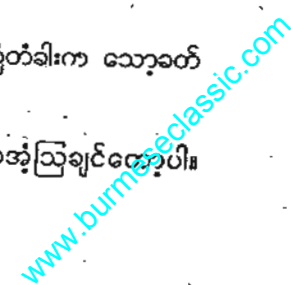
ခုံတန်းမှာ ထိုင်လျက်က ရွှေရုပ်လှမ်းပြောတာမို့ သူ စေ့ပိတ်စားရုံ ခြံတံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့မိသည်။

“ တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရွှေရုပ်ကို မနက်တိုင်းစောင့်တယ် ”

“ အင်း ရုပ်သွင် ဆိုင်မထွက်ဖြစ်တာကြာပြီ ကိုကြီးရဲ့ နှိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ကူနေရလို့ ဒီနေ့တောင် ဆိုင်ပိတ်ရက်မို့လေ စထင်ရဲ့ ”

“ ဟုတ်လား ဒါကြောင့် ရွှေရုပ်တို့ ခြံတံခါးက သော့ခတ် ”

အတောကို ထီမထင်စကားကြောင့် ရွှေရုပ်သွင်မအံ့ဩချင်တော့ပါ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မတွေ့လျှင် ထိမထင်အိမ်ကိုကြည့်မှာ စိတ်ထဲ
သိနေခဲ့သည်။ အဖြူနှင့်အနက်စင်းမို့ ရှုပ်လက်တိုနှင့်အနက်ရောင်
ဘောင်းဘီဝတ်ထားသော ထိမထင်စတိုင်လ်ကတော့ အမြဲတမ်း စပယ်
ကုန်းကုန်းအသွင်ရှိနေခဲ့သည်။

“ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ သော့ခတ်ခဲ့ရတာပေါ့ ထိမထင်
ရဲ့ ”

“ ရွှေရှုပ်က တကယ်နေနိုင်တယ်ကွာ ဆိုင်ရောက်နေတာ
တို့ကိုတောင် လုံးဝအသိမပေးဘူး ”

“ အစီအစဉ်မရှိဘူးလေ ထိမထင်ရဲ့၊ ကိုကြီးက ရုပ်သွင်အိမ်မှာ
ဝေလေလေလုပ်နေတာကို သဘောမကျလို့ စိစဉ်ပေးတာ ”

ရွှေရှုပ်စကားကြောင့် သူနားလည်သလို ခေါင်းညိတ်မိသည်။
ပန်းနုရောင်ဘလောက်စိအင်္ကျီလေးနှင့် ရွှေရှုပ်သိပ်ကိုလှပနေသည်။

ရွှေရှုပ်နှင့် ဆုံတိုင်းသူဘက်က ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရပေမယ့်
ရွှေရှုပ်ရဲ့တည်ငြိမ် လွန်းသော အကျင့်ကတော့ အလိုမကျစရာကောင်
နေခဲ့တာ သူမကျေ နပ်ချင်ပါ။

“ ရွှေရှုပ် တစ်ယောက်တည်းလား ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးက ပိတ်ရက် ပေးပေမယ့် နားရက်မ
သလောက်ဘဲလေ ဆိုင်အတွက်လို့အပ်တဲ့ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဖြည့်တင်းစီမံ
နေရတာပေါ့ ”

“ အင်း ရွှေရှုပ်ကိုကြီးက တို့မမကေရီအတိုင်းပဲ ညီမအပေါ်

အရင်းချစ်တဲ့အစ်ကို တစ်ယောက်ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးက ရွှေရှုပ်သွင်အတွက် အစ်ကိုလည်း
အတော် အဖေလည်း ဟုတ်တယ် ထိမထင်ရဲ့ မမကေရီလိုပဲပေါ့ ”

နတ်ခမ်းဖူးလေးတွေမှာ အပြုံးရိပ်ချိုချိုလေးတွေ ခိုတွယ်ချက်
မို့နေသော ရွှေရှုပ်ကိုငေးကြည့်ရင်း သူရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲနွေးသည်။

ရွှေရှုပ်အသကင်းစင်သော ပန်းနုပင်ပြင်လေးပေါ်မှာ စိမ်းပြေသွေးကြော
အေးတွေကိုငေးရင်း သူရင်ခုန်လာရသည်။

“ ရွှေရှုပ်ကို တို့ချစ်တယ် ”

သူ့နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိသော စကားတစ်ခွန်းအတွက်
ရွှေရှုပ်အဖေဟောကြည့်သော ရွှေရှုပ်မျက်နှာကဝန်းလေးတွေမှာ အံ့သြရိမ်တွေ

နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အပိုင်းသားဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ နင် နင် ဘာပြောလိုက်တယ် ထိမထင် ”

“ တို့ရင်ထဲက စကားပါရွှေရှုပ် ရွှေရှုပ်ကို တို့ချစ်တယ် ဒါရင်
ထဲက မမျှိုသိပ်နိုင်ဘဲ ထွက်လာတဲ့စကားပါ ”

“ တော် တော်တော့ ထိမထင် ”

ခုံပေါ်က ဆတ်ခနဲ ရပ်ရင်း တင်းမာသွားသော မျက်နှာလေး
ကို သူငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ ပေးထားတဲ့ကတိကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား
ထိမထင် ”

“ ဆောရီးရွှေရှုပ် တို့တောင်းပန်ပါတယ် ”

“ မတောင်ပန်နဲ့တော့ ထိမထင်၊ ရုပ်သွင်နဲ့ခင်မင်ခွင့်မရခင် ကတည်းက သဘောတူထားတဲ့ ကတိလေ။ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ကတိတို့ ချိုးဖောက်တဲ့ ထိမထင်နဲ့တို့ ခင်မင်မှုပျက်စီးသွားပြီပေါ့ ”

“ နေ နေပါဦးရွှေရုပ် တို့စကားအတွက် တောင်ပန်တာမဟုတ်ဘူး၊ တို့ရွှေရုပ်ကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ ရွှေရုပ်ကတို့ရဲ့ အချစ်ဦးဆိုတာ ယုံပါ ”

“ အဟင်း ရှင့်စကားတွေကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး ထိမထင်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကတိတည်ကြည်သင့်တယ်၊ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ စကား ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေ မှတ်မိမှာပါ။ ခုချိန်ကစပြီး ရှင်နဲ့ရုပ်သွင် ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူးနော် ”

ရွှေရုပ်နှလုံးသားက ဘာကြောင့်ဒီလောက် မာကြောနေခဲ့တာလဲ သူစဉ်းစားမရ။ နှုတ်လွန်းသော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်း တွေ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲလွန်းလှသည်။

“ ရွှေရုပ် ကိုယ့်ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့နော် ကိုယ်ရွှေရုပ်ကို ”

“ တော်ပြီ ထိမထင် ရုပ်သွင်ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး ”

ယတိပြတ်စကားနှင့် သူ့ရှေ့ကရှောင်ထွက်ပြေးဖို့ ရွှေရုပ်ကြိုစား

သည်။

သူ့ရွှေရုပ်လက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်တာမိသည်။

“ ထိမထင် နှင်ဓါလက်ကို လွှတ်နော် ”

“ တို့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးရွှေရုပ်၊ တို့နှုတ်က

စကားတစ်ခွန်းအတွက်နဲ့ အဲဒီလောက်အထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတော့ ရွှေရုပ်တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းတယ် ”

“ ဒါတော့ နှင်နဲ့ငါပေးထားကြတဲ့ ကတိအတိုင်းပဲလေ ”

“ အဲဒီ ကတိဆိုတဲ့စကားကြီးနဲ့ တို့ကိုမချုပ်ကိုင်ပါနဲ့ ရွှေရုပ် ”

“ အဲဒီကတိနဲ့ပဲ ရှင်ကိုရုပ်သွင် ခင်မင်ခွင့်ပြုခဲ့တာလေ ခင်မင်မှုကို အခွင့်ကောင်း ယူတတ်တဲ့ယောက်ျားတွေကို ရုပ်သွင်မှန်းတယ် ”

“ ဒါတော့ မင်းတမင်အပြစ်ရှာဘာပဲ ရွှေရုပ်၊ ရွှေရုပ်နဲ့တို့ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ကာလတွေမှာ တို့ဘက်က ဘာအပြစ်များ လုပ်ခဲ့လို့လဲကွာ၊ ရွှေရုပ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကလည်း တို့ရင်ထဲမှာ အလွယ်တကူ ချောက်ဖွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ တော်တော့ ထိမထင်၊ ရှင့်စကားတွေ ရုပ်သွင်စိတ်မဝင်စား

ဘူး ကျွန်မနဲ့ရှင် ဒီနေ့ကစပြီး ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး ဒါသေချာတယ် ”

စကားအဆုံး သူ့လက်ထဲက ရုန်းထွက်လျက် ရွှေရုပ်အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။

ဂျိမ်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်သော သံပန်းတံခါးကို ငေးကြည့်ရင်း ရွှေရုပ်ထဲမှာ နှင်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ရွှေရုပ်သူ့အပေါ်တမင်ရည်စူး ပြုမူလိုက်တယ်ဆိုတာ သူသိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ အဖြေကရှင်းသည်။ ဗိသုကာဆိုတဲ့ကောင်ကြောင့် ဖြစ်ရမည်။

သူနှင့်ခင်မင်နေတဲ့ကာလတွေမှာ ဗိသုကာနှင့်ရွှေရုပ်စကား

မပြောမဆိုဖြစ်နေတာ သူ့သိသည်။ ရိပ်မိသည်။

ရွှေရုပ်သူ့ကို နယ်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လို ကစားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ နာကျည်းလို့ မရတာလဲ အသေအချာ။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မင်းကို ကိုယ်မုန်းလို့မရတာသေချာတယ် ရွှေရုပ်။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မင်းကိုပါ။ ကိုယ့်နည်းသားက တောင့်တ သူက မင်းပါပဲ။ မင်းဘယ်လောက်မုန်းမုန်း ကိုယ့်ချစ်ခြင်းက လျော့ပါ သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒါမင်းကို မြတ်နိုးစွာချစ်လို့ပါ ရွှေရုပ်ရယ်။

အခန်း (၁၅)

“ မမကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ ဧည့်သည်ရောက်နေတာယ် မမ ”
ကောင်တာစားပွဲမှာ စာရင်းဇယားတွေနှင့် ရှုပ်သွင်အလုပ်ရှုပ်
နေတုန်း သီကီပြောလာတာမို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကောင်တာရှေ့မှာရပ်နေ
သော ထိမထင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

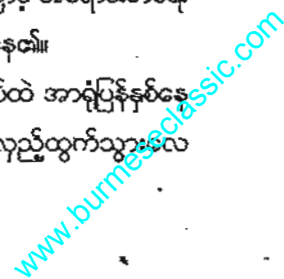
အပြာနုရောင် ရှုပ်လက်တို့အကွက်စိပ်နှင့် ဂျင်းပင်ပြာကို
ဖတ်ထားသော ထိမထင်က နာနီပုန်မိရိုကောင်တာမှာ လက်တစ်ဖက်ကို
ဆင်လျက် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ ငါနဲ့လုံးဝမသိဘူး သွား ဆိုင်ထဲက
အင်းထုတ်ပစ်လိုက် ”

“ ရှင် ”

မာထန်ထန်နိုင်လှသော ရှုပ်သွင်စကားကြောင့် အရောင်းစာရေး
လေး သီကီအံ့ဩနားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေ၏။

ရှုပ်သွင် ဥပေက္ခာ ပြုလျက် စာရင်းစာအုပ်ထဲ အာရုံပြန်နှစ်နေ
မိက်တော့ သီကီအိုလည်လည်လေးဖြစ်ကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေ

သည်။

စာရင်းဇယားတွေထဲ အာရုံကပြန်ဝင်စားလို့မရပါ။ ရင်ထဲမှာ
ဒေါသစိတ်နှင့် အလိုမကျမှုတွေ ရောထွေးနေရသည်။

ဘယ်ကဘယ်လို ရုပ်သွင်ရှိနေသည့်ဆိုင်ကို ထိမထင် ခုံ
သိရှိသွားခဲ့တာလဲ မသိပါ။ ခက်တော့ခက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ထိမထင်
ပတ်သက်မိခဲ့သမျှကို ရုပ်သွင်နှောင်တာတွေ ရနေမိသည်။

လှည့်မကြည့်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် စိတ်ကမနေ
ပြန်ပါ။

ကောင်တာမှာ အရောင်းစာရေးမလေးတွေနှင့် ရယ်ရ
မောမော အဖွဲ့ကျနေသော ထိမထင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရုပ်ရည် ချောမောပြေပြစ်ပြီး စတိုင်လ်ကျနေသော ထိမထင်
အရောင်းစာရေးမလေးတွေ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပုံက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ရုပ်သွင် မျက်မှောင်လေးစုကျုံ့ကာ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။
အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ ရုပ်သွင်မျက်နှာက တည်ကြည်မာတ
နေသလောက် ထိမထင်ကတော့ အပြုံးရိပ်တွေ ယှက်သန်းနေခဲ့လေသည်။

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ထိမထင်နိုင်တဲ့ ထိမထင်ပါပဲ။
ထိမထင်ရပ်နေတဲ့ အဝတ်အစား အရောင်းကောင်တာ
ကောင်မလေးတွေသာမက ကျန်တဲ့အရောင်းကောင်တာက အရေ
စာရေးမလေးတွေအားလုံးရဲ့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် အကြည့်တွေအား
က ထိမထင်ဆီမှာပဲ ရှိနေသည်။

စိုးမိုးစာပေ

ရုပ်သွင်စိတ်ထဲက ဒေါသတွေ ပိုလို့နှစ်ဆတိုးလာသလို ဖြစ်လာ

ဘယ်လိုကောင်မလေးတွေလဲမသိ။ ထိမထင်ကိုများ ဟောလိဝုဒ်
သားထင်မှတ်နေကြသလား မသိပါ။ ရုပ်သွင်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ

ဘာန်ဆောင်နေလို့ မရတော့တာမို့ ထိုင်ခုံက ဆတ်ခနဲထကာ လှမ်းခဲ့
သည်။

ရုပ်သွင်မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးရဲလျှက် လျှောက်လာတာ မြင်တွေ့
မှုနှင့် ထိမထင်နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးတွေမပျက်ပါ။

“ ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ထိမထင် ”

“ ရွှေရုပ်ဆိုင်ကို တို့လာအားပေးတာပါ ”

“ မလိုဘူး ရှင်ကို ကျွန်မအပြတ် ပြောပြီးပြီနော် ”

“ ကိုယ့်ဆိုင်ကို လာအားပေးတဲ့သူကို ဆက်ဆံတာကလည်း
ထန်လှချည်လား ရွှေရုပ်ရယ် တို့က မိတ်ဆွေရင်းတွေမို့ အားပေး
တာပါ ”

“ မဆိုင်ဘူး ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမိတ်ဆွေ မတော်ဘူး ”

“ ရွှေရုပ်ရယ် ဒေါသတွေကြီးလိုက်တာ ”

“ ရှင် ဘာမှဆက်မပြောနဲ့ထိမထင် ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်
ပြီးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရဲကိုဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး တိုင်မှာနော် ”

ရုပ်သွင်စကားကြောင့် ထိမထင် ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပြုံးသည်။

ရုပ်သွင်စိတ်ထဲက ကောင်မလေးတွေအားလုံး ရုပ်သွင်တို့နှစ်ယောက်ကို အံ့သြ

စိုးမိုးစာပေ

မှင်တက်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ ရွှေရုပ်ကို တိုတာနှောင့်ယှက်မိလို့လဲ ဟောဒီမှာ ရွှေရုပ်ဆိုတိုဈေးဝယ်နေတာပါ ”

“ ကောင်းပြီ ရှင်ကိစ္စပြီးရင် ရှင်ပြန်ပါ ”

စကားအဆုံး ရှပ်သွင်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရှပ်သွင်ဒေါသဖြစ်တွေ့သွားကြသည့် ကောင်မလေးတွေ လှည့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ကိုကောင်တာမှာ ကိုယ်ပြန်ငြိမ်ကပ်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိမထင်ကတော့ ကောင်တာအနံ့လျှောက်သွားရင်း ပစ္စည်းပြခိုင်းကာ ရွှေရုပ်ထံကို ပြုံးစိပြုံးစိလုပ်ကာ ကြည့်နေခဲ့သေးသည်။

ရှပ်သွင်စိတ်ထဲမှာ တနံ့နှံ့ဖြစ်နေရပေမယ့် ထိမထင်နှင့် ရင်းစကားမပြောချင်တော့ပါ။ အခုတောင် ဆိုင်ကကောင်မလေးတွေ ဘယ်ထင်ကုန်သည်မသိပါ။

ရှပ်သွင်က စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသလောက် သူက အရမပျက် အပြုံးမပျက်တော့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေသည့် ချစ်သူရည်းတွေဟု ထင်နေသည်လား မပြောတတ်။

ထိမထင်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်မိအောင် အလုပ်တွေ ရှင်း ရှပ်သွင်နေလိုက်သည်။

ထိမထင်ကတော့ ဝယ်ယူထားသောပစ္စည်းတွေ တပွေတိုနှင့် ဆိုင်ထဲကပြန်ထွက်သွားခဲ့ချေသည်။

ထိမထင် ဒုက္ခက တစ်ရက်တည်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။ နောက်ရက်

ရှပ်သွင်လည်း ထိမထင်တစ်ယောက် ရှပ်သွင်ရှိရာ ဆိုင်ကိုနေ့စဉ်ရောက်လာ ဆတ်သည်။

ရှပ်သွင်ပြောလျှင်လည်း ထူးခြားလာမှာမဟုတ်ဟု သိနေသည်။

ကောင်းဆုံးက ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ခြင်းသာ ကောင်းမည်ထင်ပါရဲ့။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပုံမှန်ရောက်လာတတ်သော ထိမထင်ကို ဆိုင်က

အရောင်းစာရေးမလေးတွေတောင် ကြာတော့ရင်းနီးခင်မင်နေကြသည်။

ဆုံးအတိုင်း ထိမထင်ကတော့ ဆိုင်ထဲက ကောင်တာအကုန်လျှောက်

ပြည့် ရှပ်သွင်တမင်သတိထားမိအောင် လုပ်ပြနေတတ်သည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဆိုင်ကပစ္စည်းတချို့ဝယ်ယူကာ

ပြန်ထွက်သွားတတ်လေသည်။ ရှပ်သွင်မသိကျိုးကျွန်ပြုထားရက်နှင့်တောင်

တစ်ခမ်းလေးတွေ ရေးရေးပြီးလို့ အသံတိတ်နှုတ်ဆက်သွားတတ်ပါသေး

သည်။

“ ဟွန်း တော်တော်မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ သူပဲ ”

“ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ မမရှပ်သွင် ”

ရှပ်သွင်နှုတ်က တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်မိတာကို အနီးမှရှိနေ

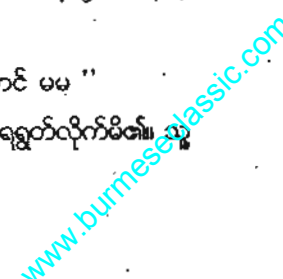
သော သိင်္ဂီကြားကာ လှမ်းမေးသည်။

“ ဘယ်သူ့ရမလဲ ဆိုင်ကိုနေ့တိုင်းလာပြီး စိတ်ဒုက္ခပေးနေတဲ့

သူပေါ့ ”

“ ဩော် ကိုထိမထင်ကိုပြောတာလားဟင် မမ ”

ဘုရားရေလို့တောင် ရှပ်သွင်စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ သူ့

နာမည်ကို သိရှိတို့တောင် သိနေကြသည်လား။

“ နေ နေစမ်းပါဦး နှင်တို့က သူ့နာမည်တောင် သိနေကြတာ ဟုတ်လား ”

“ သူ့ဆိုင်ကို အရင်ဆုံးရောက်လာတဲ့နေ့က မမခေါ်လိုက်တာကြားတယ်လေ နောက်ပြီး နေ့တိုင်းလာဝယ်နေတဲ့ဖောက်သည်ဆိုတာလည်း ကောင်တာတိုင်းက ရင်းနှီးခင်မင်နေပြီပေါ့။ သူက ပစ္စည်းဝယ်တာထက် မမရုပ်သွင်မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လို့တဲ့ ”

“ ဘာ သူ ဒီအတိုင်းပြောသွားသလား ”

“ သိရှိတို့ မမေးပေမယ့် သူ့ဘာသာပြောတာပါ မမရဲ့ သေလိုက်စမ်း ထိမထင်၊ ရှင်ကျွန်မဆိုင်ထဲလာပြီး ဘာလျှောက်ပြောခဲ့တာလဲ။

“ သူ သူ ငါနဲ့သူ့အကြောင်း ဘာတွေပြောသွားလဲ ပြောပါ သိရှိ ”

“ ဘာမှ မပြောပါဘူး မမရဲ့၊ မမနဲ့သူက သူငယ်ချင်းတွေအခုမမက စိတ်ကောက်ပြီး သူ့ကိုမခေါ်မပြောတာတဲ့ ”

“ တော်ပါသေးရဲ့၊ ရှင်မဟုတ်တရုတ်တွေလျှောက်ပြောသွားရင် ကျွန်မတော့ ရှင်းလို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးထီမထင် ”

“ ကိုထီမထင်က တကယ်ခင်မင်စရာကောင်းပါတယ် မမမတို့က မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေဆို ဘာလို့မခေါ်မပြောဖြစ်နေကြတာဟင် ”

“ မပတ်သက်ချင်လို့ မပြောတာပေါ့သိရှိ၊ နှင်တို့လည်း အရောအနှောအသွားမနေကြနဲ့ သူက တကယ့်နာမည်ကြီး ရည်းစားတွေ ခြင်္သေ့လဲတဲ့ ရှုပ်ပွေနေတဲ့သူ ”

“ လူပုံက တကယ့်ကို လူချောပဲနော်မမ၊ စတိုင်လ်ကလည်း နှမ်းမိတယ် ”

“ အံ့မယ် အပေါ်ယံကြည့်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့ ငါအပြတ် ပထမအထူးမယ်နော် ”

“ နောက်ကို ထီမထင်လာရင် နှင်တို့အရောတဝင်မနေနဲ့ စကားပြောနဲ့ ကြားလား ”

“ ဟို သူကဈေးဝယ်သူဆိုတော့ စကားမပြော မဆက်ဆံလို့ မရဘဲမမရယ် ”

“ လိုတာပဲပြောပေါ့၊ သူ့ဘာမှ မဝယ်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်မင်တာက မိန်းကလေးတွေကိုပြောလိုက်သိရှိ ကြားလား ”

“ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မမ ”

ရှုပ်သွင် မျက်နှာတည်တည်နှင့် မာဆတ်ဆတ်လေသံကြောင့် ခေါင်းကလေး ညှိတ်ပြုရှာသည်။

တော်တော် စိတ်ထုက္ကပေးတဲ့ ထီမထင်ပါပဲ။ မပတ်သက်ချင်တော့ ရှင်တိုမိုးနေကုမ္ပဏီ နေ့စဉ်လာဒုက္ခပေးနေသည်။ ကိုကြီးကို အသိပေး

သည်း ပြဿနာတွေက ရှုပ်ကုန်မှာသိနေသည်။ ထီမထင်ရောက်လာတတ်သော ဒီဆိုင်ကို ရှုပ်သွင်မထိုင်ချင်ဟု

တစ်ချက်ပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုကြီးက ကျန်တဲ့နှစ်ဆိုင်ထဲက ကြောက်ရာရောက်
ထိုင်ခွင့်ပြုမှာ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့

ကိုကြီးနဲ့ထီမထင်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြလျှင် ပိုဆိုးကုန်ရမည်။
ပြီးတော့ ထီမထင်ကလည်း ရုပ်သွင်ရှိသောဆိုင်ကိုပဲ မရောက် အရောက်
လာဦးမှာပါ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။

သုကာကို အရွံ့တိုက်မိသမျှ ရုပ်သွင်အတွက် ပိုင်ဆိုင်နေရ
တွေက စိတ်ရှုတ်စိတ်ညစ်စရာတွေချည်းပါပဲလား။

သုကာရယ် နင်သိပ်နေနိုင်လိုက်တာ။ တကယ်ဆို ရုပ်သွင်
ကိုကြီးရဲ့ စတိုးဆိုင်မှာ ထိုင်နေတာကို မသိတာတော့မဟုတ်နိုင်ပါ။

တိုးတိုးနှင့်သူရလင်းတို့ကို ရုပ်သွင် အသိပေးပြောပြထားခဲ့သလို
သူတို့ပြန်မပြောဘဲ နေကြမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့ ထီမထင်နဲ့ရှင်သွင် မ
မပြောတော့ဘူးဆိုတာလည်း သုကာသိအောင် တိုးတိုးတို့ကို ပြောပြ
ခဲ့သည်ပဲ။

သုကာဆိုင်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်လာမှာလဲ ရုပ်သွင်နေထိုင်
မျှော်ကြည့်မိသည်။ အခုတော့ မျှော်သူကတစ်ယောက် ပေါ်လာသူ
တစ်ယောက်။

သုကာ တကယ်ပဲ ရုပ်သွင်ကို ဥပေက္ခာပြုရက်လိုက်တာလား
စိတ်ဆိုးနာကျည်းနေတုန်းပဲလားဟင်။

သုကာရယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ငါ့ဘက်က အလျော့ပေးရဦး

သုကာရဲ့မာနတွေအောက်မှာ ကျွန်းရဦးမှာလား။
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကိုတော့ နင်စာနာပေးပါလား
တာရယ်။

အခန်း (၁၆)

လမ်းခုလပ်ကျမှပဲ ကားကဗွေဖောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
မောင်းနေရင်း စက်ကအလိုလိုရပ်သွားသည်။ ရုပ်သွင် အပြစ်
ကြိမ်ပြန်နှိုးကြည့်တော့လည်း အချည်းအနှီး။ စက်က ပြန်နှိုးထမထ
တော့ပါ။

ကားကို စီးဖို့မောင်းဖို့ကလွဲလျှင် ဘာဆိုတာမှ မသိသောရုပ်သွင်
အတွက် အခုမှ တကယ်အခက်ပါပဲ။

နာရီကိုကြည့်တော့ ငါးနာရီခွဲနေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနေအထား
ထုက မကြာခင်စိုးမိုးလာတော့ချေမည်။ ဆိုင်သိမ်းပြီးအပြန်လမ်းပေါ်
စက်နှိုးမရသောကားလေးနှင့် ရုပ်သွင်ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့

အရင်ဆုံးပြေးသတိရမိတာ ကိုကြီးကိုဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်
ကိုကြီးလည်းအိမ်ကိုပြန်ရောက်ဦးမှာမဟုတ်။ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်က တစ်ဆိုင်
ဆိုင်မှာတော့ ရှိမှာအသေအချာ။

ဆလင်းဘက်အိတ်ထဲက ဟမ်းဖုန်းလေးကို ထုတ်ကာ ရုပ်သွင်
ကိုကြီးဆီ ဆက်သွယ်ကြည့်မိသည်။

စိုးမိုးစာပေ

ဆယ်ကျော်သက်ဝက်(၁၆)ဆိုက်

တစ်ဖက်က ဖုန်းပိတ်ထားမှန်းသိလိုက်တော့ ရုပ်သွင်ပိုလို့
တောင် စိတ်ညစ်ညူးသွားခဲ့ရသည်။ ဆက်မောင်းလို့မရသော ကားထဲ
မှာထိုင်ရင်း ကိုကြီးနှင့်ဖုန်းပြန်ဆက်သွယ်လို့ရချိန်အထိလည်း ရုပ်သွင်
မစောင့်နိုင်ပါ။

ဖြစ်ချင်တာဖြစ်။ ကားကို တံခါးပိတ်ထားခဲ့ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။
ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းလိုက်မိစဉ်မှာပဲ ရုပ်သွင်ကားလေးအနောက်မှာ
ပါလူရိုး မိုးခိုးရောင်ကြီးက ထိုးဆိုက်လာသည်။

ဒါ ထိမထင်အစ်မ မမကေရီရဲ့ကားဟု ရုပ်သွင်ချက်ချင်းသိ
လိုက်၏။ သို့ပေမယ့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသူက မမကေရီမဟုတ်ဘဲ
ထိမထင်ဖြစ်နေသည်။

“ ရွှေရုပ် ဘာဖြစ်တာလဲ ကားပျက်သွားတာလား ”

ရုပ်သွင်ဆီကို ဦးတည်လှမ်းလာရင်းမေးသည်။ အဖြူရောင်
တိရုပ်လက်တို့နှင့် ဂျင်းပင်အနက်ဝတ်ဆင်ထားသော ထိမထင်အသွင်
က ရှင်းသန့်နေပေမယ့် ရုပ်သွင်သေချင်လောက်အောင်ပဲ စိတ်ညစ်ညူး
သွားသည်။

“ ကားပျက်လို့လား တို့ဘာကူညီရမလဲဟင် ရွှေရုပ် ”

“ မလိုပါဘူး ရှင့်အကူအညီ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး ”

“ ရွှေရုပ်ရယ် ဘာဖြစ်လို့ တို့အပေါ်ဒီလောက်ထိ တင်းမာနေရ
တာလဲဟင် ”

လေပြည်ကလေးနှင့် ထိမထင်မေးလာသော စကားကို ပြန်ဖြေ

စိုးမိုးစာပေ

ချစ်စိတ်မရှိ၊ ခြေစရာလည်းမလိုအပ်ဟု သဘောထားကာ ရုပ်သွင်ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။

“ဟင် ဒါ သူကားရဲ့ကားပဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမောင်းလာသော အဖြူရောင်ဆလွန်းကားလေးကို မြင်လိုက်တာမို့ ရုပ်သွင်ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်မိသည်။

ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အနီးရောက်လာသော သူကားကားလေးကို ရွှေရုပ်ကသောကမျော လှမ်းတားမိသည်။

ကားထဲမှာ မောင်းလာသူက သူကားမှ သူကားရယ်။ စက်ရှိုန်ကို လျော့ချကာ ရုပ်သွင်နံ့သွေးမှာ အသာထိုးရပ်သည်။

ကားကိုတားသူက ရွှေရုပ်သွင်ပေမယ့် သူကားမျက်ဝန်းတွေက မှန်တောတောရပ်နေသော ထိမထင်ထံမှာ ဦးတည်လျက် ဂူးဂူးရဲရဲကြည့်နေ၏။

“သူကား အတော်ပဲ ရုပ်သွင်ကားပျက်သွားလို့ အဲဒါ”

ကားပြတင်းတံခါးမှ သူကားကိုကြည့်ရင်း အကူအညီတောင်းမိပြီးမှ နောက်ခန်းမှာထိုက်လျက်ပါလာသော အသည်းသွေးကို ရုပ်သွင်မြင်တွေ့ကာ တုံ့ခနဲဖြစ်ရသည်။

မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေဝိုင်းစုလျက် ရုပ်သွင်ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေသော အသည်းသွေးကို နှမပဲ ရုပ်သွင်အနီးကပ်မြင်တွေ့ဖူးတော့သည်။

ဝင်းမွတ်သန်စင်နေသော မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်။ နုပျိုမှုနှင့်အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို ရုပ်သွင်ငေးမောနေမိခိုက်မှာ

“ဆောရီးပဲ ရုပ်သွင် ငါမတွင်းနစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

သူကား နှုတ်ဖျားက ပေါ်ထွက်လာသောစကားမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟုတောင် ရုပ်သွင်အံ့သြမိသည်။ သူကားမျက်နှာကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ မျက်ခုံးထူထူတွေအောက်က အေးစက်သောမျက်ဝန်းတွေက တည်ငြိမ်လွန်းသည်။

ခပ်တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေက အရယ်အပြုံးတွေကို တမင်ပဲမေ့လျော့နေနိုင်ခဲ့သည်လား။

“ငါမကူညီရင်လည်း ပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး ဟိုမှာနှင့်ကောင်ရိုနေတာပဲ”

“သူကား နင် နင်”

မယုံနိုင်မှုတွေကြောင့် ရုပ်သွင်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီဆွံ့အနေခဲ့ရ၏။

နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်သာ ယဲ့ယဲ့ကွေးသောအပြုံးနှင့် သူကားတစ်ချက်မော့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ကြီးလေးကိုဂူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

ရုပ်သွင်နေရာမှာ တောင့်တောင့်လေး ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကြောင့် သူကားကားလေးသည်ပင် ဝေဝါးနေ၏။

“ရွှေရုပ်”

၁၅၆

နတ်သမီး

အနီးကိုရောက်လာသော ထိမထင်အသံကြားမှ ရုပ်သွင် မျက်နှာညှစ်စတွေကို ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်မိ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင် ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် ပူလောင်နေသည်။

သုကာစကားတွေ အမှုအရာတွေ အပြုအမူတွေက သိပ်ကို ဆိုးလွန်းပါသည်။

တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေနှင့် ရုပ်သွင်ကိုနင်းချော့ခွားခဲ့တာ။ ထိမထင်လည်း အားလုံးကိုမြင်လိုက်ကြားလိုက်မှာသေချာ သည်။ ပြောရက်လိုက်တာ လုပ်ရက်လိုက်တာ သုကာရယ်။

“ ရွှေရုပ် တို့တောင်းပန်ပါတယ်။ ရွှေရုပ်ကို တို့လိုက်ပို့ပေးပါ ရစေ။ ဆက်နေရင်မှောင်တော့မှာ ”

ထိမထင်လေသံတွေက တိုးလျှင်သာသည်။ ရုပ်သွင်မော့ ကြည့်တော့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော မျက်ဝန်းအစုံက ရုပ်သွင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ တို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ရွှေရုပ်ရယ်၊ ရွှေရုပ် ကို တို့လိုက်ပို့ပေးပါရစေ၊ တို့ကို စိတ်ဆိုးတာတွေ ဒေါသဖြစ်တာတွေ ခုချိန်မှာ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်မေ့ထားလိုက်ပါနော် ရွှေရုပ် ”

ကြည့်လဲနေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခယခြင်းနှင့်နားလည်နိုင် ခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေတာ ရုပ်သွင်မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည်။

ရုပ်သွင်ကို ခါးခါးသီးသီး ဥပက္ခာပြုရက်သွားခဲ့သည်။ သုကာ နှင့်ကွာခြားလွန်းလှတာအမှန်။ ဒီလိုယုယကြင်နာမှုအရိပ်တွေသာ သုကာ

စိုးမိုးစာပေ

နည်းနည်းနည်းကလေးရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အခုတော့ နှင်တကယ်ရက်စက်ခါးသီးလွန်းတယ် သုကာ။ ခိုင် ဓာလုပါတယ်ဆိုတဲ့သံယောဇဉ်တွေ နှင့်ရင်ထဲမှာ တကယ်ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့ပြီလားဟင်။

နှင့်အံ့နားမှာ အရိပ်လိုရှိနေတတ်တဲ့ အသည်းသွေးကြောင့်လား။ နှင့်ရဲ့မာနတွေကြောင့်လားဟင်။

နှင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ အရင်ကဆို ငါဘယ် လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပါစေ၊ ငါပြန်ခေါ်ရင် ခွင့်လွှတ်ပေးတတ်တဲ့ နှင်။ အခုတော့

“ ရွှေရုပ် တို့ကားပေါ်တက်ပါကွာ သိပ်မှောင်သွားရင် ရွှေရုပ် ကိုကြီးစိတ်ပူနေဦးမယ်။ ရွှေရုပ်ကားအတွက် စိတ်မပူနဲ့။ တို့ဝပ်ရှော့ခိုကို နှင်းဆက်ပြီး လာပြင်ခိုင်းလိုက်မယ် စိတ်ချ။ ရွှေရုပ်တို့ခြံထဲအထိ လာပို့ ပေးကြလိမ့်မယ် ”

ရုပ်သွင်အနီးမှာရပ်ရင်း တောင်းဆိုနေသည့် ထိမထင်ကိုကြည့် တာ ရုပ်သွင်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ ကျေးဇူးပဲ ထိမထင် နှင့်အကူအညီကို ငါလက်ခံတယ် ”

“ ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ရွှေရုပ်ရယ်၊ လာလေ တို့ကားပေါ် ထက် ”

မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ အရောင်လက်သွားသော အပြုံးတွေနှင့် ထိမထင်သူကားဆီ အပြေးလျှောက်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ရုပ်သွင်တက်နိုင်

စိုးမိုးစာပေ

အောင် ကားတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးသည်။

ရွှေရုပ်သွင် ကားပေါ်တက်ပြီးတော့ တံခါးကို ညှင်သာစွာ ပိတ်ပေးသေး၏။ ပြီးမှကားရှေ့ဘက်က ပတ်လျှောက်ကာ တံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်၏။

“ ခဏလေး ထိမထင်၊ ရုပ်သွင်ဆလင်းဘတ်အိတ် ကားထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ”

“ နေ နေ တို့သွားယူပေးမယ် ရွှေရုပ်မဆင်းနဲ့ ”

ကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဆင်းကာ ထိမထင်ရုပ်သွင် ကားပေါ်က အိတ်ကိုသွားယူသည်။ ကားတံခါးသော့တွေကို အသေအချာ ခတ်ပိတ်နေတာကိုလည်း ရုပ်သွင်လှမ်းမြင်နေရ၏။

ပြီးမှ ကားဆီပြန်လျှောက်လာကာ အိတ်ကိုကမ်းပေးရင်း

“ ကားတံခါးတွေကို ကိုယ်အသေအချာပိတ်ခဲ့တယ်၊ ဝပ်ရှော့စ် ကို ဖုန်းဆက်ပြီးကိုယ် စက်ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်ရွှေရုပ် ”

“ ရတယ် ထိမထင်၊ အဲဒီကိစ္စကို ကိုကြီးဘာသာ စိစဉ်ပါလိမ့် မယ်။ ဝပ်ရှော့စ်မှာ ကိုကြီးမိတ်ဆွေတွေရှိတယ်၊ ထိမထင် အိမ်ပဲပြန်ဖို့ ပေးပါ ”

“ စိတ်ချရွှေရုပ် အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်ပဲ ”

စကားအဆုံးမှာ ကားလေးကို ထိမထင်မောင်းထွက်သည်။

တစ်လမ်းလုံး ရုပ်သွင်နှုတ်ဆိတ်နေလေတော့ ထိမထင်လည်း ဘာမှမဆိုဘဲ ကားကိုမောင်းလာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ကြည့်မှန်ထဲက

ရုပ်သွင်ကို ခိုးကြည့်နေတာကိုတော့ ရုပ်သွင်သိပေမယ့် မမြင်ဟန်ဆောင် နေလိုက်၏။

ထိမထင် ကတိစကားအတိုင်း ဆယ်မိနစ်တောင်မကြာလိုက်ခင် မှာ ခြံရွှေကို ကားလေးရောက်ခဲ့၏။

“ ခြံရွှေမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့ ထိမထင် ”

ရုပ်သွင်စကားအတိုင်း ထိမထင် တသွေမတိမ်းနာခံသည်။ ကားလေးက ခြံရွှေမှာ ထိုးရပ်သွားခဲ့၏။

“ ကျေးဇူးပဲ ထိမထင် ”

“ မလိုပါဘူးရွှေရုပ်ရယ် ရွှေရုပ်ကို ကူညီခွင့်ပေးတဲ့ ကံကြမ္မာကို ဆောင် ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်နေတာ ”

သူ့စကားကြောင့် ရုပ်သွင်ပြီးမိသေး၏။ ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ဖို့ ရုပ်သွင်ပြန်ကြည့်မိတော့

“ နှုတ်ဆက်မလို့လားရွှေရုပ် နှုတ်ဆက်ပါနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ”

ကူညီခွင့်ကြုံလာရင်ကော ကိုယ်ကူညီခွင့်ရဦးမှာလားဟင် ”

“ ထိမထင်ဆန္ဒအတိုင်းပဲလေ အခုရုပ်သွင်တို့နှစ်ယောက် ”

ပြန်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီပဲ ဥစ္စာ ”

“ ဟာ တကယ်နော် ဝမ်းသာလိုက်တာ ရွှေရုပ်ရယ် ”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ကြည်နူးစွာပြုံးရွှင်သွားသော ထိမထင်ကိုကြည့်ရင်း ရုပ်သွင်ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာပဲ ကြည်ကြည်နူးနူး လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ ဒုတိယအကြိမ် ထိမထင်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်လက်ခံတာနဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကတော့ အရင်တိုင်းပဲဆိုတာ မမေ့နဲ့ ”

“ စိတ်ချ နောက်တစ်ခါမကျူးလွန်မိအောင်တို့ ထိန်းချုပ်ကြ စားရမှာပေါ့။ ကဲ ခွင့်ပြုပြီး ရွှေရုပ် ဘိုင့် ”

နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးတွေနှင့် ချန်ထားရစ်ခဲ့ကာ ထိမထင် ကားထောင့် မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ထိမထင်။ ရှင့်ရင်ခုန်သံတွေကို အသိအမှတ်မပြုနိုင်ပေမယ့် ရှင့်သံပေါ်တော့တော့ ရုပ်သွင်နားလည် ပေးနိုင်ပါတယ်။

စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်း သုကာ။

နှင့်ဘက်က ဥပေက္ခာပြုဖို့ လွယ်ကူလွန်းတဲ့ရွှေရုပ်သွင်အနားမှာ အရိပ်လိုရှိနေမယ့် ထိမထင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို နင်ရင်ဆိုင်ကြည့်ရဲမလား

နှင့်ဟန်ဆောင်မာနတွေကို ဖယ်ခွာပြီး ငါကြည့်ချင်လိုက်တာ သုကာရယ်။

အခန်း (၁၇)

“ ဒါတော့ မင်းသိပ်လွန်သွားပြီ သုကာ ”

“ ငါဘာလွန်သလဲ သူကအနားမှာ ထိမထင်ရှိရက်နဲ့ ငါ့ကားထောင့်ထားပြီး အကူအညီတောင်းတာ ဘာသဘောလဲ ရှင်းပါတယ်။ အနားမှာ ဟိုကောင်အရိပ်လိုရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိအောင် တမင်တာကွ ”

“ မဟုတ်သေးဘူ သုကာ မင်းမှားနေပြီ။ ရုပ်သွင်နဲ့ ထိမထင်ကားမှပတ်သက်တော့ဘူး ရုပ်သွင်ကို ထိမထင်က ရည်းစားစကားပြောထိုက်ကတည်းက ရုပ်သွင်က မိတ်ဆွေအဖြစ်က ရပ်ဆဲပစ်လိုက်တာ ”

“ အဲဒါ ရုပ်သွင်စကားမဟုတ်လား တိုးတိုး၊ ငါ့မျက်စိနဲ့ သိပ်အပ်မြင်ခဲ့တာပါကွာ ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ပါဂျဲနိုးကရပ်လို့ သူတို့စစ်ယောက် ရပ်စကားပြောနေတာကို ငါအဝေးကြီးကတည်းက လှမ်းမြင်နေခဲ့တာ ”

“ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါဆို ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်က ရုပ်သွင်ကို တောင်းအရိပ်လို ကပ်လိုက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ် ”

တိုးတိုးက နိုင်မာစွာဆိုသည်။ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်သော သူရလင်းကပါ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း ဝင်ရှင်းပြပြန်၏။

“ ဟုတ်တယ် ရွှေရုပ်သွင်နဲ့ ထိမထင် မပတ်သက်တော့ အမှန်ပဲ။ အရင်ရက်တွေက ထိမထင်တစ်ယောက်တည်း လက်ပတ်ဆိုင်မှာ ငေါင်တောင်တောင်ထိုင်နေတာ ငါတို့မျက်မြင်ပဲ သူကား ငါ့ငါ့သတင်းကြားတာက ထိမထင်က ရွှေရုပ်သွင်ထိုင်နေတဲ့ စတုရန်းလိုက်စုံစမ်းပြီး နေ့တိုင်းသွားတယ်တဲ့ ရွှေရုပ်သွင်က စကားမပြော မဆက်ဆံဘူးတဲ့ ဒီကောင်က နေ့တိုင်းတစ်ရက်မပျက်သွားပြီး ကော့က အရောင်းစာရေးမလေးတွေဆီက ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ဝယ်တာ သူရလင်းစကားတွေကြောင့် သူ့မျက်မှောင်ကုပ်သွား ထိမထင် ဘာတွေ့ကြုံစည်နေတာလဲ။ ရုပ်သွင်ဆိုင်ကို နေ့တိုင်းသွား ဆိုပါလား။

ရုပ်သွင်ငြင်းဆိုလိုက်တာကို ခံရက်ခက်ပြီး ဒီကောင်သည် မည်းမည်းကြိုးစားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိမထင်ရုပ်ရည်နှင့် ထိမထင်အခြေအနေက တော်တော် မိန်းကလေးတွေ ခေါင်းမခါရဲအောင် ပြည့်စုံသည်။ ဒါကို ရုပ်သွင် ငြင်းလိုက်တာမို့ အရချိုင်ဖို့ကြိုးစားနေတာလား။

“ အဲဒီနေ့က ရုပ်သွင်မင်းကို တကယ်အကူအညီတောင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းက ရှောင်ထွက်ခဲ့တာတော့ မကောင်းဘူး။ ထိမထင် ဆိုတဲ့ကောင် အန္တရာယ်က မသေးဘူးနော် ”

တိုးတိုးဆိုမှပဲ သူ နောင်တရသွားရသည်။ အဲဒီနေ့က ရုပ်သွင် တအံ့တဩနဲ့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေတာ ပြန်မြင်လာသည်။

ခါးခါးသီးသီး ပေါက်ကွဲမိသော သူ့စကားတွေကြောင့် အံ့ဩကာ နောက်ရည်တွေတောင် ဝိုင်းနေခဲ့၏။

အခုမှတွေးရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ အသည်းသွေး စာတောင် သူ့ကိုပြောသေး၏။

“ ကိုကိုကလည်း သူ့ခမြာ ကားပျက်နေလို့ အကူအညီတောင်း မှုတာ ဘာလို့မကူညီလိုက်တာလဲ ”

“ နင်ဘာမှ မသိပါဘူးဟာ နားမလည်ဘဲ ဘာမှမပြောနဲ့ ”
သူ စိတ်တိုတိုနှင့် ဟောက်လိုက်မှ အသည်းသွေး နှုတ်ဆိတ် သွားခဲ့၏။ ရုပ်သွင်ရှေ့မှာတုန်းက ဟန်ဆောင်ပြီးနေခဲ့ရပေမယ့် ထိုညက သူတစ်ညလုံး အိပ်လို့မရခဲ့။

ရုပ်သွင်နှင့်ထိမထင်ကို လွှတ်ပေးထားခဲ့မိတာ မှားပြီလားဟု နောင်တတွေရနေခဲ့၏။ ဒေါသတွေလည်း ဆူဝေနေခဲ့၏။

အခုအသေအချာပြန်စဉ်းစားကြည့်မှ သူ့မှားခဲ့တာ သူ့ပြန်သတိ ပြန်ရမည်။

အရင်ကဆို ရုပ်သွင်စိတ်ဆိုးတာ မခေါ်မပြောလည်း သူ့ဟန်မ ကိုက် နေပြခဲ့ဖူးသည်။ ကြာကြာစိတ်မဆိုး၊ မကောက်တတ်သော ရုပ်သွင် နဲ့စကားပြောလာတော့လည်း ငြိမ်းချမ်းသွားခဲ့ခြင်း။

အခုကိစ္စမှာလည်း သူ့စိတ်ဆိုးပေါက်ကွဲစွာ ရုပ်သွင်ကို ဥပုကွာ

ပြုထားခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာ ကိုယ်တိုင်ပဲသိသည်။

ရှုပ်သွင်နှင့်ထိမထင်ကို အတူတွဲမြင်ရတိုင်း ရင်ထဲကနာသွား

ဒါပေမဲ့ ရှုပ်သွင်ကို မုန်းလို့မရတာတော့ သိပ်ကိုသေချာသည်။

အသည်းသွေး ကိစ္စတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေရင်း ရှုပ်သွင်

သတိရပေမယ့် မဆုံတွေ့ဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပြီ။

အခု သူငယ်ချင်းတွေပြောမှ သူ့ရေရေရာရာသိခွင့်ရခြင်း

ဖြစ်သည်။

“ မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ သူက ”

အတွေးတွေက တိုးတိုးအမေးစကားကြောင့် ပြေးထွက်လာ

သည်။ နှုတ်ကဖြေဖို့လည်း ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ခဲ့တော့ သူ့ရလဒ်

မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ ရှင်းနေတာပဲ သူက ရှုပ်သွင်ဘက်ကတောင် မိန်းကလေး

တန်ဖိုး မင်းကိုအလျှော့ပေးလာမှ မင်းက ဘာလို့မှာနတွေနဲ့တင်းနေတာလဲ ”

“ ဟုတ်တယ် သူက ကြာလာရင်မကောင်းဘူး။ ငါတို့

သတိထားမိတာ ထိမထင်ပဲ ဒီကောင်အခု ရှုပ်သွင်နဲ့ကျမှ အတော်

သွားတယ် ”

“ မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ တိုးတိုး ”

“ ထိမထင်က ရှုပ်သွင်ကိုတကယ်ကြိုးစားနေတာဆိုရင်

စိုးမိုးစာပေ

ဆုံတွေ့က မကောင်းတာအမှန်ပဲ။ ရှုပ်သွင်က မိန်းကလေးလေ သူ

အယ်ယုယကြင်နာတဲ့သူကို လိုလားမှာပဲ ”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရ၏။ ထိမထင်ရဲ့ အပြုအမူတွေထဲမှာ

သွင်မိန်းမောသွားခဲ့ပြီလား။ သူ့ကိုနာကျည်းပြီး ထိမထင်ကိုသာ ရှုပ်သွင်

အချယ်လိုက်လျှင် သူ့ဆက်မတွေးရဲပါ။

တကယ်တမ်းဆုံးရှုံးရမည်ဆိုသော အတွေးက ရင်ထဲမှာ ပူပူ

အင်လောင်နှင့် နေမထိတိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။

ထိမထင်ဆိုသည့်ကောင်က အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည်။

ထိမထင်ရဲ့ရင်ခိုင်တာ သူ့အသိဆုံးပါပဲ။

တစ်စုံစီစုံတွေ့မိလေလေ ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်ပူလောင်လာ

လေ ဖြစ်လာ၏။

ခွင့်လွှတ်ပါ ရှုပ်သွင်ရယ်။

ငါ့မာနတွေကို မင်းထက်တောင် အလေးပေး ဂရုစိုက်နေခဲ့

တာ ငါ့အများပါပဲ။

ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့မာနတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ပြီ ရှုပ်သွင်။

အဲဒါ နင့်ကိုငါချစ်လို့။

ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့မိလို့ပါ ရှုပ်သွင်ရယ်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၈)

ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် ဆိုင်ကလေးထဲက အရောင်းစာရေးမလေးတွေအကုန်လုံး အံ့ဩနေကြတာတွေ သေချာသည်။

ပျက်လုံးပေါင်းများစွာက တရင်းတန်းစကားပြောနေသော ရုပ်သွင်နှင့် ထိမထင်ထံမှ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။

ထိမထင်ဆိုသော ယောက်ျားကို စကားပိုမပြောရဟု စည်းကမ်းထုတ်ထားသော ရွှေရုပ်သွင်ကိုယ်တိုင် စားပွဲဝိုင်းမှာ အတူထိုင်ရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့နေသည်ဆိုတော့လည်း ကောင်တာက ကောင်မလေးတွေ တီးတိုးသဖန်းပိုးလုပ်ရင်း ကြိုတင်ကာ ရယ်နေကြမှာ သေချာသည်။

ရုပ်ချောချော စတိုင်လ်အပြည့်နှင့် နေ့စဉ်စတိုးဆိုင်က တစ်ရက်ကို ခြောက်သောင်း၊ ခုနစ်သောင်းဖို့ခန့် ပစ္စည်းတွေဝယ်ယူတတ်သော ထိမထင်ကို အားလုံးက ရွှေမင်းသားလေးဟု ထင်မှတ်ထားကြသည်။

ယခုတော့ ထိုရွှေမင်းသားလေးက ရွှေရုပ်သွင်နှင့်အဆင်ပြေနေသည်ဆိုတော့လည်း

စိုးမိုးစာပေ

“ ငါမပြောဘူးလား အဲဒီရွှေမင်းသားနဲ့တို့မမက ချစ်သူတွေအပေါ် အခုစိတ်ဆိုးပြေပြီး ရာသီဥတုပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီလေလင်း ဟင်း ”

“ အင်းနော် မမရုပ်သွင်က ကံကောင်းပါတယ် ကိုထိမထင်က ဘယ်မမကို ချစ်ပုံပဲနော် တစ်ရက်မပျက် နေ့တိုင်းလာနေတာ ”

“ ဟုတ်ပါ အခုတော့ မမရွှေရုပ်ပဲ ပျော့သွားရတာပေါ့ ” ဆိုကာ ချာတိတ်မလေးတွေအားလုံး ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးနေတဲ့ ရုပ်သွင်မကြားပေမယ့် သိနေရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရုပ်သွင်ကြောင့် ချင်တော့ပါ။

ထိမထင်ရဲ့ အရေးတယူ ဂရုစိုက်မှုတွေကို ခံယူရတိုင်း အကို စိတ်ထဲကနာကျင်မိသည်။

ထိမထင်ရဲ့ ယုယကြင်နာမှုမျိုး နည်းနည်းလေးကပဲ သုကာမှာ ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

ထိမထင်ရည်းစားတွေ များခဲ့တာ ရုပ်သွင်ကြားခဲ့ဖူးပေမယ့် စိတ်အချိန်မှာတော့ ထိမထင်ရဲ့ ဂရုတစိုက် ရှိမှုတွေက ယုံနိုင်စရာမရှိခဲ့ပါ။

ရုပ်သွင်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်ဆုံတုန်းက မထိတရိအပြုံးတွေနှင့် ဆုံပြုမူခဲ့သော ရုပ်သွင်ပါးပြင်ကို လက်ရဲဇော်ရဲ နှစ်နှိုက်ခဲ့သော ထိမထင်ဆိုသော ယောက်ျားနှင့်လုံးဝ မတူညီတာတွေ သေချာပါသည်။

ပြီးဆုံးခဲ့သော အတိတ်ကိုပြန်တွေးမိတော့ ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ

စိုးမိုးစာပေ

နွေးခနဲလိုက်ရန်ရသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက ထိမထင်ရဲ့ အနမ်းကိုချေဖျက် နမ်းရွိုက်ခဲ့ဖူးသော သုကာ။ အခုတော့။

ဥပေက္ခာတရားနှင့် ရုပ်သွင်ကို မေ့လျော့ထားခဲ့သည်က ခံပြိုင် နာကျင်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“ ဟင် ”

အံ့ဩမယုံနိုင်မှုတွေနှင့် ရုပ်သွင်နှုတ်ဖျားက အသံထွက်သွား သလို မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှယုံနိုင်စရာမရှိပါ။ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လာနေသူက သုကာရယ်။

“ ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင် ”

အရောင်းစာရေးမလေး၏ ချိုသာသော အမေးစကားကို ဥပေက္ခာပြုလျက် သုကာဦးတည်လှမ်းလာသည်က ရုပ်သွင်ထံသို့ ဖြစ် သည်။

သူတို့နှစ်ဦးထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသော သုကာကို ထိမထင်မြင်တွေ့သွားတော့ အံ့ဩသွားခဲ့ သည်။ ထိုင်ခုံမှ ဖျတ်ခနဲရပ်ကာ သုကာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

သုကာ မျက်ဝန်းတွေက ရွှေရုပ်သွင် အနီးမှာရှိနေသော ထိမထင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားခဲ့၏။

“ သုကာ . . . နင် . . . နင် ”

“ နင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ ငါတမင်လာခဲ့တာ ရုပ်သွင် ငါနဲ့အပြင်ခဏ

လာက် လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ”

“ စကားသံက မာဆတ်ဆတ်နှင့် အမိန့်သံဆန်နေသည်။ ရုပ်သွင် အံ့ဩမယုံနိုင်မှုတွေနှင့် သုကာကိုကြည့်ရင်း နှုတ်တွေဆွံ့အ နည်း။

“ ခဏလေးပဲ ရုပ်သွင် အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ”

သုကာ မာနတွေကို ရိုက်ချိုးပြလိုက်မည်ဟူသော ဆန္ဒတွေ တယ်ဆီကိုလွင့်ပြေးကုန်သည် မသိပါ။ ရုပ်သွင်အလိုလို ခေါင်းညှိတ်ပြီး နေသည်။

“ ဒါဆို ခဏလိုက်ခဲ့ ရုပ်သွင် ငါတို့တစ်နေရာမှာ စကားပြော အောင် ”

“ ထိမထင် ရုပ်သွင်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော် သုကာနဲ့ခဏလောက် စိုက်သွားချင်လို့ ”

“ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်တောင်းမနေနဲ့ ရုပ်သွင် ငါလိုချင်တာ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ နင်ဆန္ဒရှိမှ လိုက်ခဲ့ပါ ”

“ ထိမထင်က ငါ့ဆိုင်လာတဲ့ ဧည့်သည်လေ သုကာရဲ့ ကြောင့်ပါ ”

ထိမထင်ကို အားနာစွာနှင့် ရုပ်သွင်ဆိုမိသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထိမထင်နှင့်အတူရှိနေတုန်း သုကာလာခေါ်တာမို့ ထိမထင်ကို တော့ အားတုံ့အားနာဖြစ်ရ၏။

“ ရပါတယ် ရွှေရုပ် သွားပါ ကိုယ်ဒီကပဲ စောင့်နေမယ် ”

ထိမထင်က နားလည်စွာနှင့် ဆိုသည်။ သူက မျက်ဝန်းစူးစူး တွေက ထိမထင်ထံမှာ စူးစူးဝါးဝါး ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက် သွားခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော သူကရဲ့အဖြူရောင် ဆလွန်းကား လေးဆီသို့ ရုပ်သွင်ရောက်ခဲ့တော့ သူက စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ရပ်စောင့် နေရင်း

“ တက် ရုပ်သွင် ”

ထိမထင်သာဆိုလျှင် ကားတံခါးအသင့်ဖွင့်ပေးပြီး ဖြစ်နေလိမ့် မည်။ ဒါပေမဲ့ သူကကတော့ သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာနှင့် အမိန့်စကား ဆန်စွာဆိုသည်။

ရုပ်သွင်ဘာမှ မတုန်ပြန်ဘဲ ကားတံခါးဖွင့်တက်လိုက်၏။ သူက ကားမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကားလေးကို မောင်းထွက် ခဲ့သည်။

ဘယ်ဆီဘယ်ကို ဦးတည်ရာမသိသော သူကရဲ့ကားပေါ်မှာ ရုပ်သွင် ကြာရှည်စွာနှုတ်ဆိတ် မနေနိုင်ပါ။

“ ဘယ်သွားမလို့လဲ သူက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ”

ရုပ်သွင်မေးတော့ သူက ကားမောင်းနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း

“ ဆိုင်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ထိမထင်ကို နှင်ပေးပစ်လိုက် ရုပ်သွင် နှင့်ကိုငါအရေးကြီးစကား ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လာတာ ”

ရုပ်သွင် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲခနဲသည်။ သူကကတော့ ကားရှေ့ နေရာကို ပြန်ကြည့်လျက် ကားကို ဆက်မောင်းနေသည်။

ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ အတွေးတွေ ဆင့်ပွားနေရသည်။ သူက အဖြစ်လာတာလဲ။ ဘာတွေပေါက်ကွဲ နေတာလဲ။

ရက်ပေါင်းများစွာ ရုပ်သွင်ကိုမေ့လျော့ပေကာပြုထားပြီးမှ နောက် ရောက်ရှိလာပုံက အိပ်မက်ဆန်လွန်းနေသည်။

ကားလေးက ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ မင်္ဂလာဒုံ မိမိဘက်ဦးတည်နေ၏။

ဘယ်ကိုသူက မောင်းနေတာလဲမသိ။ ကားစက်ရှိန်က ချက်မလျှော့ဘဲ ပိုလို့တောင် တိုးလာသည်ထင်သည်။

ယာဉ်အသွားအလာ ရှင်းလင်းလာပြီမို့ သူက အရှိန်ဖြင့် မောင်းနေသည်။ ရုပ်သွင်စိတ်ထဲက သိချင်စိတ်တို့ ချုပ်ထိန်းမရတော့ သို့

“ နင် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ သူက ”

ရုပ်သွင်စကားသံကြားမှ သတိဝင်လာဟန်နှင့် သူက ကားစက် ကို လျှော့ချသည်။ ပြီးတော့ ကားလေးက ညာဘက်လမ်းမကိုကပ်ကာ ခနဲထိုးရပ်သွားခဲ့၏။

သိပ်အပြင်းထန်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အရှိန်ပါနေတာမို့ ဘရိတ် နှင်းမှာ ရုပ်သွင်ခန္ဓာကိုယ်လေးတောင် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိုင်ထိုး ရသည်။

ကားစက်ကိုရပ်ကာ သူက မျက်နှာက ရုပ်သွင်ဘက် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်လှည့်ရင်း ဆိုင်လာသည်။

မျက်ခုံးထူထူတွေအောက်က မျက်နှက်ဝန်းအစုံက ရုပ်သွင်
မျက်နှာပေါ်မှာ စူးနစ်လျက်

“ ရုပ်သွင် ”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်လျက် ညင်သာစွာခေါ်ပေမယ့်
ရုပ်သွင်မတူနဲ့ပြန်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

နက်မှောင်သော ခလယ်ခွဲဆံပင်တိုကြောင့် ရှင်းသန့်သည့်
သူကမျက်နှာက ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။

ပြေပြစ်သော နဖူးနှာတံသွယ်သွယ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီစွေးစွေး၏
အထက်ပိုင်းမှာ မွှေးညင်းစိမ်း စိမ်းလေးတွေ စိမ်းမြဲနေသော သူကား

တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေထဲမှာ နှစ်ဦးသားတဒင်္ဂနစ်မျောနေမိတံ့
သူကမျက်နှာကြည့်လဲ့လဲ့တွေထဲမှာ မာနတရားရဲ့အချိန်တွေ ကင်းစင်

နေခဲ့ပြီလား။ ရုပ်သွင်မယုံမရဲ တွေးနေမိဆဲ။

“ ရုပ်သွင် နင့်ကိုငါ အရင်ဆုံးတောင်းပန်ချင်တာ ဟိုတစ်နေ့က
ငါအထင်လွှဲပြီး ပြောလိုက်မိတာကို နင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ”

“ ဘာလဲ ငါကားပျက်နေတုန်းက ကိစ္စလား ”

“ ဟုတ်တယ် ရုပ်သွင် နင့်ကိုထိမထင်နဲ့အတူတွေ့လိုက်တော့
ငါ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်းခံစားလိုက်ရတယ် ဒါကြောင့် ငါ့စကားတွေ လွန်သွား
မလားဘဲ ”

“ ဟုတ်တယ် အဲဒီနေ့က နင့်ကိုငါ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်
သူက နင့်လုပ်ရပ်က အတော်ဆိုးတယ် ငါ့ကိုဥပေက္ခာပြုသွားတယ်လို့
ငါခံစားရတယ် ”

“ အဲဒီအတွက် ငါတောင်းပန်တယ် ရုပ်သွင် နင်ကျေနပ်ပေးပါ
ငါ တကယ်ခံစားလိုက်ရတာပါ အဲဒါဘာလို့လဲ နင်သိသလား ရုပ်သွင် ”

ကြည့်လင်းတည့်ငြိမ်နေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရောင်စဉ်တွေ
တောက်ပသွားသည်ဟု ရုပ်သွင်ထင်မိသည်။

“ နင့်ကိုငါ ချစ်နေလို့ပေါ့ ရုပ်သွင် ”

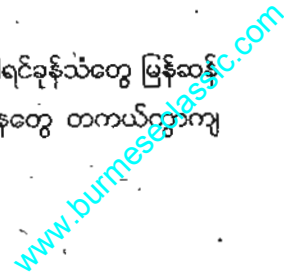
နူးညံ့ညင်သာသော စကားလုံးတွေက ရုပ်သွင်ရင်ထဲအထိ
စိမ့်အေးစွာ စီးဝင်သွားခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ
ပန်းနုသွေးလွမ်းသွားတာက ဟန်ဆောင်ချူဖိုထိန်းမရနိုင်စွာ အလိုလို
ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့သော အရာများပင်ဖြစ်သည်။

“ တကယ်ပါရုပ်သွင် နင့်ကိုငါရင်ထဲမှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့
တယ် ငါ နောက်မကျသေးပါဘူးနော် နင်နဲ့ထိမထင် ဟို. . . ဟို ”

“ အို မဟုတ်တာ နင်ငါ့ကို ဥပေက္ခာပြုသွားတဲ့ နေ့ကမှ
သူနဲ့ငါ မိတ်ဆွေတွေ ပြန်ဖြစ်ခွင့်ရသွားခဲ့တာပါ ”

“ ဒါ ဒါဆို ငါ ဝမ်းသာရမှာလား ရုပ်သွင် ငါ မျှော်လင့်ခွင့်
ခွဲသေးတယ်ပေါ့နော် ”

အတိုင်းမသိသော ပီတိလှိုင်းတွေနဲ့ ငါ့ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်
နေတာ နင်မှမမြင်နိုင်ဘဲ သူကရယ်။ နင်မှာနေတဲ့ တကယ်တော့က

ခဲပြီပေါ့။ ငါ မျှော်လင့်နေတဲ့ နှင့်ရင်ထဲက စကားကို ငါတကယ် ကြား
ပြီလား။ ငါ အိမ်မက်မက်နေတာတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ သူက။

“ ဖြေပါဦး ရုပ်သွင် ငါ အရမ်းသိချင်တယ် ”

“ ဟင့်အင်း ငါမဖြေချင်သေးဘူး ခုချိန်မှာ နှင့်ကိုငါ အရ
စိတ်ဆိုးနေတယ် သူက သိလား ”

“ ဟင် ဘာလို့လဲ ရုပ်သွင် ငါ့မှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ”

“ ငါ ကားပျက်နေတုန်းက နှင့်ပစ်ထားခဲ့တာရယ် ပြီးထေ
ထီမထင် ငါ့အနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေတာ သိရက်နဲ့ ဥပေက္ခာပြုထား
ခဲ့တာတွေအတွက် ငါတန်ခိုးဒေါသ ဖြစ်နေခဲ့ရတာ နှင့်မသိဘူးလား ”

“ သိတယ် နှင့်ကိုဥပေက္ခာပြုထားနိုင်အောင် ငါဘယ်လောက်
အထိ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြီးတော့ နှင့်အပြစ်မရှိ
ငါ့ကိုမခေါ်မပြော လုပ်ခဲ့တဲ့အကြိမ်တွေတိုင်းမှာ ငါ လူမသိသူမသိ ခံစား
ခဲ့ရတာတွေကော နှင့်မသိဘူးလား ရုပ်သွင် ”

“ မသိဘူး ”

“ ရုပ်သွင်နော် ငါစိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့ ”

“ လုပ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ ”

တမင်ညစ်ကာ ရုပ်သွင်ဘုတော့တောပစ်လိုက်တော့ သူက
လက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းသည်။ ဖျတ်ခနဲ သူကရင်ခွင်ထဲကို ရုပ်သွင်
ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ သူက... နှင့်... အိုး ”

စိုးမိုးစာပေ

ညာဘက်ပါးပြင်မှာ နွေးခနဲအထိအတွေ့ကြောင့် ရုပ်သွင်
မျက်နှာလေး ရဲရဲနီမြန်းသွားရ၏။

“ ဟိုတစ်ခါ အနမ်းက ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က ဟိုကောင်အနမ်း
ကို ချေဖျက်တာ ဒီတစ်ခါက ညာဘက်ပါးက ငါ့ဦးဦးဖျားဖျား နမ်းခွင့်
ယူလိုက်တာပဲ ရုပ်သွင် ”

သူက ချင်ခွင်ထဲမှာ ရုပ်သွင် လူးလဲရန်းထွက်ရင်း ရင်ခွန်သံ
တွေ ဝန်းခိုင်းကျဲသွားရ၏။

“ နှင့်ကိုငါ စိတ်ဆိုးမိမယ်နော် သူက ”

“ နှင့်စိတ်ဆိုးခဲ့တာတွေများပြီ ရုပ်သွင် ဒီတစ်ခါတော့ အရင်လို
အကြာကြီး စိတ်ဆိုးခွင့် ငါမပေးနိုင်ဘူး အစဉ်အလာမပျက်ချင်ရင်
တစ်မိနစ်တိတိ ငါ့ကိုစကားမပြောဘဲ နေချင်နေလေ ဒီထက်တစ်စက္ကန့်
ထောင် ပိုခွင့်မပြုဘူး ”

သူကစကားကြောင့် ရုပ်သွင်မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။ မျက်စောင်း
လှလှလေးတစ်ချက် ဝဲလွင့်သွားတော့ သူကကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်နေ
သေးသည်။

မာနတိမ်တိုက်တို့ ကင်းစင်သော သူကမျက်ဝန်းတွေမှာ
ချစ်ခြင်း၏ရောင်စဉ်တွေ သက်တန်တစ်ခုလို ဖြာလှဲနေသည်။

ဒါ အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ တိတ်
ဘဲနိုး ဆုတောင်းရင်း။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၁၉)

ရင်ထဲမှာခံစားရသည်က နာကျင်မှုတစ်ခုတည်း မဟုတ်တော့ သေချာသည်။ နှင့်နှင်းသီးသီး ခံစားရသော ဝေဒနာက ပိုဆိုးသည်။

မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မယုံဘူးဟု ဇွတ်မှိတ်ငြင်းလို့ မဖြစ်နိုင်အောင်ကို သေချာခဲ့တာတော့အမှန်။

တကယ်ဆိုလျှင် သူ့ရှေ့မှောက်မှာပဲ ရွှေရုပ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သော သူ့ကာဖြစ်သည်။ မာထန်ထန်အကြည့်တွေ နှင့်တောင် သူ့ကိုကြည့်သွားခဲ့သေးသည်။

ရွှေရုပ်ဆိုသော ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း သူ့ကာဆန္ဒကို ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ဘဲ လိုက်လျောသွားခဲ့သည်။ သူ ထိုနေ့က ဆိုင်ကတစ်နေ့ကုန်သည်အထိ ရွှေရုပ်ကို မျှော်နေမိသည်။

သူ့ကာရွှေရုပ်ကို ဘယ်အထိ ခေါ်ဆောင်သွားသည်မသိတော့ဘဲ ညနေဆိုင်ပိတ်ချိန်အထိ ပေါ်မလာ။ သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ပိတ်တော့နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ကာ လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေခဲ့တာကို ဆိုင်ကောင်မလေးတွေတောင်း သိသည်။

စိုးမိုးစာပေ

“ ဒီနေ့ မမရုပ်သွင်ဆိုင်ကို ပြန်လာမယ် မထင်ဘူး ကိုထီမထင် ”
သူ့အဖြစ်ကို မမြင်ရက်နိုင်၍လားမသိ သိရှိက ဆိုလာသည်။
“ ရတယ် သိရှိ သူ့ပြန်လာမယ်ထင်ပါတယ် ဆိုင်ပိတ်ချိန်အထိ တိုယ်စောင့်နေနိုင်ပါတယ် ”

ရင်ထဲက အပူတွေကို တနံနံခံစားလွယ်ပိုးရင်း ဆိုင်ပိတ်ချိန်အထိ သူ့စောင့်နေခဲ့မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် တကယ်ပဲ ပြန်မရောက်လာခဲ့ပါ။

သူ့စောင့်နေမှာသိလို့ သူ့ကာ တမင်ရွှေရုပ်ကို ပြန်မလွှတ်ဘဲ နေတာလားမသိ။ ဆိုင်သိမ်းလို့ သူ့ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ ဝေဒနာနှင့် အိမ်ကိုတန်းမပြန်နိုင်ခဲ့။

ရွှေရုပ်သွင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ မယောင်မလည်ရပ်ကာ ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ အပြင်ဘက်မှာ မှောင်ရိပ်သမ်းနေပေမယ့် လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေနှင့် ထိန်လင်းနေသော ရုပ်သွင်တို့အိမ်ထဲကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

ညှော်ခန်းထဲမှာ ရုပ်သွင်တို့မောင်နှမ အတူထိုင်နေတာမြင်မှ သူ့စိတ်ချလက်ချ အိမ်ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ရွှေရုပ်သွင်ကို မတွေ့ရပါ။ သူ့ရောက်လာမှာ ကြိုသိနေသော သိရှိကသူ့ကို ကရုဏာရိပ်ဝေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း

“ မမရုပ်သွင် ဒီနေ့ဆိုင်မလာဘူး ကိုထီမထင် ”
“ ဟင်- ဟုတ်လား ဘာလို့လဲ သူ့ နေမကောင်းရွှေရုပ်လား ”

စိုးမိုးစာပေ

အိမ်ကမလာတာလား”

“ အင်း...ဟို...ဟုတ်...ဟုတ်တယ် သူ ဒီဆိုင်
မလာတော့ဘူးတဲ့ ”

“ ဘာပြောတယ် သီဂီ ဒီဆိုင်ကို မလာတော့ဘူးဆိုတာ
ရွှေရုပ်က အိမ်မှာလား ”

“ ဟို အဲဒါတော့ သီဂီမသိဘူး ကိုထိမထင် ”

ရိုးသားသော သီဂီမျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ မဝံ့ခဲ့
စကားတွေ တွန့်ဆုတ်နေတာ အကဲခတ်ရင်း သူ ဖာမ်ရုံတစ်ဖု
နားလည်သလို ရှိလာသည်။

“ သီဂီတစ်ခုပြောစမ်းပါ ရွှေရုပ်ဆိုင်ကိုမလာတော့ဘူးဆို
ဘာသဘောလဲဟင် ”

“ ဟို... အဲ မ မသိဘူးကိုထိမထင် ”

“ ကိုယ်တောင်းပန်းပါတယ် သီဂီ မင်းသိမှာပါ ရွှေရုပ်
ဘာလို့မလာတာလဲ မင်းကိုပုန်းတော့ဆက်မှာပါ ကိုယ့်ကိုမညာပါနဲ့ အ
အတိုင်းပြောစမ်း ”

“ ဟို ဟိုလေ မရွှေရုပ်သွင်က ဒီဆိုင်ကို ဘယ်တော့မှလာ
မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ”

“ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သီဂီ ”

“ ကိုထိမထင်ကို သူ့ရှောင်တိမ်းတာပဲဖြစ်မယ် ထင်တာ
ဘာကြောင့်လဲတော့ သီဂီလည်း မသိဘူး ”

သူ ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းသွားရ၏။ ရွှေရုပ် သူ့ကို
ရှောင်တိမ်းနေတာပေါ့။ ဒါဘယ်ကောင်စနက်လဲ။

ဟိုကောင် ဗိသုကာရဲ့ အစီအမံလား။ ရွှေရုပ်ကကော ဒီကောင်
စကားကို ဘာလို့နာခံနေတာလဲမသိ။ အဖြေတစ်ခုကိုတော့ သူသိချင်
သည်။

သီဂီကို ထပ်မေးနေလို့လည်း မထူးခြားမှာ သူသိနေသည်။
အာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရွှေရုပ်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့မှ ဖြစ်မည်။ ထိုအတွက်
တော်ခဲသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သီဂီ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ”

ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ပါဂျဲရိုးကားပေါ် သူခပ်သွက်သွက်
ဆုမ်းတက်ခဲ့သည်။ ရွှေရုပ်ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲဆိုတာ သူခန့်မှန်းပြီးပြီ။
ရွှေရုပ်တို့ ပိုင်ဆိုင်သော စတိုးဆိုင်ကသုံးဆိုင်။ ဒီဆိုင်မှာ ရွှေရုပ်
မရှိလျှင် ကျန်တဲ့ဆိုင်နှစ်ဆိုင်မှာတော့ ရှိနိုင်သည်။

သူတွေ့ဆချက်က မှန်ပါသည်။ လှည်းတန်းဘက်က စတိုးဆိုင်
ပြီးမှာ ရွှေရုပ်ကို သူထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာသောသူ့ကိုမြင်တော့ ရွှေရုပ်မျက်နှာကွက်ခနဲ
မျက်သွားတာကိုလည်း သူအကဲခတ်မိသည်။

“ ရွှေရုပ် ”

“ ဟင် ရုပ်သွင်ဒီဆိုင်မှာရှိနေတာ ထိမထင်ကို ဘယ်သူပြော
ထိုက်လို့လဲ ”

နဂါး

အောင်သက်ဝက်(ဘိ)ဆိုက်

“ ရွှေရုပ်တို့ပိုင်တဲ့ဆိုင် သုံးဆိုင်ရှိတာပဲ တစ်ဆိုင်မဟုတ်
တစ်ဆိုင်မှာရှိမှာ ကိုယ်သိနိုင်တာပေါ့ရွှေရုပ်ရယ် ဟိုဆိုင်မှာ ရွှေရုပ်ထဲ
မထိုင်တော့တာလဲဟင် ”

“ အဲဒီဆိုင်မှာ ထိုင်တာကြာတော့ ပျင်းလာလို့ ဒီဆိုင်လာ
နေတာပါ ”

“ ရွှေရုပ် ကိုယ့်ကိုရှောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်
တဲ့တိုးမေးလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ်ဖြေရခက်
ဖြစ်သွားတာ အထင်အရှား။

ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မေးခွန်းတွေနှင့် သူပေမရည်ချင်
ရင်ထဲမှာသိချင်သောမေးခွန်းကိုပဲ မေးပစ်လိုက်၏။

“ မဟုတ်ပါဘူး ထီမထင်ရဲ့ ရုပ်သွင်ကိုယ်တိုင်က ဆိုင်အ
ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတာ ကိုကြီးခွတ်ခိုင်းလို့သာ ထိုင်ပေးနေရ
အဟင်း၊ တစ်နေကုန် စားဖွဲ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာကို ရုပ်သွင်
ပျင်းတာ ”

“ ဒါဆို ရွှေရုပ်မပျင်းရအောင် ကိုယ်နေ့တိုင်း အတူလာ
ပေးမယ်လေ ”

ထီမထင်စကားကြောင့် စိတ်ကညစ်ရပြန်သည်။ ဘယ်
ရှောင်တိမ်းလို့မရပါလား။ ထီမထင်နှင့်မပတ်သက်လိုတော့တာမို့ ရုပ်
ဒီဆိုင်မှာ ပြောင်းထိုင်နေခဲ့တာတောင် သူကမရအရလိုက်လာသေးသ
သူကာသာမြင်လျှင် မလွယ်။ သူကာက ထီမထင်နှင့်ပတ်သ

နိုင်နေတာကို လုံးလုံးကြိုက်နှစ်သက်တာမဟုတ်။ ရုပ်သွင်ကလည်း
နိုင်ခင်တော့ပါဟု ကတိပေးခဲ့ပြီးချေပြီ။

ထီမထင် ဆိုင်ရောက်နေတုန်း သူကာရောက်လာလျှင် တကယ်
အော်ပါပဲ။ ထိုးကြဲကြိတ်ကြဲနှင့် ရန်ဖြစ်ကုန်ကြလျှင် ပြဿနာတွေ
ညီလျားကုန်မည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။

“ ရွှေရုပ်ဆိုင်မှာ ကိုယ်နေ့တိုင်းလာထိုင်ပေးမယ် ရွှေရုပ်ရဲ့
ရင်းပေးတွေ ကိုယ်ကူလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဘာလခမှ
မရှိပါဘူး ရွှေရုပ်ရဲ့ ”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောနေသော ထီမထင်ကို
ညီကာ ရုပ်သွင်မရယ်မပြုံးနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ထီမထင်
ညီ ခင်မင်စရာကောင်းသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်နေတာတော့
ရုပ်သွင်မငြင်းနိုင်ပါ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်ဆိုးနှင့်ဘယ်လောက်ပဲ ကျော်ကျော်
ရုပ်သွင်အပေါ်မှာတော့ ထီမထင်သည် ဖြူစင်ရိုးသားမှုရှိသည်ထင်၏။
စာပေသန့်ကြည်သော ထီမထင်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နူးညံ့သော အကြင်
မိတ်တို့လဲ ဖြာနေခဲ့တာက အထင်အရှားဖြစ်ခဲ့သည်။

“ ဘယ်လိုလဲရွှေရုပ် ကိုယ့်ကိုခန့်မယ်မို့လား ”

“ ထီမထင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ထီမထင်ကို ရုပ်သွင်တောင်းပန်
ဘယ် ”

“ ဟင် ဘာတောင်းပန်မှာလဲ ရွှေရုပ်ရဲ့ ”

“ ထိမထင်ဆိုက်ကို ခင်စတင်မလာပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ချင်တာပါ ”

ရုပ်သွင်စကားကြောင့် ထိမထင်မျက်နှာနုနုလေးအပေါ်မှာ အပူမကျသလို ညှို့မှောင်သွားခဲ့၏။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေရုပ် တို့ရွှေရုပ်အပေါ် ဘာအပြစ်လုပ်မိလဲလဲဟင် ”

“ ရုပ်သွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပါရစေ ထိမထင်၊ သူ့ထက်နဲ့ထိမထင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုက်တိုးမိကြရင် မကောင်းဘူး ဒါကြောင့်ပါ ”

စုကျွံနေသော မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ ပင့်တက်သွားရုံနဲ့ ထိမထင် နှုတ်ခမ်းမှာအပြုံးယဲ့ယဲ့လေးတွေ အရိပ်ထင်လာရင်း

“ ဘာဆိုက်လို့လဲ ရွှေရုပ်ရယ် သုကာနဲ့ကိုယ် ပြဿနာဖြစ်ဖူးဖူးလို့လား၊ စိတ်ချ ကိုယ့်ဘက်က အပြိုးအတေးမရှိပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့သုကာဘာပြဿနာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ ”

“ အရင်က မရှိနိုင်စေမယ့် အခုရှိနိုင်တယ် ထိမထင်၊ သုကာရုပ်သွင်ရဲ့ ချစ်သူပါ ”

“ ဘာ ဘာရယ် ရွှေရုပ် ”

“ ဟုတ်တယ် သူနဲ့ရုပ်သွင် ချစ်နေကြပြီ ထိမထင်၊ ထိမထင် နားလည်မှာပါ။ သူ သဘောမကျတာ ရုပ်သွင်မလုပ်ချင်ဘူး ”

လေးနက်တည်ကြည်စွာ ဆိုနေသောနှုတ်ခမ်းလှလှလေးထဲ ထိမထင် ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ရွှေရုပ်နှင့်သုကာက ချစ်သူတွေထဲ

သေချာခဲ့ပြီပေါ့။ ရွှေရုပ်နှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ စကားတွေကို သူ့ကြားခဲ့ရတာ အိပ်မက်တော့ မဟုတ်ပါ။

ထိမထင်နှုတ်ဖျားက ဘာစကားမှမဆိုနိုင်အောင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းထဲ နှိပ်သက်သွားခဲ့သည်။

သူ့ဖြတ်နိဗ္ဗာ ချစ်ခဲ့ရသော ရွှေရုပ်သည် သုကာရဲ့ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့တဲ့။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ခဲ့ရပြီပေါ့။

“ ရွှေရုပ်နဲ့ ဗိသုကာနဲ့က ချစ်သူတွေတဲ့လား။ အဲဒီအတွက်နဲ့ နှိပ်သက် ခင်မင်ခွင့်မရှိနိုင်တော့ဘူးလားဟင် ”

“ သုကာစိတ်ကို ရုပ်သွင်သိတယ်။ သုကာမကြိုက်က... ဘာတစ်ခုမှ ရုပ်သွင်မလုပ်ချင်ဘူး။ ရုပ်သွင်ကို ထိမထင် နားလည်ပါနော် ”

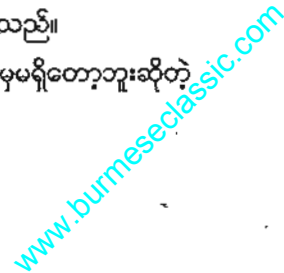
“ တောင်းပန်ခြင်းလား၊ နှစ်သိမ့်ခြင်းလားတော့ မဝေခွဲတတ်ပါ။ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင်လှပချောမွေ့လွန်းသော ရွှေရုပ်မျက်နှာလေးကို

အစိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျည်းလို့မရ။ အပြစ်တင်စကား မရှိလည်း ခက်ခက်ဖြစ်ရသည်။

“ အကောင်းဆုံးက ထိမထင် ရုပ်သွင်ကို သူ့စိမ်းဆန်ဆန်နေစေပါနော် ”

ယတိပြတ်စကားဆိုရလောက်အောင် ရွှေရုပ်ရဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ သူ့အပေါ်ကင်းမဲ့လွန်းနေခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် ဘာဆိုဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ သံဘာလား။

ရွှေရုပ်ကို ခင်မင်ခွင့်သူရဲတော အသုံးချခံရမှု သက်သက်ပဲရော် နတ် "

" ရွှေရုပ် အဲဒါ ရွှေရုပ်ရင်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်လားဟင် "

" ရုပ်သွင် စိတ်မကောင်းပါဘူး ထိမထင်ရယ် "

ခေါင်းကလေးညှိတ်ရင်း ရွှေရုပ်နှုတ်က အဖြေကိုခိုင်မာစွာ

ကြားရသည်။

" ပြန်ပါတော့ ထိမထင်၊ ရုပ်သွင်စာရင်းယောအတွက်လည်း

လုပ်စရာလေးရှိလို့ "

" ခဏလေးနေပါဦး ရွှေရုပ်၊ ကိုယ်ရွှေရုပ်ကို တစ်ခုပြောပါ "

စေ "

လှည့်ထွက်မလိုပြုပြီးမှ ရွှေရုပ်ပြန်ဦးလှည့်ကာ သူ့စကားထဲ

နားထောင်နေ၏။

" ကိုယ်ရွှေရုပ်ကို လက်ထပ်ပါရစေ "

" ဘာ ဘာရယ် ထိမထင် "

" ရွှေရုပ်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတာပါ။ ရွှေရုပ်ကို ကိုယ်

ချစ်တာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်လေ၊ မမနဲ့ရွှေရုပ်ကိုကြီးဆီ လာနားဟော

ပါရစေ "

အံ့သြမှုတွေနှင့် ရွှေရုပ်မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်တောက်

နေ၏။ သူ့ကိုအထူးအဆန်းငေးကြည့်ရင်း ရွှေရုပ်ခေါင်းကို ခါယမ်း

" ထိမထင် နင်ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ၊ ခုချိန်မှာ ငါ

သူကာက ချစ်သူတွေ ရုပ်သွင်ညာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါအမှန်တရား

" အဲဒါ ကိုယ်လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုကိုယ်တောင်းဆိုတာ

တောင်းကို လက်ထပ်ခွင့်ပါ "

" နင် ရူးနေသလား ထိမထင်၊ ငါ့ကိုဘယ်လိုထင်မြင်နေတာ

လဲ "

" ဗိသုကာနဲ့ရွှေရုပ် ချစ်သူတွေဆိုတာ ကိုယ်သိလိုက်ပြီလေ၊

အခု ကိုယ်တောင်းဆိုတာက ရွှေရုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တစ်ခုပါ "

" နင့်စကားက ငါ့ကိုစော်ကားလိုက်တာပဲ ရုပ်သွင်ကိုနင်

တယ်လိုထင်နေလို့လဲ၊ တစ်ဘဝလုံးအတွက် လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ

ရွှေရုပ်ချယ်ခဲ့တာပဲ ထိမထင် "

မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖြာလဲ့နေသော ရောင်စဉ်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း

ရွှေရုပ်နားလည်လိုက်ပါသည်။ သူတောင့်တ မျှော်လင့်ထားမိတာမှန်သမျှ

နားလည်ခဲ့ပြီပဲ။

" ကဲ ထိမထင် ရှင်နားလည်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်၊ ရုပ်သွင်

ခွင့်ပြုပါဦး "

သူ့ကိုကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်လျက် ဆိုင်နောက်ဘက်အခန်းထဲ

သွင်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာလျက်

အားဖူးလိုက်သော ဝေဒနာက ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။

ဒါကို ရွှေရုပ်သိမည်မဟုတ်။ ရွှေရုပ်ရယ်။

မင်းကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့မိတာ ငါဝဋ်လည်တာလား။

အချစ်ဆိုတာကို ပျက်ရယ်ပြုခဲ့တဲ့ငါ အခုတော့ အချစ်ရဲ့အထိ
ထိုးခံရမှုနဲ့ပဲ လဲပြုခဲ့ရပြီထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၀)

“ ငါတို့ အိမ်အထိလိုက်ဖို့လို့ မဖြစ်ဘူး ထိမထင်၊ ရတယ်
နို့လား ”

အောင်မိုးအသံကိုကြားမှ ခြံရှေ့ကိုရောက်ပြီဟု သူသိသည်။
လေးပင်စွာ စိုက်ကျနေသော ခေါင်းကို သူကြိုးစားပြီး မတ်ကြည့်မိသည်။
ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးရှေ့မှာ သူရောက်နေ၏။ ဆိုင်ထဲကနေ
ခြံအထိ သူ့ကိုအောင်မိုးနှင့် ညီညီတို့တွဲခေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

“ ထိမထင် မင်းအိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီကွ ခေါင်းကလေးပါလေး
သူပါဦး ”

“ ရတယ်... အေးဆေး... အေး ”
ဗလုံးဗထွေးနှင့် သူ့လိုလိုက်ရပေမယ့် လူကချာချာလည်နေသည်
ထောင် ထင်မိသည်။ ခေါင်းကို ကြိုးစားထောင်မတ်ကြည့်တော့ အမြင်
အာရုံတွေက မပီပြင်၊ မကွဲပြား၊ ဧည့်ခန်းဆိုမှာတော့ မီးရောင်တွေ
ဆင်းနေသည်ကို မြင်နေရ၏။

“ ညွှန်ခန်းထဲမှာ မင်းမမကောနိရုဒ္ဓိတယ် ထိမထင်၊ ခြံတံခါးက စေ့ထားတာကွ၊ သွား... ဝင်သွားလိုက်၊ ငါတို့လစ်ပြီ ”

“ အိုကေ... အိုကေ... ရတယ်... အေ့ ”

သော့မခတ်ဘဲ ခြံတံခါးကို စေ့ထားပေးခြင်းက သူပြန်မလာ သေးတာကို မမသိ၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အောင်မိုးနှင့် ညီညီက ခြံတံခါး ကို အသာတွန်းဖွင့်ကာ သူ့ကိုတွန်းပို့လိုက်ကြသည်။

တွဲထားသော လက်တွေ့က ကင်းလွတ်သွားသည်နှင့် သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်က ဒယ်ဒယ်ထိုင်ထိုးလျက် မတ်မတ်ရပ်ဖို့တောင် ခက်ခဲလွန်းနေသည်။

မူးလိုက်တာလည်း ချာချာလည်လို့ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ညွှန်ခန်း တံခါးဆီ ကြိုးစားလှမ်းကြည့်သည်။ ခြေတစ်လှမ်းအရှေ့မှာပင် လူကရွေ့ ကို ကိုင်းကျလျက် ဦးစိုက်ပြီလဲကျသွားရသည်။

နဖူးနှင့်ကွန်ကရစ်လမ်း ဒုတ်ခနဲဝင်စောင့်မိကာ ကြယ်တွေ လတွေ ပြုံးပျက်သွားခဲ့၏။

နာကျင်မှုထက် အမူးဒဏ်က ပိုဆိုးနေတာမို့ ဒဏ်ရာတွေကို လည်း သူ သတိမရနိုင်ပါ။ လဲကျနေရမှ ကုန်းထဖို့ ကြိုးစားသည်။ မဟန်နိုင်ဘဲ ဘိုင်းခနဲ ပြုလဲကျပြန်၏။

သေလိုက်စမ်း။ ဒီလောက်အထိတောင် မူးရသလား ထိမထင်၊ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလားဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားတင်းပေမယ့် မဟန် နိုင်ပါ။

ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာပဲ သူ ယက်လက်လှဲရင်း မော့ကြည့်တော့

စိုးမိုးစာပေ

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေပြုံးပြုံးပျက်ပျက် လကွေးကွေးက အပြင်အာရုံ ထဲမှာ နှစ်စင်းပြိုင်နေသည်။

မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်တော့ အာရုံထဲမှာ တိုးဝင်လာတာ ရွှေရုပ်မျက်နှာလေးပင် ဖြစ်သည်။

“ ရွှေရုပ်ရယ် ရက်စက်လိုက်တာ အေ့... ”

“ ဟင် မောင်လေး ဘာ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ”

မမကောရီ၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သံကိုကြားမှ သူ့ မျက်ဝန်းတွေ ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ မင်း... မင်း အရက်တွေ မူးလာတာလား ထိ ဟုတ်လား ”

လူက ကုန်းထဖို့ ကြိုးစားခိုက်မှာ ရင်ထဲက ပျို့တက်ကာ ပေါ့ခနဲတိုးအန်သည်။

“ ဘုရား... ဘုရား နဖူးမှာလဲ သွေးတွေ ဦးလေး... ဦးလေး သောင်း လာပါဦး ”

သူ နံဘေးမှ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း မမကောရီ ခြံစောင့်ကြီး ဦးလေးသောင်းကို လှမ်းခေါ်နေတာ သူ့ကြားနေရသည်။

“ ဘာ... ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ တူမကြီး ”

“ ဒီ... ဒီမှာ မောင်လေးအရက်တွေ မူးလာတယ်... ဘယ်သူနဲ့ နှစ်ဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ လုပ် လုပ်ပါဦး ဦးလေးရဲ့ ”

ရှိုက်သံတွေ စွက်ကာဆိုနေသော မမကောရီအသံကို ကြားပေ

စိုးမိုးစာပေ

မယ့် သူ့ဘာမှ ရှင်းမပြန်နင်း လေးတွေ တာဝေဝေတက်ကာ အန်နေမိသည်။

“ ထိမထင် လူလေး ဘာလို့ ဒီလောက်ထိမှူးအောင် သောက်ထားလဲကွာ ”

“ ကြည့်ပါဦး ဦးလေးသောင်းရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေ ခွဲနစ်နေတာပဲ မောင်လေး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ မသိဘူး အဟင့် ဟင့် ”

“ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ တူမကြီးရဲ့ ချော်လဲကျတာ ဖြစ်မှာပါ ကွန်ကရစ် လမ်းနဲ့တိုက်မိတာဆိုတော့ နဖူးကွဲသွားတာပေါ့ ကဲ လာ လာ ဦးလေးသောင်း အိမ်ထဲကို ပွေ့ချီခေါ်ခဲ့မယ် ”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စွေခနဲပွေ့ချီကာ ဧည့်ခန်းထဲအထိ ဦးလေး သောင်း သယ်မလာသည်။ မမဇကရီ နံဘေးက တရှုံ့ရှုံ့ရှိုက်ငိုရင် လိုက်လာတာ သိပေမယ့် သူ့နှုတ်တွေ လေးလဲကာ ဘာစကားမှ မဆို နိုင်ပါ။

“ တူမကြီး ဆေးသေတ္တာသွားယူလိုက် ဦးလေးသောင်း လူလေးကို ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ် တင်ထားပေးမယ် ”

နဖူးပေါ်က ဒဏ်ရာကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ပေကျဲနေသော ထိမထင်ကိုကြည့်ကာ ဇကရီ တုန်တုန်ယင်ယင် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ ဆေးသေတ္တာအယူမှာပဲ ကသောကမျော နှင့် ထွက်လာသည့် ဒေါ်ခင်မြနှင့် ဝင်တိုးမိသလို ဖြစ်ရသေး၏။

“ တူမကြီး ဘာ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ”

“ မောင်... မောင်လေး အရက်တွေမှူးလာလို့ ဒေါ်ကြီးမြ နဖူးပေါ်မှာလဲ ချော်လဲပြီး ဒဏ်ရာကြီးရထားတယ် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေမှ ရဲနေတာပဲ ရေ... ရေခွေးခါတ်ဗူးယူခဲ့ပါဦး အမြန်လုပ်ပါ ”

တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသော ဇကရီကိုကြည့်ကာ ဒေါ်ကြီးမြလည်း မီးဖိုထဲကို ကတုန်တယင်နှင့် ပြေးရပြန်သည်။

ဇကရီဆေးသေတ္တာယူပြီး ပြန်လာတော့ ဦးလေးသောင်း ထိမထင်မျက်နှာပေါ်မှ သွေးတွေကို သန့်စင်ပေးနေသည်။

“ ဒဏ်ရာကသိပ်မကြီးပေမယ့် ဟက်တက်ကွဲသွားတော့ သွေး ထွက်နေတာပါ တူမကြီးရဲ့ ”

“ သွေးထွက်လွန်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားနိုင်သလားဟင် ဆရာဝန် ကို ဇကရီဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရမလား ဦးလေးသောင်း ”

“ အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး သမီးရဲ့ ဆေးထည့်ပြီး ပလာ တောကပ်ပေးထားလိုက်ရင် ရပါတယ် ”

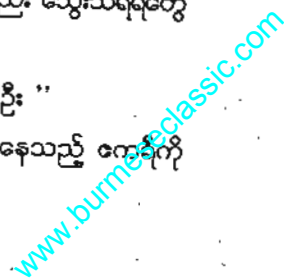
“ တူမကြီး ရေခွေးရပြီ ”

“ လုပ်... လုပ်ပါဦး ဒေါ်လေးမြ သွေးတွေကို ရေခွေးနဲ့ ဆေးပစ်မှ ဖြစ်မယ် ”

“ မ... မလုပ်ရဲဘူး တူမကြီး အချီးမြလည်း သွေးသံရဲရဲတွေ မြင်ရင် ရင်တုန်တတ်လွန်းလို့ ”

“ အိုး ဒုက္ခပါပဲ ဦးလေးသောင်း လုပ်ပါဦး ”

ထိမထင်ကို မကြည့်ရဲဘဲ ငိုမဲ့မဲ့လေး ဆိုနေသည့် ဇကရီကို

ဦးလေးသောင်း သနားနေမိ၏။ ဒီကလေးမ ထိမထင်ကို ဘယ်လောက်
ချစ်ခင်ယုယတယ်ဆိုတာ သူ့အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာက အပြင်းထန်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ကွန်ကရစ်ထဲ
အမာနှင့်ထိခိုက်မိတာဆိုတော့လည်း မကွဲဘဲခံနိုင်မည်လား။

မျက်နှာပေါ်က သွေးစတွေကို သုတ်သင်ဆေးကြောပေး
ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံနှင့် ဆေးကြောတော့ ကိုယ်တော်ချောက တွန်း
ဖြစ်သွားသည်ကလွဲလို့ အိပ်မက်မက်ကောင်းနေပုံလေး။

ဆေးထည့်ပြီး ပလာစတစ်ကပ်ပေးပြီးတော့မှ သွေးဆူ
ဖြူလျော်နေသော ကေရီမျက်နှာလေး အကြောက်ပြေပျောက်
သွေးရောင်လွှမ်းလာခဲ့လေသည်။

“ ကဲ ပြီးပါပြီ တူမကြီးရဲ့ အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်ရာ
ပို့လိုက်မယ် လူလေးက အမူးရှိန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေပြီကွဲ့ ”

“ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီးမြ ဗိုရိုထဲက မောင်လေး အထဲ
တစ်စုံလောက် ယူခဲ့ပါနော် ”

“ အေး အေး အရီးမြ သွားယူလိုက်မယ် သမီး ”
တစ်ကိုယ်လုံး အံဖတ်တွေ သွေးတွေနှင့်ပေကျဲနေသော
ထိမထင်ကို ကြည့်ကာ ကေရီမျက်နှာတွေ ရစ်ပိုင်းနေမိခဲ့။

“ မောင်လေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ သောက်လာရတာ
လဲမသိပါဘူး ဦးလေးသောင်းရယ် အရက်လည်းမသောက်ဘူးဘဲနဲ့ ”

“ အင်း ရှောင်ဆိုတော့ ဒီလိုပဲလေ မနက်သူနဲ့မှ မေးကြည့်

တော့ သမီးရေ အခုတော့ သူ အိပ်ကောင်းနေမှာ သေချာတယ် ”

“ ဒဏ်ရာအရှိန်နဲ့ တရားနီးမှ နီးလာရင် နာနေဦးမယ် မဖြစ်
ပါဘူး မောင်လေးကို ဒီညတော့ ကေရီအိပ်စောင့်မှဖြစ်မယ် ”

“ သမီးသွားအိပ်ပါ ဦးလေးသောင်း စောင့်ပေးပါမယ် ”

“ ရတယ် ဦးလေးသောင်း ကေရီပဲစောင့်မယ် ဦးလေးသောင်း
အိပ်ပျက်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးမြနဲ့ကေရီ မောင်လေးကို စောင့်အိပ်ပါမယ်”

သူ တားမြစ်နေလျှင်လည်း ရနိုင်မှာမဟုတ်တာ သေချာသည်။
ထိမထင်အပေါ် ကြီးမားလွန်းသော ကေရီသံယောဇဉ်ကို သူ အသိဆုံးမို့
ဦးလေးသောင်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။

အစ်မဖြစ်သူက သောကပူတွေနှင့် စိုးရိမ်မှုပန်နေချိန်မှာ
ထိမထင်ကတော့ ယမကာတန်ခိုးနှင့် အိပ်မက်ကောင်း နေခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၁)

ညကတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့သော ဧကရီ မနက်ဝါးနာရီတိုမှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရသည်။

ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ မောင်လေးမရှိပါ။

ဧကရီ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဒရင်းဘက်ပေါ်က လူးလဲထထိုင်ပြီး နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ မနက်ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ။

တစ်ညလုံး ဧကရီနှင့်အတူ စောင့်ပေးရင်း အခန်းထောင့်မှာ အိပ်နေခဲ့သည့် ဒေါ်လေးမြလည်း မရှိ။ အိပ်ရာခင်းလိပ်ကိုတောင် သိမ်းပြီး ထွက်သွားလေပြီ။

ဧကရီ ဒရင်းဘက်ပေါ်က ထရပ်မိတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဗိုက်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရတာကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ မကြည်လင်ပါ။ နဖူးကဒဏ်ရာအရှိန်နှင့် မောင်လေးနိုးလာမှာကိုစောင့်ရင်း အိပ်မရခဲ့။

မောင်လေးကတော့ တစ်ညလုံးနိုးမလာဘဲ အိပ်စက်ကောင်းနေ ခဲ့သည်။

စိုးမိုးစာပေ

မိုးလင်းလှမှပဲ ဧကရီတပေးမှေးမှေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ အခုနိုးလာ တော့ မောင်လေးမရှိ။

အိပ်ခန်းထဲကထွက်ကာ မီးဖိုတက်ရောက်ခဲ့တော့ ဒေါ်ကြီးမြကို မလေ့တွေ့ရသည်။

“ ဒေါ်ကြီးမြ မောင်လေးကော နိုးနေပြီ မဟုတ်လား ”

“ နိုးနေပြီ သမီး ညကဘာမှ မစားရသေးတော့ ဗိုက်ဆာလို့ ခင်တယ် ထမင်းကြော်ပေးပါဆိုလို့ အမီးမြကြော်ပေးနေတာ ”

“ အခု မောင်လေး ဘယ်မှာလဲ ဒေါ်ကြီးမြ ”

“ ခေါင်းတွေကိုက်နေလို့တဲ့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ပြောသွားတယ် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှိမယ်ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်လား နေဦး ဧကရီ သွားလိုက်ဦးမယ် ”

ရေချိုးခန်းဘက်ရောက်တော့ အမီးမြပြောသည့်အတိုင်း ဝိမထင် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှိနေ၏။ အထဲက ကလန့်ထိုးပိတ်ထားသော

ရေချိုးခန်းအပြင်မှ ဧကရီလှမ်းခေါ်ကြည့်မိ၏။

“ မောင်လေး ထိ မင်းရေချိုးနေတာလား ”

“ ဟုတ်တယ် မမ မမနိုးပြီလား ”

“ အခုပန်းတာ ရေချိုးတာ မြန်မြန်ချိုး ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဖျားနေဦး တယ် ဒဏ်ရာကိုလည်း ရေမစိုစေနဲ့နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ မမအလုပ်သွားတော့မှာလား ”

“ ဒီနေ့ မသွားဘူး မင်းနဲ့စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ် တစ်ညလုံး

စိုးမိုးစာပေ

မအိပ်ရအောင် သောကတွေပေးခဲ့တာ မှတ်မိရဲ့လား အမြန်ချိုး မေ
ကော်ဖီခိုင်းက စောင့်နေမယ် ”

“ ဟုတ် ရေချိုးပြီးတာနဲ့ လာခဲ့ပါမယ် မမရဲ့ ”

ရေချိုးခန်းထဲကအသံက ညတုန်းကနှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို နို့
ကရီရင်ထဲမှာတော့ တစ်ညလုံး ပူပန်ခဲ့ရတာ မသိလေရောသလား
စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေက ဒေါသစိတ်ဘက် ကူးပြောင်းကာ တစ်
ဖြစ်ရ၏။ လာပါစေဦး အစ်မဖြစ်သူကို ဒီလောက်ထိ ဒုက္ခပေးတဲ့ဟောင်း
တွေကြသေးတာပေါ့။

စားသောက်ခန်းထဲ ကော်ဖီရောက်တော့ ဒေါ်ကြီးမြက
နွေးနွေး ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ သမီးကော ထမင်းကြော်စားမလား အရီးမြ ပိုကြော်ထား
တယ် ညကဟင်းကျန်တွေလည်း နွေးပေးထားတယ် ကြက်ဥနဲ့ဝက်
ချောင်းလည်း ကြော်ထားတယ် ”

“ ဟင့်အင်း ဘာမှမစားချင်တော့ဘူး ဒေါ်ကြီးမြရယ် ကော်ဖီ
ဖျော်သောက်လိုက်တော့မယ် ”

“ ခရားထဲမှာ အသင့်ပဲ သမီး ညကအိပ်ရေးပျက်ထားတယ်
ခါးခါးလေး ဖျော်သောက်လိုက်ပေါ့။ အရီးမြ ဈေးဘက် ပြေးလိုက်
ဦးမယ်နော် ”

“ ဦးလေးသောင်းကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက် ဒေါ်လေး
သမီးဒီနေ့ကုမ္ပဏီ မသွားတော့ဘူး ခေါင်းတွေပူးနောက်နေလို့ ”

“ အေး အေး ဒါဆိုလည်း ကိုသောင်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်
မယ် ”

ဒေါ်ကြီးမြ ထွက်သွားတော့ ခရားထဲက အသင့်နှစ်ပေး
ထားသော ကော်ဖီကြမ်းကို စိန်သက်သက်ကလေး ဖျော်ကာ သောက်လိုက်
သည်။

ကော်ဖီတစ်ဝက်ကုန်တော့ အခန်းထဲကို ထိမထင်စပ်ပြီးပြီး
မျက်နှာနှင့် လှမ်းဝင်လာသည်။

“ လာ ထိုင်စမ်းပါဦး ထီ မင်းညက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ”

“ ဟဲ ဟဲ အမူးလွန်သွားတာပါ မမရဲ့ တစ်ခါ့ဟရဲ့ပဲ ”

“ ပြောင်စပ်စပ်မလုပ်နဲ့ ထီ မင်းဘာလုပ်လုပ် မမ မတားမြစ်
ဘူးနော် အရက်သေစာ သောက်စားတာကိုတော့ မမ လုံးဝလက်မခံဘူး
ညတုန်းကဖြစ်လာပုံက တကယ်ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ ကားယူမသွားတာ
တော်သေးတာပေါ့ မူးမူးနဲ့သာ မောင်းပြန်လာရင် မတွေ့ရဲစရာဘဲ ”

“ အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ တမင်ယူမသွားတာပါ မမရဲ့ စိတ်ချ
စိုက်အန္တရာယ် ကိုယ်သိပါတယ်ဗျာ ”

“ ဘာသိတာလဲ မင်းနဖူးမင်းပြန်ကြည့်စမ်း အမူးလွန်ပြီး
ထဲကျရအောင် သောက်ရသလား ဒီကိစ္စကို ဒယ်ဒီအိ ဖုန်းဆက်တိုင်
မှာနော် ”

“ ဟာ မမကလည်း မတိုင်ပါနဲ့ တော်ကြာ ဒယ်ဒီ စိတ်ပူနေဦး
မယ် တစ်ခါတရံပဲ ဥစ္စာ ”

“ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ထီ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်
မခရင်တန်းမှာ သိလား ဒယ်ဒီကလည်း မမကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်
မင်းကိုထိန်းကျောင်းခိုင်းထားတာ မင်းလုပ်ပုံက လွန်လွန်းတယ် ထီ ”

“ ထီ တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ် အရမ်းညစ်ပြီး လုပ်ထိုက်
မိတာပါ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချပါ အခုထောင်
ခေါင်းထဲမှာ ကိုက်ခဲနေလို့ ”

“ မကိုက်ဘဲ ခံနိုင်မလား၊ အိမ်တောင်အရောက်မပြန်နိုင်
ခြံထဲမှာ ဟပ်ထိုးလဲနေတာကိုး ပြောစမ်း ဘယ်အပေါင်းအသင်းကောင်
တွေက မြှောက်ပင့်ပေးလိုက်တာလဲ ထီ ”

“ ဟာ မဟုတ်ဘူး ဒီကောင်တွေ ဘယ်သူမှ မသောက်တာ
ပါဘူး ထီတစ်ယောက်တည်းသောက်တာ ဒီကောင်တွေ ခြံဝအထိ လှိုက်
ပေးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တာပါ သူတို့အပြစ်လုံးဝ မပါဘူးမမရဲ့ ”

“ ဘာရယ် မောင်လေးဘာသာသောက်တာ ဟုတ်လား၊
တော်တော်မိုက်မဲပါလား ထီရယ်၊ ပြောစမ်း... ပြောစမ်း ဒီလိုပဲအခု
တွေ သောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင် ”

“ ဟာ ထီတယ်တုန်းက သောက်ဖူးလို့လဲ ဒါပထမဆုံး
နောက်ဆုံးပါ ထီသိပ်စိတ်ညစ်လို့ သောက်မိတာပါလို့ ပြောပြီပြီပဲ မမရယ် ”

“ စိတ်ညစ်တယ် စိတ်ညစ်ရအောင် ထီဘာတွေဖြစ်နေတာ
မမကိုပြောစမ်း ”

သူ အဖြေတစ်ခု မပြောမချင်း မမ မနားစတမ်း ပေး

တောမှာ သေချာသည်။

ရွှေရုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မမကိုလည်း ပြောပြထားခဲ့ဖူးသည်မို့
သူ့ငြင်းဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။

“ ထီ အသည်းကွဲလို့ မမ ”

“ ဘာရယ် ”

မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်လျက် မမကေရီ တအံ့တဩ
ရွှေ့တည်သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကျွေးညွတ်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်နေသေး
သည်။

“ မမက ဘာရယ်တာလဲ ”

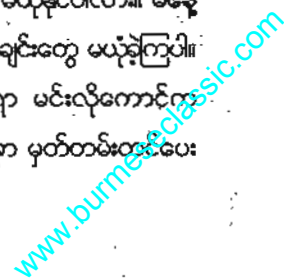
“ ထီအကြောင်းပြချက်ကြောင့် ရယ်တာပေါ့ အသည်းကွဲလို့
နူးတယ်တဲ့ ပြစ်စမ်းပါဦး ကွဲသွားတဲ့မောင်လေးအသည်းနှလုံး အဟင်း...
တင်း...”

“ မလှောင်ပါနဲ့ မမရယ် ထီတဲကယ်ခံစားလိုက်ရတာပါ ”

သူ မျက်နှာလေး ညှိုးလျှောက်ကာ တည်းတည်းကလေး ဆိုတော့မှ
မမအရယ်တွေ ရပ်တန့်ကုန်၏။ ဒါကြောင့် ပြီးယဲ့ယဲ့နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်နှာ
တွေမှာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ခြင်းတို့ ကင်းစင်နေသေး၏။

မမကိုယ်တိုင်ကတောင် သူ့ခံစားချက်ကို မယုံနိုင်ပါလား။ မမနဲ့
တုန်းက ဘုံဆိုင်ထဲမှာ သူပြောမိတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ မယုံခဲ့ကြပါ။

“ ဟာသတွေလုပ်မနေပါနဲ့ ထီမထင်ရာ မင်းလိုကောင်က
အသည်းကွဲတယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာ့ဂရင်းနစ်စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်ပေး

လိုက်မယ် ဟား ဟား ”

“ ရွှေရုပ်သွင်ကြောင့် မင်းအသည်းကွတာ မဖြစ်နိုင်
ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအသည်းကို မင်းမခွဲလိုက်ရလို့ ဝမ်းနည်း
ခြင်းအထိမ်းအမှတ်နဲ့ လာသောက်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ် ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား ထီမထင် ”

ရင်ဘတ်ထဲက ချစ်ခြင်းကို သူတို့ယုံနိုင်အောင် သက်သေပြ
သူမှာမရှိပါ။ ထီမထင်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ နှလုံးသားကို ကျောက်စိုင်ကျောက်
တစ်တုံးဟုပဲ အားလုံးက ထင်မှတ်ထားကြသည်လား။

အံ့ခုလည်း မမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို အထူးအဆန်း ငြို
သားတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ကြည့်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“ ထီစကားကို ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး ဒါပေမဲ့ ထီရင်ထဲ
ခံစားချက်ကို ထီပဲသိတယ် မမ ရွှေရုပ်ကို ထီမြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်
သွားတာ ”

“ ရွှေရုပ် ဟုတ်လား မမကြားဖူးသလိုပဲ ”

“ မမကို ထီတစ်ခါ ပြောပြဖူးတယ် ပြီးတော့ မမအလုပ်
ပြန်လာတုန်း လမ်းမှာကြုံလို့ မိတ်ဆက်ပေးဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေ
ရွှေရုပ်သွင်တဲ့ ”

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ တွန့်ကွေးပြီး စဉ်းစားနေရာမှ
မျက်ဝန်းတွေ လင်းလက်တောက်ပသွားခဲ့၏။

“ ဟုတ်ပြီ မမမှတ်မိပြီ ရွှေရုပ်သွင် ဟုတ်တယ် ဆံပင်အညို

ထီဝဲလေးနဲ့ ကောင်မလေးပဲ အဲဒီကောင်မလေးက မင်းရဲ့ချစ်သူလား”

“ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် မရလိုက်တဲ့ ချစ်သူပေါ့ မမရယ် သူရဲ့
ချစ်သူက ထီမဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သွား
ပြီလေ ”

“ မောင်လေးရယ် ဒါအသည်းကွစရာလား မင်းတို့ချင်း ဘာမှ
ထုတ်သက်သေးဘဲနဲ့ ခံစားရတယ်လို့ ထီရုပ်ရည် ထီအရည်အချင်းနဲ့
စိုင်းစိုင်းလည်နေတာ အများကြီးရယ် ”

“ အများကြီး ကျွန်တော်ကြုံဖူးတယ် တွဲဖူးတယ် မမ ဒါပေမဲ့
ရွှေရုပ်ကို ထီ နှလုံးသားက ချစ်တာ မြတ်နိုးတာပါ ဒါကိုဘယ်သူမှ
မယုံကြဘူးဗျာ ”

နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ရင်း နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
သော သူ့ကိုကြည့်နေသော မမ မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း သူမကြည့်ဖြစ်ပါ။
နှလုံးသားက ဝေဒနာခံစားချက်ဆိုသည်က မြင်တွေ့နေရတာ
မဟုတ်တော့ မမယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲနေဦးမည်။

“ မောင်လေး ”

ခေါ်သံကြောင့် သူမော့ကြည့်တော့ မမမျက်ဝန်းတွေက သူ
မျက်ဝန်းတွေထဲ ဖူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ တည်ကြည်နေသော မျက်နှာပေါ်က
မမအမှန်တရားကို ရှာဖွေတွေ့သွားခဲ့ပြီလား သူမသိပါ။

“ အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းတကယ်ချစ်နေသလား ”

“ ထီ နှလုံးသားက ရွှေရုပ်ပဲမမ ”

“ မင်းဘက်က သေချာရင် မမတာဝန်ယူတယ် ထိ ”

“ ဗျာ မမကဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ”

“ မင်းတစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာဆိုရင် ကောင်းမလေးမိဘတွေဆီမှာ မမကိုယ်တိုင်တောင်းပေးမယ် ”

“ သူ့ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသေးတယ်၊ သူ့ခြံခွဲတယ် မမ ”

“ မင်း ရှုပ်ခွဲတာတွေ သူသိနေလို့ အယုံအကြည်ကင်းနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ”

“ အင်း ထိအတိတ်ကအရိပ်တွေကို သူသိနေတာတော့ အခုပဲ မမ၊ သူယုံကြည်မှုကင်းမဲ့နေသလား မသိဘူး၊ ထိကတော့ သူ့တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်ရွယ်တာပါဗျာ ”

“ အသေအချာ စဉ်းစားဦးမောင်လေး သိပ်ကိုသေချာပြီဆိုရင် မမကိုယ်တိုင် သူ့မိဘတွေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး လက်ထပ်ပေးမယ်ကွာ ”

“ ထိဘက်က သိပ်သေချာတယ် မမ၊ သူ့ဘက်ကသာ ”

“ မောင်လေးကို မမပြောခဲ့ဖူးသားပဲ ရည်းစားတွေ အဖျော်သဘောတွဲနေခဲ့တာ မကောင်းပါဘူးလို့ အခု မင်းတကယ်ချစ်ထုံမိန်းကလေးနဲ့ကြုံတော့ အယုံအကြည်ကင်းမဲ့စရာဖြစ်နေပြီလေ ”

မမစကားကို အခုမှ သူလက်ခံနှောင့်တရမိသည်။ မမပြောသလို ရွှေရုပ်ဘက်က ယုံကြည်မှုတွေကင်းစင်နေတာ ဒါကြောင့်ပဲထင်သည်။

“ အခု ထိဘက်က ခိုင်မာပြီဆိုရင် မမကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီကောင်မလေး မောင်လေးအချစ်ကို ယုံကြည်လက်ခံမှာပါ ”

မမစကားကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေး လင်းလက်လာရ၏။ မမကိုယ်တိုင် ရွှေရုပ်ကိုကြီးထံမှ တောင်းခံမည်ဆိုလျှင် ရွှေရုပ်လက်ခံနိုင်မည်လား ရွှေရုပ်ရယ်။ မင်းကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကိုယ်သိပ်ကြောက်တယ်။

တစ်ဘဝလုံးအတွက် မြတ်နိုးမိတာ မင်းယုံကြည်လောက်အောင် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းသက်သေတစ်ခုရယ်ပါ ရွှေရုပ်။

အခန်း (၂၂)

“ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုမိသော သူ့အသံက လိုတာထက် ကျယ်လောင်သွားခဲ့သလို သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံဆီမှာ ဆတ်ခနဲထရပ်မိ၏။

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ သားရဲ့ ဒါအဖြစ်သင့်ဆုံးကိစ္စကွယ်”

သူ့ကိုဟောကြည့်ရင်း မေမေထပ်ပြောနေ၏။ သူကတော့ အိမ်ထဲက ကိုတွင်တွင် ခါယမ်းရင်း

“အိမ်ပျိုယ်မရှိတာပဲ မေမေ၊ သားကအသည်းသွေးကို ညီမထေရ်တစ်ယောက်လို့ပဲ ချစ်ခဲ့တာ”

“မေမေကလည်း သမီးရင်းလို ချစ်တာသား ဒါကြောင့် သမီးလေးကို ဆုံးရှုံးမှာ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ သားနဲ့အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ရင် သမီးလေးက မေမေချွေးမ မေမေသမီးဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွယ်”

“သား လက်မခံနိုင်ဘူး မေမေ၊ သားစိတ်ထဲမှာ အသည်းသွေး

စိုးမိုးစာပေ

မေမေရဲ့သမီး သားရဲ့ညီမလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ခံစားလို့ရတယ်”

“ဪ သားရယ် တကယ်တမ်းကျ သမီးလေးက မေမေရဲ့

မိသားစုသမီးပါ အဲဒီသွေးရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အသိက သားရင်ထဲမှာ

ညှစ်ခဲ့တယ်၊ သမီးလေးကိုယ်တိုင်လည်း သိနေတဲ့ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ အချိန်

အနီရင် သမီးလေးလည်း အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ၊ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လက်ထဲ

သမီးလေးကို မေမေ မထည့်နိုင်ဘူးသား”

မေမေအယူအဆ မေမေအတွေးအခေါ်တွေကို သူ့ဘယ်လိုမှ

အကဲမခံနိုင်ပါ။ အသည်းသွေးကို သူသံယောဇဉ်ရှိသည်။ သွေးရင်းမဟုတ်

ဆိုတာသိပေမယ့် အခုချိန်မှာ ညီမရင်းတစ်ဦးလို နှောင်တွယ်သည်။

မိမေမဲ့ မေမေရည်ရွယ်သလို အသည်းသွေးကို လက်ထပ်ယူဖို့ဆိုတာ

သူ့ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တာ သေချာသည်။

သူ့စိတ်က ညီမလေးဟု သတ်မှတ်ထားသော အသည်းသွေးကို

အမေက သူနှင့်အိမ်ထောင်ချထား ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည်တဲ့။

အသိစိတ်ကကော နှလုံးသားကပါ သူ့ဘယ်လိုနည်းနင့်မှ

လက်မခံနိုင်ပါ။

ပြီးတော့ သူနှလုံးသားမှာ ချစ်မိတာက ရွှေရုပ်သွင်း။

“ခဏပြန်ထိုင်ပါဦးသား ပြီးရင် မေမေစကားကို နားထောင်ဦး”

“အခု မေမေဆွေးနွေးမယ့်ကိစ္စဆိုရင် မေ့လိုက်ပါမေမေ၊

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သားလက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းပြီးပြီပဲ”

“သူက မင်းမေမေဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်နေတာလား”

စိုးမိုးစာပေ

“ မေမေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ အခုမေမေ့ရဲ့
သနားတွေကိုတော့ လက်မခံနိုင်တာ သေချာတယ်မေမေ ”

“ နေစမ်းပါဦး အသည်းသွေးကို ငြင်းရအောင် သားနား
ဘာအကြောင်းပြချက်ရှိနေသလဲ အသည်းအသွေးမှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်
ရှိသလဲပြော မေမေတို့ကို တကယ်ခင်တွယ်နေတဲ့သမီးလေး သားကိုလည်း
သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့သူပါ ”

“ သားလက်ခံပါတယ် မေမေ၊ အသည်းသွေးက မေမေတို့
သားတို့အပေါ်တကယ်ခင်တွယ်ပြီး လေးစားတယ် ချစ်တယ်၊ မေမေ
ပြောသလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေးမို့ သံယောဇဉ်ရှိတယ် ချစ်တယ်
ဒါပေမဲ့ မေမေပြောသလို ချစ်လို့မရဘူး မေမေ ”

“ မေမေဆုံးဖြတ် စီစဉ်တာ အကောင်းဆုံးအစီအမံပဲသား
လောကကြီးထဲမှာ မေမေမရှိတော့ရင်တောင် အရာအားလုံးစိတ်ချနိုင်
တယ်၊ သမီးလေးအတွက်ကော သားအတွက်ပါ အကောင်းဆုံးအစီအစဉ်
ပဲ ”

အမြဲတမ်း ယုံကြည်မှုတစ်ခုအတွက် ခေါင်းမာတတ်သော မေမေ
အကြောင်းကို သူသိသည်။ သို့ပေမယ့် ဗိသုကာဆိုတာလည်း မေမေ
သွေး၊ မေမေသားတစ်ယောက်ဆိုတာ မေမေ မေ့ထားသည်လား။

“ မေမေ့ဆန္ဒတွေ မလိုက်လျောနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သားမှာ
ရည်ရွယ်ထားသူရှိတယ် ”

မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ စူးခနဲပြာလဲ့သွားသည်ထင်၏။ သေးသွယ်

စိုးမိုးစာပေ

သာ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ စုကျုံ့လျက် နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို စေ့ပိတ်ကာ
ညှိငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ရုပ်သွင်ပါ သားတို့ချစ်သူ
မို့ပါ ”

“ ရွှေရုပ်သွင်လား မေမေကတော့ လုံးဝသဘောမတူဘူးသား ”

“ ဘာကြောင့်လဲ မေမေ၊ ရုပ်သွင်က ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက
အနဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေပါ ”

“ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးလေးအသည်းသွေးကလွဲပြီး
အနားတယ်သူ့ကိုမှ သဘောမတူနိုင်လို့ပေါ့၊ သားတကယ်လက်ထပ်သင့်
သမီးလေးအသည်းသွေးပဲ ဖြစ်သင့်တယ် ဖြစ်ရမယ် ”

“ ဟင့်အင်း သားရုပ်သွင်ကိုပဲ လက်ထပ်ယူမှာ မေမေ ”

“ ဗိသုကာ ”

မေမေအသံက စူးရဲကျယ်လောင်သလို မေမေမျက်ဝန်းတွေက
ချက်နှာပေါ်မှာ စူးနစ်တောက်ပသွားခဲ့၏။

“ မေမေ့အစီအစဉ်ကို မင်းဆန့်ကျင်ရဲအောင် သတ္တိတွေ
အသလား ”

“ ကျွန်တော် မေမေ့ကိုပုန်ကန်တာ မဟုတ်ဘူးမေမေ၊
ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းမယ့်မိန်းမကို ကျွန်တော့်နှလုံးသား
ဦးနှောက်အသိနဲ့ပဲ ရွေးချယ်ချင်တာပါ ”

“ ကောင်းပြီလေ မင်းအနာဂတ်ကို မင်းတည်ဆောက်နိုင်

စိုးမိုးစာပေ

မယ်ဆိုရင် ငါ့အပိုင်က ထွက်သွားနိုင်တယ် သူကက "

တိကျပြတ်သားသောစကားအဆုံးမှာ မေမေညွှန်ခန်းထဲမှာ သူ့အဖို့ ထွက်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

မာနနှင့်ယုံကြည်မှုတွေက သူ့စိတ်ထဲမှာရှိသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်သားစေသည်။ ရွေးချယ်မှုတစ်ခုပေးခဲ့သော မေမေကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူ့အခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းမပေးဘဲ တည်လိုက်၏။

ခရီးဆောင် ကျောပိုးအိတ်ထဲကို ပိရိုထဲက အဝတ်အစား ဝတ်စုံပုံစံများ ထည့်လိုက်သည်။ ဝတ်စားသော တီရှပ်ဖြူပေါ်မှထပ်ထပ် ရုပ်ပြာကွက်နုလက်တိုကို ဝတ်ဆင်သည်။

တပတ်ရစ် ဂျင်းဘောင်းဘီပြာကိုတော့ လဲလှယ်မနေတော့။ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့၏။

အခန်းအပြင်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ မေမေကိုစိတ်ကရည်ပြန်တော့မိ၏။ ဒီအချိန်ဆို မေမေအိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေမည်။ သူ့နာကျည်းဒေါသသင့်မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းနေမည်လား မသိပါ။

" ကို ကိုကို "

ရွက်သံစွက်သော ခေါ်သံလေးကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ လွှဲအိတ်နီလေး လွယ်ရင်းရပ်နေသော အသည်းသွေး။ မျက်ရည်စတွေ ခိုတွယ်သော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကိုငေးကြည့်နေ၏။

စိုးမိုးစာပေ

" ညီမလေး ကျောင်းကပြန်လာပြီလား "

" ကိုကိုနဲ့ မေမေတို့ညွှန်ခန်းမှာ စကားပြောနေကတည်းက အသည်းသွေး ပြန်ရောက်နေတာပါ ကိုကို "

" ဒါကို ကိုကိုရှင်းပြစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ "

အသည်းသွေး ရွက်သံလေးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းကလေး ညိတ်ထည်။ ပြီးမှ သူ့ကိုပြန်မော့ကြည့်ရင်း

" ကိုကို တကယ်သွားတော့မှာလားဟင် "

" မေမေဆုံးဖြတ်ချက်ကို ညီမလေး ကြားတာပဲ ကိုကိုသွားမှ ဖြစ်မယ် "

" ကိုကိုထွက်မသွားပါနဲ့ မေမေကို ညီမလေးကိုယ်တိုင် ငြင်းပါမယ် "

ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်စတွေ လိမ်ဆင်းရင်း ညီမလေးဆိုသည်။ နန်းနုရောင် တီရှပ်လေးနှင့် အနက်ရောက် စကတ်ထဘီလေး ဝတ်ဆင်ထားသော ညီမလေးကို သူ့ပြုံးပြရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်၏။

တကယ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ညီမလေး။ ကလေးငယ်လေးလို ခြေစင်ပြီး သံယောဇဉ်ခိုင်ကျည်လွန်းသည့် ညီမလေးကို မေမေခင်တွယ် ချစ်ခင်နေတာ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့။

" ကိုကို အဝေးကြီးကို မသွားပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေမှာ မေမေအနားမှာ ညီမလေးရှိနေမှာပဲလေ ကိုကိုစိတ်ချနိုင်တယ်။ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်တော့နော် ညီမလေး "

စိုးမိုးစာပေ

“ ကိုကိုရယ် အဟင်း...ဟင်း ”

နှစ်ထိန်ကာမှ ရှိုက်ရုံသော အသည်းသွေးပါးပြင်ပေါ်က မျက်နှာပြင်နေမည့်အသည်းသွေးပုံရိပ်ကို လှမ်းမကြည့်ပါဘဲ သူ့မြင်နေ၏။
တွေကို သူယုယစွာပဲ သုတ်ပေးလိုက်၏။

“ ကဲ မငိုနဲ့တော့ ကိုကိုသွားမယ် ညီမလေး ”

“ ကို... ကို နေ နေပါဦး ”

သူ့လှည့်ထွက်မလိုပြင်ပြီးမှ ပြန်ထဲကြည့်တော့ အသည်းသွေး
လွယ်အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူသည်။

ပြန်ထွက်လာသော လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးပါလာ
အိတ်ထဲက ငွေတွေကို ထုတ်ယူကာ အသည်းသွေး ကမ်းပေးနေ၏။

“ အသည်းသွေး စုထားတဲ့မုန့်ဖိုးတွေပါ ကိုကို၊ တစ်သော
ကျော်လောက်ရှိမယ် ကိုကိုယူသွားပါနော် ”

“ ဟာ... မယူပါဘူး ကိုကိုမှာ ရှိပါတယ် ”

“ ရှိလည်း လိုမှာပါပဲ၊ ယူသွားပါနော် ကိုကို ”

သူ မယူရက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အသည်းသွေးပျက်နာကလေး ညှိနှိုင်း
မှာစိုး၍ လှမ်းယူလိုက်မိသည်။

“ ကိုကို... အရေးကြီးကိစ္စရှိရင် အသည်းကျောင်းကို ယူ
နော် ”

သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ညီမလေးခေါင်းကို တစ်ခု
ပုတ်လိုက်၏။

“ ကိုကိုသွားမယ် ညီမလေး ”

စိုးစိုးစာပေ

ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်လျက်-ခြံဝင်းစံခါးမှ ထွက်ခဲ့ချိန်ထိ ရပ်

အသည်းနေမည့်အသည်းသွေးပုံရိပ်ကို လှမ်းမကြည့်ပါဘဲ သူ့မြင်နေ၏။

ရင်ထဲမှာ တကယ်မကောင်းပါ။ ဖြူစင်သော သံယောဇဉ်တို့၏

အကြည့်နှေးထွေးမှုကို မေမေဘာကြောင့် အရောင်ဆိုးချင်ရတာလဲ။

လတ်တလောမှာတော့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက တိုးတိုးတိုးအိမ်ဘက်

သို့ ဦးတည်လှမ်းမိရင်း။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၃)

ခြံထဲကို ပါဂျဲရို ကားကြီးတစ်စီးနှင့်ရောက်လာပြီး သူနှင့် ဆုံခွင့် တောင်းဆိုလာသည့် နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တော့ မင်းမြတ် အံ့ဩသွားခဲ့ရတာတော့အမှန်။

မရင်းနှီးပေမယ့် မျက်မှန်းတန်းမြင်တွေ့ဖူးနေသော ဒီမောင် နှစ်ယောက်ကို သူသိနေသည်။

လှိုင်းတွန်းဆံပင်အခွေလိပ်လေးတွေ နဖူးပေါ်ဝဲကျလျက် စိတ်ချောချောသော ကောင်လေးက ထိမထင်ဖြစ်သည်။ ထိမထင်နဲ့ အပါလာသော အမျိုးသမီးအမည်ကိုတော့ သူမသိပါ။

ဒါပေမဲ့ ထိမထင်ရဲ့အစ်မဆိုတာပဲ ဖြစ်မည်။

“ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ ”

ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ရောက်သည့် ဆိုတော့လည်း သူ ယဉ်ကျေးစွာနှင့်ပဲ မေးမြန်းရပါသည်။

“ ကလေးတွေကိစ္စပါ ကိုမင်းမြတ်သွင် ”

စိုးမိုးစာပေ

အပြုံးရေးရေးစကားသံချိုချိုနှင့် သူမက သူ့အမည်ကိုတောင် နောက်မို့ အံ့ဩရသေး၏။

“ ကျွန်မနာမည် ကေရီပါ ကိုမင်းမြတ်သွင် ထိမထင်ရဲ့ အစ်မ ဒါတော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မကေရီ ကလေးတွေကိစ္စ ဆိုတာက ” ရင်ကျက်တည်ငြိမ်မှုနှင့် သူမလှပစွာပြောသည်။ ပြီးမှ သူ့အမေး ကေရီဖြေသည်။

“ ကျွန်မမောင်လေး ထိမထင်နဲ့ ကိုမင်းမြတ်သွင် ညီမလေး နှစ်ယောက်ကိစ္စပါ ”

သူ မျက်မှောင်ကုတ် မင်သက်သွားခဲ့ရသည်။ ညီမလေးတို့ ကဲ့သို့ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ရုပ်သွင်ဘာတွေ ရှုတ်ထွေးလာခဲ့ပြန်သည်လဲ တော့ထိတ်ရသည်။

“ ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရရင် အဆင်မယ် ကိုမင်းမြတ်သွင် ”

“ ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့... အထဲဝင်ကြပါဦး ”

သူ အခုမှ သတိရစွာနှင့် ကေရီကို ဖိတ်ခေါ်ရသည်။ အပြောနှင့် ဝတ်စုံလေးနှင့် ကေရီကတော့ တည်ငြိမ်လွန်းစွာ လှပနေသည်။ တော့ ထိမထင်ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အုန်းခွဲရောင်ပုဆိုး ဝတ်စုံနှင့် အဖြူရောင် လည်ကတုံးရှုပ်လက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

စိုးမိုးစာပေ

အမြဲတမ်း ဘောင်းဘီနှင့်တီရှပ်နှင့် ခေတ်လူငယ်ဆန်နေထိုင်
ထိမထင်ကို ဒီလိုပုံစံနှင့် တွေ့ရတော့လည်း သူအံ့သြမိသည်။

“ ခဏလေး ထိုင်ကြပါဦး မကေရီ ”

ညှော်ခန်းထဲမှာ နေရာချပေးထားခဲ့ကာ စားသောက်ခန်းထဲ
သူ အပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။

ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် မုန့်ဗူးထဲက မုန့်ချပ်တွေကို ထည့်ယူ
ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

ရွှေရုပ်နှင့်အတူ ထွက်လာမည်ဟု ထင်မှတ်ထားမိလေ
မင်းမြတ်သွင်တစ်ယောက် ကော်ဖီဘမ်းကိုင်ကာ တစ်ယောက်ထဲ
ပြန်ထွက်လာတာမျိုး ကေရီကော သိမထင်ပါ မင်သက်သွားသည်။

“ အိမ်မှာက ကျွန်တော်နဲ့ညီမလေးပဲရှိတာ အိမ်ဖော်မိန်းမပြု
ချက်ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်သွားစတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလေ ”

“ အားနာစရာ ကိုမင်းမြတ်သွင်ရယ် ရပါတယ် ကျွန်
အတွက် ဘာမှမလိုပါဘူးရှင် ”

“ ကော်ဖီနဲ့မုန့်လေးတော့ သောက်ကြပါဦး ”

ထိမထင်ဆိုသော ချာတိတ်ကို သူ ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ အ
မပြေနိုင်ပေမယ့်လည်း ကေရီကို အားနာတာမျိုး ညှော်ခန်းရသည်။

ပြီးတော့ ညီမလေးနှင့် ထိမထင်တို့ကိစ္စဆိုသည် အကြောင်း
လည်း သူ့ကိုပိုလို့ စိတ်ဝင်စားစေသည်။

ကေရီက ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်နေချိန်

ထိမထင်ကတော့ အိမ်ခန်းထဲကို မျက်လုံးတွေ ဝေ့ဝဲကြည့်နေတာကို
သူသတိထားမိသည်။

ညီမလေးရွှေရုပ်သွင်ကို ဒီကောင်ရာနေတာလား။ ဘာကြောင့်လဲ

ဒီကောင်နဲ့ညီမလေးဘာတွေ ပတ်သက်နေတာလဲ။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ
နှင်သူ စိတ်ထဲက သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြလာ၏။

“ ဒါနဲ့ ရွှေရုပ်သွင်ကော ကိုမင်းမြတ်သွင် ”

ကေရီက အခုမှမြင်တွေ့သိကျွမ်းရပေမယ့် သူ့ကိုဆက်ဆံပုံက
အကယ့်တရင်းတနီး ကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေတွေလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
နေသည်။

“ ညီမလေး အပြင်ထွက်သွားတယ် မကေရီ ”

သည်တော့မှပဲ ထိမထင်အာရုံတွေက စကားပိုင်းထဲ ပြန်ရောက်
လာပုံရသည်။

“ ဒါနဲ့ ညီမလေးကိစ္စဆိုတာ ဘာများလဲ မကေရီ ”

“ ဪ တခြားမဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းမြတ်သွင် ကျွန်မ
အောင်လေး ထိမထင်က ညီမလေးရွှေရုပ်ကို မေတ္တာသက်ဝင်နေတာမျိုး
ရေစပ်လက်ထပ်ခွင့် လာတောင်းတာပါရှင် ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် မင်းမြတ်သွင် မျက်ဝန်းတွေ
ပြုံးကျယ်သွားရသည်။

ထိမထင်က ညီမလေးကို လက်ထပ်ခွင့်လာတောင်းတာကို
ထိမထင်နဲ့ညီမလေးက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား။ ငြိတော့

ဒီကိစ္စကို ရှုပ်သွင်က သူ့ကိုအသိပေးသေးတာ သေချာသည်။ တကယ်တော့ မောင်နှမရင်းတွေမို့ ရှုပ်သွင်က ကြိုတင်ပြောပြထားသင့်၏။ အခုတော့

သူ ထူထူနုနုကြီးနှင့် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိပါ။ ဧကရီဆိုသော သူမကတော့ အရယ်အပြုံးမပျက် စကားတွေ ဆက်ပြောနေလေသည်။

“ ကျွန်မတို့မှာ ဒယ်ဒီရိုသေးပေမယ့် လက်ရှိမှာ ဒယ်ဒီမောင်နှင်ငံခြားရောက်နေတာဆိုတော့ မောင်လေးကိစ္စအဝဝကို ဧကရီတာမယူရတယ်လေ ကိုမင်းမြတ်သွင်ကလည်း ရွှေရုပ်သွင်ရဲ့အစ်ကိုကြီးဆိုတာ မိသားဖသားပီပီ ကျွန်မတို့လာတောင်းရမ်းတာပါရှင် ”

“ ဟို အဲ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကိုဘာမှ မသိတာအမှန်ပဲ မထင်ညီမလေးနဲ့ထိမထင်တို့ ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်ဘာမှမသိဘူးဗျာ ”

သူ အူတူတူနှစ် ပြန်ရှင်းပြရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရှုပ်သွင်မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။ ညီမလေးဘဝမှာ သူပဲအဖေ သူပဲအမေ အပြုရရှိခဲ့ရတာ။ ထိမထင်နှင့်ကြိုက်နေသည် ဆိုလျှင်လည်း ပြောသင့်တာပေါ့

“ မောင်လေးထိမထင်က ရွှေရုပ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တော့ပါ ကိုမင်းမြတ်သွင် ”

ညီမအကြောင်း အစ်ကိုရှေ့မှာ လာပြောနေသည့်ကိစ္စဆိုတော့ မင်းမြတ်သွင်မျက်နှာကြီးက ရေငွေပူနှင့်ပက်ခံထားရသလို ထူထူနုနုနေ၏။ ဧကရီဆိုသော အမျိုးသမီးကတော့ တကယ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါ။ သူ့မှာသာ ခေါင်းကြီးငုံ့လို့ မျက်နှာချင်းတောင် ရင်မဆိုင်ရဲ ဖြစ်နေရ၏။

“ မောင်လေးက ကျွန်မကို အသိပေးတော့ မောင်လေးဖြစ်ချိန်

ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်မကိုမင်းမြတ်သွင်ဆီ ကိုယ်တိုင်လာစေစဉ်တုန်းကပါ။ အခုကိစ္စကို ဒယ်ဒီကလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ မိန်းကလေးရှင်မို့တဲ့ ကိုမင်းမြတ်သွင်ဘက်က လက်ခံမယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်မတို့အိတ်က စိတ်တိုင်းကျစီမံပေးပါမယ်ရှင် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီး ကျွန်တော် ရွှေရုပ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့တာကြောင့်လည်း ကိုကြီးဆီမှာ တရားဝင်လာတောင်းရမ်းတာပါ ”

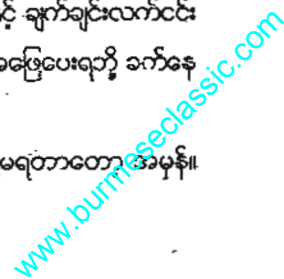
“ ရွှေရုပ်သွင်ကို ဧကရီမြင်ဖူးပါတယ် ကိုမင်းမြတ်သွင် ဧကရီရဲ့ညီမလေးတစ်ယောက်လိုလည်း ခင်မင်ချစ်ခင်ပါတယ်။ ကိုမင်းမြတ်သွင်အိတ်က အဖြေတစ်ခုကိုသာ သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး အားလုံးစီစဉ်ပေးမှာပါ ”

မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောဆိုတောင်းဆိုနေသမျှ မင်းမြတ်သွင် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ နားထောင်နေရသည်။

အမှန်ဆို သူက မိန်းကလေးရှင်ဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဘာမှ ပြောတတ်ဆိုတတ်တာ မဟုတ်ပါ။ စီးပွားရေးကိစ္စတွေကလွဲလို့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိ။

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကြီးက သူ့တာမှ မသိဘဲနှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းမို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရနိုင်ဘဲ အဖြေပေးရတဲ့ ခက်နေသည်။

ထိမထင်ဆိုသော ချာတိတ်ကို သူ့ကြည့်မရတာတော့ အမှန်။

ရည်းစားများသည်။ ဖွေသည်ရွတ်သည်။ ညီမလေးနှင့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ
ဖြစ်နေတော့ သူတောင် ပူပန်စွာ တားမြစ်ခဲ့မိသေးသည်။

အခုတော့ ညီမလေးက ထိမထင်နှင့် ပတ်သက်နေသလို
ဆိုတော့ အခက်။

သဘောမတူဘူး ငြင်းလိုက်လျှင်လည်း ညီမလေး ထိမထင်
နေောက် လိုက်သွားမှ သူ မဟာအရှက်ကွဲရမည်။ ဒါမျိုးတော့ သူ အပြစ်
မခံနိုင်ပါ။

သူချစ်သောညီမလေးဘဝကိုတော့ သိက္ခာရှိရှိ အေးချမ်းပြည့်
သော အနာဂတ်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နေတာ မြင်လိုသည်။

ထိမထင်ဘဝက သူတို့မောင်နှမဘဝထက် အများကြီး ပြည့်
ချမ်းသာတာတော့ သူမြင်နေသိနေသည်။ အခုလည်း ထိမထင်ရဲ့အစ်မနော်
ကိုယ်တိုင်က မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းရမ်းနေတော့ ငြင်းရခေ
နေမိဆဲ။

“ ကိုမင်းမြတ်သွင်ဘက်က အဖြေတစ်ခုကို ကျွန်မ မျှော်လင့်
ပါရစေ ”

ကေရီအမေးစကားကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ရုတ်ခနဲ ထွက်ပြေး
ကုန်ရသည်။

သူ့နှုတ်က အဖြေကို မျှော်လင့်နေသော ကေရီမျက်နှာ။

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ထိမထင်မျက်ဝန်း
တွေကို သူမြင်နေရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြေတစ်ခုတော့ သူပေးရမှာ

နားလည်မိ၏။

“ ဟို... အဲ... သူတို့ လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော့်ဘက်က ငြင်းစရာမရှိပါဘူး မကေရီ ညီမလေးကို ကျွန်တော်
စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ် ”

“ ဟို... အဲ... ကျွန်တော်နဲ့ရွှေရုပ်က ကိုကြီးပြောသလို
ချစ်သူရည်းစားတွေ မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျ ”

“ ဟင် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းမြတ်သွင် မောင်လေးထိမထင်က
ရွှေရုပ်သွင်ကို တကယ်ချစ်ခင်နေပြီဆိုလို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လာတောင်းဆို
ခွင့်တောင်းတာပါရှင် ”

“ ဗျာ ဒါဆို ညီမလေးနဲ့ထိမထင်က ဘာမှမပတ်သက်ကြ
သေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ”

သူ တအံ့တဩနှင့် မေးမိသည်။ ထိမထင်မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်ယွင်းလျှက် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသလို ကေရီလည်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“ ကျွန်တော်က ညီမလေးတို့ လူငယ်ချင်း ကျွမ်းဝင်နေပြီ
ထင်တာမျှ ဒီကိစ္စမှာ ကာယကံရှင်တွေက အဓိကပဲလေ ညီမလေးဆန္ဒကို
ကျွန်တော် ဘာမှမသိသေးဘူး ”

“ ရုပ်သွင် ဒီကိစ္စကို လုံးဝငြင်းဆိုတယ် ကိုကြီး ”

ညှော်ခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေသော ရုပ်သွင်အသံကြောင့် သူတို့
အားလုံးလှည့်ကြည့်မိကြသည်။

“ဟင် . . . ရွှေ့ . . . ရွှေ့ရုပ်”

“ကျွန်မအားလုံးကြားပြီးပြီ ထီမထင်၊ ဘာလဲ ရှင်ကကျွန်မ ဆီက တောင်းခံမရလို့ ကိုကြီးကိုလာတောင်းဆိုတာလား”

“ရွှေ့ရုပ် ကိုယ်မင်းကို တကယ်မြတ်နိုးတာပါ”

“ထော်စမ်းပါ ရှင်လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်မရှိဘူး။ ရွှေ့ရုပ်သွင်ဆိုတာ သက်မဲ့အရုပ်တစ်ရုပ်မဟုတ်ဘူး ထီမထင်၊ ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး ထီမထင်”

ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆိုလိုက်သော ရုပ်သွင်စကားကြောင့် ထီမထင် နှုတ်ဆိတ်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ မမကေရီ က

“ညီ ညီမလေးရယ် မောင်လေးက မင်းကို တကယ်ချစ်တာ ပါ မမကလည်း ရွှေ့ရုပ်ကို သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေ့ရုပ်ကိုကြီး ဆီမှ မမကိုယ်တိုင် လာတောင်းဆိုနေတာပါကွယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မမကေရီ အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင် တစ်ခုကို ရုပ်သွင်ဘယ်တော့မှ မတည်ဆောက်ချင်ဘူး။ ရုပ်သွင်မှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူရှိပါတယ်။ ဒါကို သူသိအောင် ရုပ်သွင်ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ စိတ်မကောင်းပါဘူး မမ ၊ ရုပ်သွင်နဲ့လုံးသား က ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရုပ်သွင်ဘဝအတွက် ရွေးချယ်မှာပါ”

ယတိပြတ်နိုင်သော ရွှေ့ရုပ်စကားလုံးတွေအောက်မှာ မမကေရီ လည်း နှုတ်ဆိတ်ဆွံ့အံ့သွားခဲ့ရသည်။

စိုးစိုးစာပေ

ညွှန်ခန်းလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်က စက္ကန့် ပေါင်းများစွာ။

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ကြေကွဲနေသော သူ့ကို မမက အရင်ဆုံး နှစ်သိမ့်သတိပေးလာသည်။

“ထီ . . . မောင်လေး မမတို့ ပြန်ကြစို့”

“မမ . . . ကျွန်တော် ရွှေ့ရုပ်ကို”

“မရနိုင်တဲ့အရာတစ်ခုကို မမျှော်လင့်နဲ့တော့ မောင်လေး၊ မင်းချစ်ခြင်းနဲ့ထိုက်တန်သူ့ကို ရှာစမ်းပါ။ ကဲ ခွင့်ပြုပါဦး ကိုမင်းမြတ်သွင်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မကေရီ”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာကြေကွဲခြင်း တွေနှင့် သက်မဲ့အရုပ်တစ်ရုပ်လို ရှိ၏။

“အချစ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ မေ့ပစ်လိုက် ရွှေ့ရုပ်သွင်ကလွဲရင် မောင်လေးကြိုက်တဲ့သူကို လက်ညှိုး ထိုးလိုက် မမမရ ရအောင်တောင်းပေးမယ် ဟုတ်လား”

ကားလေးကို မောင်းနှင်ရင်း မမနှုတ်က နှစ်သိမ့်စကားတွေ ဆိုလာလည်း သို့ပေမယ့် သူ့ခွန်းတုန့်မပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။

ရင်ထဲမှာ တောင့်တမျှော်လင့်ထားသမျှ ပျက်ဆီးခဲ့ရပြီ။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုမဟုတ်ဘူးဟု မမဆိုပေမယ့် ရွှေ့ရုပ် ကို သူ့ချစ်ခဲ့တာ တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါပဲ ချစ်မိတဲ့ အချစ်မျိုးပါ။

ရွှေ့ရုပ်ရယ် မင်းကိုဆုံးရှုံးရရင် ကိုယ်သေလိမ့်မယ်ထင်ပါချဲ့။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၄)

“ ဘာရယ် ထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်က ရုပ်သွင်ကိုကြီးထိမှ
လာတောင်းတယ် ဟုတ်လားရုပ်သွင် ”

“ ဟုတ်တယ် သုကာ... ရုပ်သွင်နဲ့ပတ်ပတ်တိုးလို့ ရုပ်သွင်ကြီး
ပစ်လိုက်တာ ”

သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိတာအမှန်။ ထိမထင်က ရုပ်သွင်ကို
ကိုကြီးထံမှတောင်လာရောက်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည်တဲ့။

ဒါဆိုထိမထင်ဆိုတဲ့ကောင်က ရုပ်သွင်ကို တကယ်ပဲအလိုရှိနေ
တာသေချာနေပြီပေါ့။ သူထင်မှတ်ထားခဲ့သည်က ထိမထင်ဆိုတာ အဆင်
ရောအချင်းပါ ပြည့်စုံသူပီပီ ရည်းစားတွေထည့်လွှဲတွဲတက်သူဟုသာ

ရုပ်သွင်ကိုလည်း အပျော်ကြရွှစ်ကြိုက်ခဲ့သည်ဟု ထင်မိခဲ့သည်
အခုတော့... ထိမထင်လုပ်ရပ်က သက်သေဖြစ်နေသည်။

“ ဒီကောင်ကို ငါလျှော့တွက်ခဲ့မိတာ အမှားပဲ ”

“ နင်ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ သုကာ ”

“ နင့်ကို ဒီကောင် အပျော်ကြတာလို့ ငါထင်ခဲ့တာ ဒီကောင်
က နင့်ကို တကယ်ချစ်နေတာကိုး ”

“ တော်စမ်းပါ လုံးဝခေါင်းထဲမှာမရှိဘူး၊ ငါ့နှလုံးသား က
ဆစ်ယောက်ထဲပဲ ”

“ ငါယုံပါတယ်ရုပ်သွင် ငါ့နှလုံးသား ငါ့အသွေးအသား ထဲမှာလဲ
နိုင်တစ်ယောက်ငါ့ညှိုးပဲ ရှိခဲ့တာပါ ”

“ ဒါနဲ့တောင် နင်ကမာနတွေနဲ့ ဟန်ဆောင်ထားခဲ့သေး
ဆယ်နေရ သုကာ နင်သိပ်မာနကြီးတယ်အမြဲတမ်း ငါ့ဘက်က
အနိုင်ရသလိုနဲ့ အရှုံးပေးခဲ့ရတာချည်းပဲ ”

“ နင့်ကို မြတ်နိုးတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို ငါ့အမြဲတမ်း သစ္စာရှိရှိ
ဆီနီးသိမ်းထားခဲ့တာပါ ရုပ်သွင် အခုတောင် မေမေ ဆန္ဒတွေကို
မိလွန်ဆန်ပြီး အိမ်ကဆင်းခဲ့တာ နင်ယုံပါ ”

သုကာဆိုမှ ရုပ်သွင်စိတ်ထဲ ဆစ်ခနဲဖြစ်ရသည်။ သုကာ
မေမေက ရုပ်သွင်နှင့်သုကာကို သဘောမတူတူးတဲ့၊ ဘယ်လောက်ခံပြင်း
ရာကောင်းသလဲ။

“ အသည်းသွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက နှင့်မေမေ သဘောကျ
ဖြစ်နေတာကိုး ငါ့လို ပေါက်ကျော်မနဲ့ ဘယ်သဘောတူမလဲ သုကာရဲ့ ”

မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာဆိုသော ရုပ်သွင်
ကားကြောင့် သုကာပြုံးမိသည်။

တစ်ခါတုန်းက ရုပ်သွင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ ပေါက်ကျော်မလို့

ခေါ်ဖူးတာမို့ ရုပ်သွင်ကို အမှတ်ရ အခဲမကြေစွာ ဆိုနေခြင်းဖြစ်တာ

“ ဘာရယ်တာလဲ ဟွန်း ”

“ ဟာ ဘယ်မှာရယ်လို့လဲ ”

“ နင်ပြုံးလိုက်တာ ငါမြင်တယ် မညာနဲ့ ”

“ သဘောကျလို့ပါ နင့်ကိုပေါက်ကျော်မလို့ ခေါ်ခဲ့တာ နင်စိတ်ဆိုးနေသေးသလားဟင် ”

“ သုကာနော် ပြန်အစမဖော်နဲ့ ငါစိတ်ဆိုးမိမယ် ”

“ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရုပ်သွင်ရယ် ငါက အဲဒီလို ပေါက်ကျော် လေးကိုပဲ စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်နေလို့ မိဘရင်ကို ခြေစုံကန်ခဲ့တာပါ ”

“ ဘာလဲ နောင်တတွေ ရနေလို့လား ဒါဆိုလည်း ပြန်တော့ ပန်ပြီး နှင့်မေမေသဘောတူတဲ့ အသည်းသွေးကို လက်ထပ်ယူလိုက်တာ ”

“ အသည်းသွေးကို ငါချစ်တာ ငါ့ညီမလေးတစ်ယောက်ပါ ချစ်တာလေ ”

“ မသိဘူးလေ အခုမှ နောင်တတွေ ရနေသလားလို့ ”

“ ဘာမှ နောင်တရစရာမရှိဘူး တစ်ခုပဲရှိတယ် အပြတ်စွန့်လွှတ်ခံရမယ့် သားတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်ရင်တော့ နင်ဆင်ခဲ့ သေချာတယ် ရုပ်သွင် ”

“ ဂရုမစိုက်ပါဘူး ချမ်းသာချင်ရင် ထိမထင်ကို အစောင့်ကြ ကတည်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာပေါ့ ”

“ ဒါဆိုရင်တော့ ငါရင်ကွဲပြီးသေမှာ သေချာတယ် ”

စိုးစိုးစာပေ

“ ကောင်းတာပေါ့ အဲဒီကျမှ နင့်မာနတွေနဲ့ရောပြီး စုပုံမိနို့ နေလိုက်မယ် ”

“ ကြည့်စမ်း တစ်ချိန်လုံး ဘုကန်လန်တွေချည်းပြောနေတယ် ”

“ ဘာဖြစ်လဲ ပြောမှာပေါ့၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက ပြောခဲ့တာ ဆန်းသလား ”

“ ဆန်းတာပေါ့ ဟိုးအရင်က သူငယ်ချင်း အခုသမီးရည်းစား ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီ နင်ဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ ”

“ ပြောမှာပဲ ”

“ ရုပ်သွင်နော် ပြောရဲရင် ပြောကြည့် ”

“ ဘာလို့ မပြောရဲရမှာလဲ မကြောက်ပါဘူး လာချောက်မနေ နဲ့ အို ”

ရုပ်သွင်စကားအဆုံးမသတ်လိုက်နိုင်ပါ။ သုကာရဲ့ရင်ခွင်ကျယ် ကြီးထဲရောက်သွားရသည်။

“ သုကာ နင် မလုပ် နဲ့ အို ”

ငြင်းဆိုမိသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နွေးထွေးသွားခဲ့ရသည်။ ရုပ်သွင်ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်ကာ အနမ်းရှည်ကြီးထဲ နစ်ပျော သွားခဲ့၏။

“ ချစ်တယ် ရုပ်သွင်ရယ် ”

သုကာ နှုတ်ဖျားက တီးတိုးစကားသံအောက်မှာ ရုပ်သွင်မျက်နှာ လေး ရှက်ရွံ့နို့မြန်းနေခဲ့၏။ အနမ်းတွေက နွေးထွေးရှိန်းမြလာသလို

စိုးစိုးစာပေ

ရုပ်သွင်ခန္ဓာကိုယ်လေး သုကာရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်မွန်းကြပ်နေရာ
သုကာဒုက္ခအတွက် ကူညီစီစဉ်ပေးထားသော တိုးတိုးထိုးထိုး
ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ကလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

ယစ်မူးချိုမြိန်သော အနမ်းတွေထဲမှာ ရုပ်သွင် အသိထဲ
တွေကင်းလွတ်ကာ သုကာခေါ်ဆောင်ရာ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီ လွှင့်
နေမိဆဲ။

ရင်လှိုက်ဖိုခြင်းတွေနှင့် တိမ်းညွတ်ဖွယ် ကမ္ဘာသစ်ကလေး
ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ ရှိုက်နမ်းရင်း ပေါင်းစပ်ခဲ့သောရင်ခုန်သံတွေက ကြ
နေခဲ့သည်လား။

အခန်း (၂၅)

“ ဒါဆို သုကာက အခု သူ့အမေအိမ်က ဆင်းသွားပြီပေါ့
ဟုတ်လား ညီမလေး ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးအခု သုကာနေ နေတာ တိုးတိုးထိုးထိုးအမေ
ပိုင်တဲ့ ခြံလေးထဲက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာလေ ”

ရုပ်သွင်စကားကြောင့် မင်းမြတ်သွင် မျက်ခုံးတွန့်သွားရသည်။
စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျဖြစ်မိတာတော့ အမှန်။

ညီမလေးနှင့် သုကာချစ်ကြိုက်နေတာကို အပြစ်မမြင်ချင်ပေ
မယ့် သုကာအမေလုပ်ရပ်ကိုတော့ သဘောမကျချင်ပါ။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည်က သုကာမိခင်က သုကာနှင့်ညီမလေး
ကို ကြည့်ဖြူစွာ သဘောတူနိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ အခုတော့

ညီမလေးကိုပဲ လက်ထပ်မည်ဆိုသည့် သုကာကို အိမ်ပေါ်က
နှင်ချလိုက်သည်ဆိုတာတော့ မဟုတ်သေး။ တစ်ဖုံစိတ်တွေးမှ တန့်န့်ခံစား
ရသည်။

“ နေစမ်းပါဦး ညီမလေး။ သုကာနဲ့ညီမလေးကို သုကာအမေက

ဘာလို့သဘောမတူတာလဲ”

“ သုကာမေမေက အသည်းသွေးနဲ့ စိစဉ်တာလေ သုကာ အသည်းသွေးကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ချစ်တယ်၊ ဒါကိုငြင်းထမ်း သုကာကို အိမ်ကဆင်းခိုင်းတာပါ ကိုကြီးရဲ့ ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက ညီမလေးကို သုကာ အနေနဲ့ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်စေချင်တယ် ”

သူ့စကားကြောင့် ညီမလေးမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ သူ စိုက်ကြည့်နေတာ သတိထားမိ၍ထင်၏။ ညီမလေး မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပြန်ပြင်ရင်း

“ သုကာ မေမေက တကယ့်တဖန်ထိုး ကိုကြီးရဲ့ သုကာ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကနှင်ချလိုက်တာ ကြည့်ပါလား ”

“ ဒါ ကိုကြီးသိပြီးပြီ၊ ကိုကြီးသိချင်တာ သုကာမိဘတွေက ညီမလေးနဲ့ဘာကြောင့် သဘောမတူတာလဲ ဘာလို့လဲ၊ ကိုကြီးတို့က မိဘတွေမျိုးမဲ့တွေမို့လား ပြီးတော့သူတို့လောက်မပြည့်စုံလို့လား ညီမလေး ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီး သုကာအမေက အသည်းသွေးထဲ သမီးအရင်းမဟုတ်တော့ ချွေးမတော်ချင်တယ်လေ၊ သုကာကို အသည်း သွေးကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူဘူးတဲ့ ”

“ ကိုကြီးသဘောပေါက်ပြီညီမလေး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးကလည်း ညီမလေးကို တန်ဖိုးရှိရှိဖြစ်စေချင်တယ် ယောက္ခမမကြည်ဖြူလို့ ခိုးချက် လိုက်ရတဲ့ ချွေးမတစ်ယောက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ”

“ သုကာက ညီမလေးကို ချစ်ပါတယ် ကိုကြီးရဲ့ ”

“ ထိမထင်ကလည်း ညီမလေးကိုချစ်တာပဲ၊ နောက်ဆုံး အိမ်မကိုယ်တိုင်က ကိုကြီးဆီ လိုလိုလားလား လာတောင်းဆိုတယ် ”

“ ထိမထင်ကိုမှ ညီမလေးမချစ်ဘဲ ”

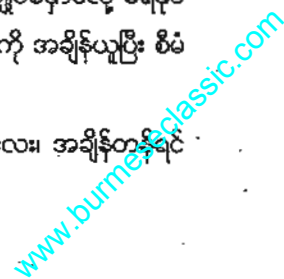
“ ကိုကြီးဆိုလိုတာ ညီမလေးရဲ့ တန်ဖိုးကိုပါ၊ သုကာက ညီမလေးကို တကယ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် သူ့အမေနားဝင်အောင် ပြောသင့်တယ်၊ ညီမလေးကို သိက္ခာရှိ တန်ဖိုးရှိရှိ လာတောင်းရမ်းသင့် တယ် ”

“ လက်ရှိအချိန်မှာ သုကာဘဝက အိမ်ပေါ်က နှုတ်ချခံထား ရတဲ့ သားတစ်ယောက်လေကိုကြီးရဲ့ ”

“ ဒီအချိန်မှာ ညီမလေးနဲ့သူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် စိတ်ညစ် ခာတွေအများကြီး ကြုံရမှာ သေချာတယ် ”

“ ညီမလေး ရင်ဆိုင်ရဲတယ် ကိုကြီး ”

“ ဟင် ”

အခြေတစ်ခုတော့ ရမှာပါ ကိုကြီးတို့စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ ”

လေပြည်လေးနှင့် နှစ်သိမ့်စကားဆိုရင်း သူထွက်ခဲ့တော့
ညှော်ခန်းထဲမှာ ညီမလေးတိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်ခဲ့ပေမယ့် သူအိပ်လို့မပျော်ပါ။

ညီမလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သောကတွေက ရင်ထဲမှာ
ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။

နေ့လည်က သူ့ရှိရာဆိုင်အထိ ရောက်လာသောထိမထင်အစ်မ
မကေရီစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

“ မောင်လေး အတော်ခံစားနေရတယ် ကိုမင်းမြတ်သွင်၊ သူ
ရှုပ်သွင်လေးကို တကယ်ဖြုတ်ခိုးရှာတာပါ အမှန်ဝန်ခံရရင် မောင်လေး
ခံစားနေရတာ ကျွန်မ မမြင်ရက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင့်ဆီကျွန်မ ရောက်ခဲ့
တာပါ ”

“ ကာယကံရှင် ညီမလေးကိုယ်တိုင်က ငြင်းခဲ့တာပဲ မကေရီ
ရယ် ”

“ ရှုပ်သွင်လေးကို ကေရီအပြစ်မတင်ပါဘူ ကိုမင်းမြတ်သွင်
သူ့နှလုံးသားလေးက နှလုံးရိုးသားပါတယ်။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်လေ
မိသုကာဆိုတဲ့ကောင်လေးပါ ”

“ ဟုတ်တယ် သူတို့တွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်
တွယ်လာတဲ့ ကျောင်းနေဘက်တွေပါ ”

“ ကေရီအားလုံးစုံစမ်းပြီးပါပြီ ကိုမင်းမြတ်သွင်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
ဆင်လေးမိခင်က ရှုပ်သွင်လေးကို မကြည်ဖြူတာတော့ သေချာတယ်”

သူ အံ့သြရသည်။ ကေရီက အရာအားလုံးကို သိနေခဲ့သည်။

အားရဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စမှန်သမျှ ကေရီကပြောပြ၍ သူ့ကြည့်ခံရသည်။

သူ မယုံနိုင်ခဲ့ပါ။ အဆိုးဝါးဆုံးက သုကာမိခင်က ညီမလေး

မကြည်ဖြူ၍ သုကာကို အိမ်က နှင်ချလိုက်သည့်ကိစ္စ။

သုကာနှင့်စာရင် ညီမလေးကို နောင်တွယ်သော ထိမထင်တို့

အားစု ဘဝလေးကမှ ပိုလို့သင့်တော်ဦးမည်။

နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကြောင့် ညီမလေးဘဝ မနှလုံးစေချင်။

အဆင်မပြေခြင်းတွေ မကြုံတွေ့စေချင်ပါ။

ဘဝတစ်ခုကို ဘဝဆန်ဆန် ညီမလေးဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့လျှင်

မယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။ ရင်မောရပါလား ညီမလေးရယ်။

အခန်း (၂၆)

“ မေမေ စားလေ ဝပြီလား ”

“ ဝပြီသမီးလေး ရင်ထဲမှာနည်းနည်းပြည့်နေလို့ ညနေထ ကော်ဖီသောက်လိုက်လို့ထင်တယ်။ ကဲ သမီးပဲဆက်စားတော့နော် ”

ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတစ်ပွဲတောင် ကုန်အောင်မစားနိုင်ဘဲ မေမေလက်စသတ် ထွက်သွား၏။ ထမင်းဝိုင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အသည်းသွေးတစ်ယောက်တည်း။

စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်ရတာအမှန်။ ခုတလော မေမေစား နိုင် မသောက်နိုင်နှင့် ညှိုးရော်နေတာ အသည်းသွေးသတိထားမိသည်။ ကိုကိုကို သတိရ၍ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကိုကိုအကြောင်းတွေးမိရုံနှင့် အသည်းသွေးမျက်ရည်ဝဲချင်လာ မိ၏။ ကိုကိုအိမ်ကထွက်သွားခဲ့တာ တစ်လပြည့်တော့မည်။ တကယ်နေ့ နိုလွန်းသည် ကိုကိုပါပဲ။

ကိုကိုခိုစဉ်က ဒီအိမ်ကလေးက တကယ့်ကို ပျော်စရာကောင်း

စိုးမိုးစာပေ

သည်။ မနက်ကော်ဖီဝိုင်းမှာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ကိုကိုမရှိတော့ အသည်းသွေး နှင့် မေမေနှစ်ယောက်တည်း ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်။

မေမေနှုတ်က ကိုကိုအကြောင်းဖွင့်မပြောပေမယ့် သတိတရ ဖြစ်နေမှာ အသည်းသွေးရိပ်မိပါသည်။

အခုလို ကိုကိုကြိုက်တတ်သည့် ဟင်းမျိုးချက်သည်နေ့ဆိုလျှင် မေမေထမင်း တစ်ပန်းကန်တောင် ကုန်အောင်မစားနိုင်ပါ။

“ တကယ့် ဂွတ်ရယ်ပဲ မေမေ သိပ်ကောင်းတယ် ”

“ မေမေနဲ့ညီမလေးက စည်းဝါးရိုက်ပြီးသားကို အဖြေခက် အောင်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား ”

“ ကြည့် တကယ်ဘက်လိုက်တဲ့အမေနဲ့သမီးပဲ တော်ပါပြီ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ဆိုတော့ အရှုံးပေးပါပြီဗျာ ဟား ဟား ”

ကိုကိုစကားသံလေးတွေကို အသည်းသွေး ပြန်ကြားမိတော့ ရင်ထဲမှာ ဝဲချင်လာရသည်။ ထမင်းဝိုင်းကို လက်စသတ်ကာ သိမ်းဆည်း မိ၏။ ဆာလောင်စိတ်တွေ ဘယ်ဆီရောက်ကုန်ပြီ မသိတော့ပါ။

ထမင်းစားခန်းထဲက ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ မေမေမရှိပါ။ ဧည့်ခန်းသည် တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။

မေမေဘုရားဝတ်ပြုသံကို အခန်းထဲက ကြားရ၏။

ဘုရားဝတ်ပြုရင်း ကိုကိုအိမ်ပြန်လာအောင် မေမေဆုတောင်း နေမည်လား မပြောတတ်တော့။

နောက်ဆုံးတော့ အသည်းသွေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ဒီဝိသနာ

စိုးမိုးစာပေ

ထဲဝင်ခဲ့သည်။

စာကြည့်စားပွဲမှာလည်း မထိုင်ချင်ပါ။ ကျက်လို့လည်း ရမည် မဟုတ်။ အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်တော့ ကိုကိုပုံရပ် ကိုကိုအကြောင်းတွေ။

“ ကိုကိုအဝေးကြီးကို မသွားပါဘူး ကဲ မငိုနဲ့တော့နော် ညီမလေး”

ကိုကိုထွက်ခွာသွားခဲ့သည့်နေ့က နှစ်သိမ့်သွားသော စကားသံ ကို အသည်းသွေးနားထဲမှာ ကြားယောင်နေဆဲ။ အဝေးကြီးမသွားဘူး ဆိုပေမယ့် ကိုကိုမျက်နှာကို မမြင်ရတာကြာပြီလေ။

ကျောင်းကိုလာမည်လားဟု အသည်းသွေးမျှော်မိတော့လည်း ကိုကိုရောက်မလာခဲ့ပါ။

မေမေ့ကို ကိုကိုစိတ်နာသွားပြီလား။

အသည်းသွေးကို မေ့နေပြီလား။

မမရွှေရှပ်သွင်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ကိုကိုပျော်ရွှင်နေခဲ့ပြီလား။

တွေးမိသော အတွေးအားလုံးက အသည်းသွေးရင်ကို ခံစားနာ ကျင်စေတာချည်းပါပဲ ကိုကိုရယ်။

ယောက်ျားပီသချောမောပြီး တည်တည်နေတတ်တဲ့ ကိုကိုကို ရောက်စက အသည်းသွေး နှုတ်ဆက်စကားပြောဖို့ မဆိုနဲ့။ ရဲရဲညံ့တောင် မကြည့်ရဲခဲ့ပါ။

နောက်တော့ ကိုကို ကိုယ်တိုင်က ရယ်ရယ်မောမော၊ ရင်းနှီး ပြလာတာမို့ အသည်းသွေး ပြောရဲဆိုရဲရှိခဲ့သည်။

တွယ်ရာခဲ့တာဝမှာ ကိုကိုကို ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ခွင့်ရတာ အသည်း သွေးကကောင်းသည်ဟု မှတ်ယူသည်။

မေမေ့မှာ သားသုံးယောက်ရှိသည်ဆိုပေမယ့် ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုကိုလတ်ကို အသည်းသွေးလူချင်းဆုံဖူးတာမဟုတ်။ ဓါတ်ပုံတွေထဲမှာ ပဲ မြင်ဖူးသေးခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုကိုပဲ အသည်းသွေးခင်တွယ် သံယော ဇဉ်ဖြစ်ရ၏။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကြိုပြီပေးတတ်သော ကိုကို။ အသည်းသွေးအတွက် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေကအစ ဂရု တစိုက် လိုက်ဝယ်ပေးတတ်တာကိုလည်း အသည်းသွေး ပျော်ရွှင်မိသည်။

“ အသည်း ယူကိုကိုက တကယ်ချောတယ် နော် ”

“ မိနော် နင်နောက်ကျသွားပြီ အသည်းအစ်ကိုကို ငါက အရင်ဆုံးစမြင်ဖူးတာ ဟုတ်တယ်နော် ယောင်းမ ”

ကျောင်းကို ကြိုပြီလာတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေက ကိုကိုကို ကြည့် ပြီး နောက်ပြောင်တတ်တာတောင် အသည်းသွေး စိတ်ထဲက မကျေ နပ်နိုင်ခဲ့။

တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ရှင်းသန့်နေတဲ့ကိုကိုစတိုင်လ်ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ယောင်းမခေါ်ရင် ဒေါသဖြစ်မိခဲ့တဲ့အထိ။

သွေးရင်းချာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ကိုကို အပေါ်တိမ်ညွတ် နေမိတဲ့ အသည်းသွေးနှလုံးသားကို ကိုကိုက မမြင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

“ ဟေ့ ကောင်မလေး ဘာငေးနေတာလဲ စာဖတ်လေ ”

ညဘက်မှာ အသည်းစာဖတ်တာကို ထိုင်စောင့်ပေးတတ်တဲ့ ကိုကိုကို သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်မိတာကို ကိုကိုသိပေမယ့် မရိုင်းအောင် ကိုကိုနှလုံးသားက ဖြူစင်ခဲ့ပါသည်။

အသည်းသွေးနှလုံးသားကတော့ ကိုကိုအပေါ်မှာ ယစ်မှုတွယ် မက်နေခဲ့တာ မှားခဲ့သလား ကိုကိုရယ်။

ကျောင်းပိတ်ရက် ကိုကိုနဲ့အတူ လည်ပတ်ခွင့်ရရင် ကိုကို လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်တွေ့ရန်နေမိတဲ့ အသည်းရင်ခုန်သံတွေကို ကိုကိုဘက်ကတော့ ရိုးသားစွာ မသိခဲ့ပါဘူး။

မေမေက ကိုကိုနဲ့အသည်းကို သဘောတူ ကြည့်ဖြူတယ်ဆိုတော့ အသည်းဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရင်း ကံအကောင်းဆုံး လူဖြစ်ခဲ့ပြီထင်ခဲ့ပေမယ့်

အသည်းသိလိုက်ရတာ ကိုကိုနှလုံးသားက တိမ်းညွတ်နေတာ တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်တဲ့လား ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုမရှိပေမယ့် ကိုကိုကိုယ်စား အသည်းခိုးယူသိမ်းထားတဲ့ ဓါတ်ပုံလေးထဲမှာတောင် ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက ရိုးသားလွန်းနေခဲ့တယ်။

နှလုံးသားက ချစ်စိတ်တွေနဲ့ မရိုးသားခဲ့မိသူ အသည်းကသာ ကိုကိုရဲ့ ဓါတ်ပုံလေးကို နှမ်းရှိုက်အလွမ်းဖြေရတာပါလေ။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရတော့ရင်တောင် အသည်းအနားမှာ ကိုကို ရှိနေရင် ကျေနပ်ပါပြီ ကိုကို။

ကိုကိုပြန်ရောက်လာရင်တောင် အသည်းနှလုံးသားထဲက ဆန္ဒတွေကို လူမသိသူမသိ တိတ်တခိုးသိမ်းဆည်းထားပါ့မယ်။

စိုးစိုးစာပေ

ကိုကိုရယ်။ ဒီဘဝမှာ မဆုံရရင်တောင် နောင်ဘဝမှာ ဆုံမည်။ ချစ်ခွင့်ရပါစေလို့ အသည်းဆုတောင်းနေတယ်။

ကိုကိုကို မြတ်နိုးချစ်တဲ့ ကောင်မလေးအဖြစ် မဟုတ်တောင် ကိုကိုကို ခင်တွယ်သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ညီမလေးကိုတော့ ကိုကိုမမေ့ပါနဲ့ တွယ်။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၇)

“ ရွှေရုပ် ”

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အလိုမကျ
ဒေါသတွေ ရောင်စဉ်ဖြာနေမှန်း သူသိသည်။

“ နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ထီမထင် ”

“ ရွှေရုပ်ကို မြင်လိုက်လို့ တို့လိုက်လာတာပါ ”

“ နင်နဲ့ငါ့ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး ထီမထင် မနှောင့်ဘူး
ပါနဲ့ ”

“ ရွှေရုပ်ရယ် အဲဒီလောက်အထိ မရက်စက်ပါနဲ့ ရွှေရုပ်
တို့ရင်ထဲက တကယ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ ”

“ သေလိုက်စမ်း နင်ကိုငါပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြ
ထီမထင် ငါ့မှာချစ်သူရှိတယ် ”

“ အဲဒါ တို့သိတယ် ရွှေရုပ် ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ်မေ့လို့
မရတာဘဲ ”

ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတောင် မြတ်

စိုးမိုးစာပေ

ငုံမက်စရာ ကောင်းနေခဲ့သည်။

“ ထီမထင် ငါတောင်းပန်ပါတယ် နင်နဲ့သူ့ကာ ပြဿနာ
မဖြစ်စေချင်ဘူး ”

“ တို့ကရုမစိုက်ဘူး ရွှေရုပ် ရွှေရုပ်နဲ့သူ့ကာ ဘယ်လိုပဲ ပတ်သက်
နေပါစေ တို့ရွှေရုပ်ကိုချစ်တယ် အရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ ခုလည်း
ချစ်တယ် နောင်လည်းချစ်ဦးမှာပဲ ဒါသေချာတယ် ”

“ အဲဒါ နင့်ကိစ္စ နင့်အပိုင်းပဲ ငါ့ဘက်က ထပ်ပြောမယ်
ငါ့ရင်ထဲမှာ သုကာတစ်ယောက်တည်းပဲ သုကာကိုပဲ ငါလက်ထပ်မှာ ”

“ ရွှေရုပ်ရယ် သုကာမိဘတွေက မင်းကိုဒီလောက်ထိ ခါးသီး
နေတာတောင် မင်းကရွေးချယ်မလို့လား ”

“ ဟုတ်တယ် ငါကရုမစိုက်ဘူး ဒီဘဝတင်မကဘူး နောင်ဘဝ
ထီတောင် သုကာကိုချစ်မှာ နင်နားလည်လိုက် ထီမထင် ”

စကားအဆုံး ခြေလှမ်းတို့ကို ခင်သွက်သွက်လှမ်းပစ်သည်။
ထီမထင်ကလည်း အနောက်ကထပ်ကြပ်မကွာလိုက်သည်။

“ ဇနပျီး ရွှေရုပ် ”

“ ထီမထင် နင်ဆက်မနှောင့်ယှက်ရင်ကောင်းမယ် ”

“ တို့ရွှေရုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူး တို့ကိုမချစ်ရင်တောင်
အရင်လို ပြန်ခင်မင်ခွင့်လေးပေးပါ ”

“ ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့ နင်ကိုငါ ရွံတယ်သိလား အရင်
တုန်းက ခင်မင်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း သုကာနဲ့ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်လို့

စိုးမိုးစာပေ

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သုကာနဲ့စိတ်ဆိုးနေလို့ နင့်ကိုအလိုက်သွား
သက်ဆဲခဲ့တာ "

ရွှေရုပ်စကားတွေက သူ့ရင်ထဲကို မြားတစ်စင်းလို ထိုးနှိုး
ဝင်သည်။ အမှန်တရားကို သူ့ခန္ဓာမှန်းမိပေမယ့် ရွှေရုပ်နုတ်က စကား
က ပိုပြီး ထိရှလွန်း၏။

" ကိုယ့်ကို အသုံးချခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား ရွှေရုပ် "

" နင်သဘောပေါက်သင့်ပြီ သေချာတာက ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်
ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမရှိခဲ့တာ ဟိုးအရင်ကတည်းကပဲ "

" ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ ကိုယ်မရှိခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
မင်းထာဝရရှိနေမှာ သေချာတယ် ရွှေရုပ် "

မထီတရီ စကားနှင့်အပြုံးရိပ် ရေးရေးထွန်းနေသော ထီမထင်
မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်မိသည်။

သည်လိုလူမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခွန်းတုံ့ ပြောနေလို့လည်း ဆုံးထင်
မထင်။ ဥပေက္ခာပြုလျက် လှည့်ထွက်ဖို့ ရုပ်သွင်ကြံစည်ခိုက်

" ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားသလားဟင် ရွှေရုပ် "

" ဖယ်နေနီ ထီမထင် ငါ့ရှေ့က ပိတ်ရပ်မထားနဲ့ "

" တို့ကိုဘာလို့ ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေတာလဲ ရွှေရုပ်
ရယ် "

" ထီမထင် နင်တော်တော့ ပြီးမှ ငါ့ကိုအသုံးမဆိုနဲ့နော် "

" မင်းစိတ်ထဲမှာ မုန်းတီးသလောက် တို့ကိုထုရိုက် ကုတ်

စိုးမိုးစာပေ

လိုက်စမ်းပါ ရွှေရုပ် တို့ပြုံးပြုံးကြီးခံယူမယ် တစ်ခုပဲ မင်းရင်ထဲ
မုန်းတွေ ကင်းစင်သွားတဲ့အထိ လုပ်လိုက်စမ်းပါ "

မထီတရီ မျက်နှာပေးနှင့် စိုလှဲနီရဲသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ
အပြုံးရိပ်တွေ ယက်သမ်းဆိုနေသော ထီမထင်ကိုကြည့်ကာ ရုပ်သွင်
ညှာလက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွားခဲ့သည်။

" ရုပ်သွင် "

ကျိခနဲအနီးမှာ ထိုးရပ်လာသော ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက
သူ့ကာမို့ ရုပ်သွင်စိတ်ထဲမှာ ပူပန်သွားရ၏။

" သုကာ "

" နင့်ကိုဒီကောင် ဘာလာစော်ကားတာလဲ ရုပ်သွင်ပြောစမ်းပါ "

" မလုပ်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မလုပ်နဲ့သုကာ "

သုကာလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ချုပ်နှောင်ထားရင်း ရုပ်သွင်
ထားမြစ်မေမယ့် သုကာ ဇွတ်ရှုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

" ထီမထင် နင် သွားပါတော့ သု သုကာ ငါတောင်းပန်
မိတယ် "

" မဆွဲနဲ့ရုပ်သွင် ဒီကောင်နင့်ကို နှောင့်ယှက်စော်ကားနေတာ
ငါလက်မခံနိုင်ဘူး လွှတ်စမ်းပါ "

ဒေါသသင့်နေသော သုကာအော်ဟစ်ရင်း ရှုန်းသည်။ ရုပ်သွင်
သုကာလက်တွေကို မလွှတ်ရဲဘဲ အားရှိသမျှ ဆွဲကိုင်ထားမိဆဲ။

ထီမထင်က နေရာမှ တစ်ချက်မရွေ့ဘဲ ပြုံးရိပ်သမ်းသော

စိုးမိုးစာပေ

မျက်ဝန်းတွေနှင့် သုကာကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ ဒေါသသိပ်ကြီး မနေနဲ့ သုကာ ရွှေရုပ်ဆိုတာ ငါကအမင်းထက်နမ်းရွိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပန်းကလေးပါကွာ ”

“ ဘာ... ဘာ... မင်း... တောက် ”

“ သုကာ... မလုပ်နဲ့ ”

လှစ်ခနဲဆောင့်ရှန်း ထွက်သွားသောသုကာကို ရွှေရုပ်မတားမြစ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

သုကာလက်သီးက ထိမထင်မျက်နှာဆီ ပြေးဝင်သွားကိုယ်ကိုတိမ်းကာ ထိမထင်ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒေါသစိတ်မွှန်နေသော သုကာ ပြိုင်ဘက်ကို လျှော့တွက်လိုမိတာ အမှားဖြစ်သွား၏။

“ ခွပ် ”

အမိအရအပိုင် ထိုးချလိုက်သော ထိမထင် လက်သီးကကြောင့် ဘယ်ဘက်ပေးရိုးတစ်ခုလုံး ထုံကြင်သွားခဲ့ရသည်။

“ အိုး... သုကာ ”

“ ကျွီ... ”

“ မောင်လေး... ထိမထင်... ရုပ်... ရုပ်စမ်း ”

မီးခိုးရောင်ပါရာဒိုကားကြီးက အနီးမှာ ငြိမ်ခနဲထိုးရပ်စဲကားတံခါး ဖွင့်ပြေးဆင်းလာသော မမဧကရီနှင့်ဒရိုင်ဘာလူကြီးထိမထင်ကို ဆွဲချုပ်ထားသလို ရုပ်သွင်လည်း သုကာကို အနောက်က

ဆိုင်းမက်ထားမိသည်။

“ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မောင်လေးရယ် လမ်းမကြီးမှာ ဇုသုခြင်လို့ မကောင်းပါဘူး ”

“ အရှင်တုန်းက အကြွေးကို ပြန်ဆပ်လိုက်တာပါ မမ သုကာ နုနုနုမှာ မင်းနဲ့ငါ ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ပဲ လက်ညှီအောင် ငါ့ဘက်က ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးပြီလေ ”

“ မောင်လေး တိတ်စမ်း ရွှေရုပ်ညှီမလေး မမတောင်းပန် ငါတယ် လာ လာစမ်း မောင်လေး ”

မမဧကရီ ထိမထင်ကို ဆွဲခေါ်ကာ ကားပေါ်တွန်းတင်သည်။ ကားလေးမောင်းထွက်သွားတော့မှ ရုပ်သွင် သုကာကို မော့ကြည့်ရင်း

“ နင်... နင်ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ သုကာ ”

“ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ရတယ် ဒီကောင်က ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကြိုတ်ပြီး သင်ထားတာကိုး တစ်ကွေ့တော့ ပြန်ဆုံဦးမှာပါ ”

“ တော်ပါတော့ သုကာရယ် ရန်ကြီးဆိုတာ အဆုံးမရှိဘူး ခေါင်းထဲက မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ ဂရုစိုက်မနေနဲ့ ”

“ ဂရုမစိုက်လို့ မဲရတော့ဘူး ရုပ်သွင် နင့်ကိုဒီကောင် အမြဲ နှောင့်ယှက်နေဦးမှာပဲ ”

“ ငါ့ရှောင်နိုင်ပါတယ် သုကာရယ် ”

“ နင်ရှောင်စရာမလိုဘူး ဒီကောင်ကို ငါမယုံဘူး နင့်လိုငါ လက်ထပ်မယ် ရုပ်သွင် ”

“ ဘာရယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ချစ်သူတွေဆိုတာထက်ပိုပြီး ခိုင်မာသေချာအောင် နင့်ကိုငါ လက်ထပ်မယ် ရုပ်သွင် ”

“ သုကာရယ် အခုချက်ချင်းကြီးလား ”

“ အခုချက်ချင်း လက်ထပ်မှုဖြစ်မယ် နင့်ကိုကြီးနဲ့ငါ တွေ့ပြီး သူက မေမေ့လိုပဲ နင့်နဲ့ငါကို သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့ ဒီတော့ နင့်နဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြမယ် နင်ဆုံးဖြတ်ရဲသလား ရုပ်သွင် ”
ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသော အသွင်နှင့် ရုပ်သွင်မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ကာ သုကာမေးသည်။

“ နင့်ဘဝထဲ ဝင်လာရဲတဲ့ သတ္တိတွေ ငါ့ရင်ထဲမှာ အပြည့် သုကာရယ် ”

အခန်း (၂၇)

“ ဟယ်... ကိုကို ”

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားမိတာမို့ အသည်းမျက်လုံးလေးတွေ နှစ်သက်အံ့သြနေခဲ့လေသည်။

ကံ့ကော်တန်းခုံတန်းလေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ထိုင်နေရာမှ အသည်း ကိုကို့ဆီ အပြေးလေးလှမ်းခဲ့မိသည်။

“ ကို... ကိုကို အသည်းဆီလာတာလားဟင် ”

ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပြုံးနေလျက်က ခေါင်းကလေးညိတ်ပြသည်။ ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်တွေ တဖြင့်ဖြင့် စီးပျောင်း ကိုကို့ကို အသည်းသွေး ကြည့်မဝရုံမဝဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။

စတစ်ကော်လံအင်္ကျီဖြူလေးကို လက်နှစ်ဘက်မှာ သေသေ ခပ်သပ် ခေါက်တင်လျက် ယောပုဆိုးအနက်ကွက်စိပ်ကလေးနှင့် ကိုကို့ အသွင်က ခန့်ညားနေသည်။

ညာဘက်ဘေးခွဲဆံပင်တိုတိုလေးတွေက ဖီးသင်ထားသော ကိုကို့ မျက်နှာလေးက ထင်းထင်းရှင်းရှင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

“ ကိုကိုရယ် အသားတွေ မည်းသွားသလိုပဲခန့် ”

ကိုကိုကို တစ်ခုံစီမိကြည့်ရင်း အသည်းသွေးဆိုတော့ ကိုကို
ညီညာသွယ်တန်းသော သွားကလေးတွေ ပေါ်သည်အထိ ပြုံးရယ်လို့
ရင်း

“ အသည်းသွေးက ပိုတောင်လှလာသလိုပဲ ”

ကိုကိုစကားကြောင့် အသည်းသွေး ရှက်ရွံ့ပြုံးကာ ခေါင်း
မိသည်။ ဘလောက်စံအင်္ကျီဖြူလေးကို အောက်ကခံလျက် အနက်ရောင်
စာပန်းအင်္ကျီ လက်တိုလေးကို ခါးမှာပါသော ကြိုးနက်လေးတွေ
ရည်နှောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အသည်းသွေးက မဟူရာနတ်သမီးထောင့်
တစ်ပါးလို လှပနေလေသည်။

“ ညီမလေး ကလပ်စံအားသလားဟင် ”

“ အားပါတယ် ကိုကို ဘယ်သွားမလို့လဲဟင် ”

“ ကင်တင်းနံဘက်ပဲ သွားရအောင် ညီမလေးကို ကိုကို
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောစရာရှိလို့ ”

“ ခဏလေးကိုကို အသည်းသွယ်ချင်းတွေကို သွားပြောလိုက်
ဦးမယ်နော် ခဏလေးစောင့် ”

လွယ်အိတ်နီလေးကိုလက်က ဆုပ်ကိုင်လျက် ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ
ဝဲခနဲ ခါယမ်းပြေးထွက်သွားသော အသည်းသွေးကို သူငေးကြည့်မိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကို တီးတိုး တီးတိုးနှင့် အသည်းသွေး ဘာတွေ
ရှင်းပြ ပြောပြနေသည်မသိ။ သူငယ်ချင်းမလေးတွေကလည်း တကယ်

ပျော်ပျော်လေးတွေ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ လက်ငှေ့ယမ်းပြသူက ပြသည်။ ပြုံးပြသူ
လှမ်းပြုံးပြနှင့်မို့သူလည်း လက်ပြပြီးကာ နှုတ်ဆက်ရပါသည်။

အသည်းသွေးက သူ့ရိုရာကို အပြေးကလေး မမောထမ်းပြန်
ပြောရင်း

“ လာ ကိုကို အလကား ဗရုတ်တွေ နှုတ်ဆက်မနေနဲ့ ”

“ အသည်းကို ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ”

“ ကင်တင်းကို လိုက်ခဲ့မလို့တဲ့ တမင်ပြောနေကြတယ်။
တို့ပါလာရင် ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုမှ စကားကောင်းပြောလို့ရမှာ ဟုတ်တုား
သ ”

အသည်းသွေးက ရှင်းပြရင်း တစ်လမ်းလုံးစကားတွေ တတွတ်
တတ်ပြောလာလည်း သူကတော့ နှုတ်ဆိတ် တိတ်စွာ နားထောင်ရင်း
ကင်တင်းရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ ကိုကိုဘာသောက်မလဲ ဘာစားမလဲဟင် ”

“ ကိုကို လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်မယ် အသည်း ဘာစားမလို့
စားလေ ”

“ ဘာမှ မစားချင်ဘူး။ အအေးပဲသောက်မယ် ကိုကို ”
ကိုကိုက လက်ဖက်ရည်နှင့်အအေးတစ်ပုလင်း မှာလိုက်သည်။

ကိုကို တစ်ခုံစီမိကြည့်နေသော အသည်းသွေးကတော့ ရင်ထဲမှာ
နည်းဝမ်းသာကြီး ခံစားနေရသည်။ ကိုကိုရောက်လာတာမို့ ပျော်ရွှင်

ရသလို ကိုကိုကိုမြင်တော့ မေမေ့ကိုသတိရကာ ငိုချင်သည်။

“ မေမေ သိပ်နေမကောင်းဘူး ကိုကို ”

“ ဟင် ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ အသည်း ”

“ ကိုကိုကို သတိရနေတာထင်တယ် ကိုကိုမရှိတော့ အိမ်က အတော်ကြီးကို အပျော်တွေ့ဆိတ်သုန်းသွားခဲ့တာလေ မေမေက ကို အကြောင်း မမေးပေမယ့် ကိုကိုကို သတိရနေတာ အသည်းသိတာပေါ့ ”

“ အင်း ကိုကိုလည်း သတိရပါတယ် အသည်းရယ် မေမေက ဂရုတော့စိုက်ပါနော် အရေးအကြောင်းရှိရင် တိုးတိုးကို မှာလိုက်ပေါ့ ”

“ ကိုကိုအိမ်ကို ပြန်မလာသေးဘူးလားဟင် ”

“ မေမေ စိတ်ပြေတော့ လာတာပေါ့ကွာ ဒါပေမဲ့ လွယ်လွယ်နဲ့ မထင်တော့ဘူး အသည်း ”

“ အိုး ဘာလို့ မလွယ်ရမှာလဲ မေမေက ကိုကိုအမေရင် ဥစ္စာ ကိုယ့်သားသမီးကို ဘယ်မိဘက အကြာကြီး စွန့်ပစ်ထားမှာပဲ ”

“ ကိုကိုသိပါတယ် အခုကိုကို ရွှေရုပ်သွင်ကို လက်ထပ်လိုက် ဆိုတာသာ မေမေသိရင် ဘယ်လိုမှ စိတ်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး ”

“ ဟင် ဘာရယ် ကိုကို လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် ညီမလေး ကိုကိုနဲ့ရုပ်သွင် မနေ့ကပဲ ရုပ်သွင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတာ အခုလောလောဆယ် တိုးတိုးတို့ဝယ်ထား အိမ်ကလေးမှာပဲ နေကြတယ် ”

အံ့သြမယုံနိုင်မှတော့နှင့် ကိုကိုကို အသည်းသွေး ဝေးကြည့်တော့

သည်။ ကိုကို လက်ထပ်လိုက်ပြီတဲ့။ ကိုကိုကို အသည်းဆုံးရှုံးလိုက်ပြီပေါ့။

“ ရုပ်သွင်ကိုကြီးကလည်း ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောမတူ ဘူးလေ မေမေက မကြည်ဖြူဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုကြားတော့ သူ့ညီမအတွက် သူလည်းနာမှာပေါ့ အခုတော့ ကိုကိုတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်လိုက် ကြပြီအသည်း ”

ကိုကိုကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပဲ ရှင်းပြနေသည်။ အသည်းသွေးရင်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ပြီဟူသော အသိနှင့် လစ်ဟာသွားရသည်။

ကိုကိုရှေ့မှောက်မှာသာ မဟုတ်လျှင် မျက်ရည်တွေ လိန်ဆင်း လာမည်လားတောင် မသိပါ။

“ အသည်းကို အသိပေးချင်လို့ ကိုကိုလာခဲ့တာ မေမေတော့ မသိပါစေနဲ့ဦးနော် ပြီးတော့ မေမေ့ကို ကိုကိုမရှိတဲ့အချိန်မှာ ညီမလေးပဲ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးပါနော် ညီမလေး ”

ကိုကိုစကားတွေကို အသည်းသွေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ သည်လား မသေချာခဲ့ပါ။

ရင်ထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းမလာအောင် ချုပ်ထိန်း ကြိုးစားနေရတာ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။

“ ကိုကို အခု အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ် ရုပ်သွင် ကလည်း အလုပ်လုပ်မယ် ဘဝသစ်တစ်ခုကို ကိုကိုတို့ တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ညီမလေး ”

“ ကိုကို ငွေလိုလားဟင် အသည်းမှာရှိတာ ယူသွားလေ ”

“ မလိုဘူး ညီမလေး ကိုကိုထွက်သွားတုန်းက ညီမလေး ပေးလိုက်တဲ့ ငွေတစ်သောင်းကျော်တောင် ကိုကိုမသုံးပါဘူး အိတ်ထဲမှာ အသေအချာချန်ထားတယ် ခုထိရှိပါတယ်ကွ ”

“ ကိုကိုလိုအပ်ရင် သုံးဖို့ ပေးလိုက်တာပါ ကိုကို ”

“ ညီမလေး စေတနာကို ကိုကိုနားလည်ပါတယ်ကွာ အဲဒီတုန်းက ကိုကို မယူချင်ပါဘူး ညီမလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ”

အသည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့လား ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုရဲ့ ယုယကြင်နာမှုတွေဆိုတာ အသည်းဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရနိုင်တဲ့ အရာဆိုတာ အသည်းနားလည်ခဲ့ပါပြီ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၂၉)

ညီမလေး ဒီလောက်အထိ မိုက်မိုက်မဲမဲ လုပ်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်မထားမိခဲ့ပါ။ အခုတော့ သူ့ရင်ကို စုံကန်ဖို့ ညီမလေး ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်သွားခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

တကယ်ဆို သူ့အပြစ်ဟုပဲ ဆိုရလိမ့်မည်။

ညီမလေးနှင့်သူက ကိစ္စက သူ့ရင်ထဲမှာ တန်နံ ဖြစ်ရသည်။ သူက မိခင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ခံရခက်ခက်ဖြစ်ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ သူကနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ ကိုယ်အားလုံးကိုသိတယ် သူက အခုမင်းနဲ့ညီမလေးကိစ္စကို မင်းဘယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ ”

“ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေပါတယ် ကိုကို့နဲ့ ရုပ်သွင်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ် အစွန့်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး ဒါကြောင့် မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး အိမ်ကဆင်းခဲ့တာပါ ကိုကို ”

“ အေး အဲဒီကိစ္စကို ကိုယ် တော်တော်ခံရခက်တယ် သူက ”

ကိုယ်ညီမလေးက ဘာရွတ်ပွင့်ချက်တွေ ရှိနေသလဲ ကိုယ်တို့မောင်နှမတွေ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ဘဝမို့ မင်းမိဘတွေက သဘောမတူတာလား။”

“ မေမေဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ ကျွန်တော်ရုပ်သွင်ကို ဈာန်လွှတ်နိုင်ပါဘူး ကိုကြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်ဖို့ အစွမ်းတွေ ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်လို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်။”

“ မင်းညီမလေးကိုချစ်တာမှန်ရင် ညီမလေးကို တန်ဖိုးထားသလို တာပေါ့ သုကာ ကိုယ့်ဘက်က လိုချင်တာလည်း အဲဒီတစ်ခုပဲ ညီမလေး မင်းရဲ့အပိုင်းအပိုင်းကြားမှာ ကိုယ့်ညီမလေး မျက်စိသူငယ်နဲ့ အောက်ဆုံး နေရမှာမျိုးတော့ ကိုယ်လက်မခံနိုင်ဘူး။”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေအတိုင်း သူပေါက်ကွဲပြောလိုက်မှ ရင်ထဲမှာပေါ့ပါးသွားခဲ့ရသည်။ သုကာကတော့ တညီငြိမ်သော မျက်ဝန်းတွေ နှင့်သာ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

အခုတော့ သုကာက သူယုံကြည်ချက်အတိုင်း လုပ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အချိန်တန်သည်အထိ အိမ်ပြန်မရောက်လာသော ညီမလေးကို သူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူထိုင်စောင့်နေတုန်းမှာပဲ ဖုန်းဝင်လာ၍ သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကိုကြီးလား ညီမလေးပါ။ ”

“ ဟာ ညီမလေး ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ ညီမလေးပြန်မလာသေးလို့ ကိုကြီးမျှော်နေတာ အခုဘယ်က ဆက်တာလဲ ”

စိုးမိုးစာပေ

“ ကိုကြီး စိုးရိမ်နေမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ သုကာနဲ့ ညီမလေးတို့ ဒီနေ့လည်ပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီ။ ”

“ ဘာ ဘာရယ်ညီမလေး။ ”

“ ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကြီး။ ”

သူဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခင်မှာပဲ ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လျက် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

သူ အတန်တန်တားမြစ်နေသည့်ကြားက ညီမလေးထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သုကာကလည်း သူ့စကားတွေကို ဥပေက္ခာပြုသွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှာ တနံနံတွေ့ရင်း တစ်မိမိမိဒေါသဖြစ်ရသည်။

ညီမလေးကိုလည်း စိတ်နာသေသည်။ သုကာကိုလည်း စိတ်ဆိုးပေါက်ကွဲသည်။

ပိုဆိုးသည်က ထိုညနေမှာပဲ ညီမလေးက သူ့စီးနေသော စားနွယ်လက်ဝတ်လက်စားတွေကို တစ်ခုမကျန် သူ့ထံလျှောက်နှင့် ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ တောက်... ဒါတာသဘောလဲ ”

သူ့ကိုဖော်ကားတာဟုပဲ မှတ်ယူသည်။ တစ်ညလုံးဒေါသတွေ ဆင့်ကဲကာ သူ့အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ နင် သိပ်မိုက်တယ် ရွှေရုပ်သွင် ဒီလောက်အထိ မိုက်လုံး ”

စိုးမိုးစာပေ

ကြီးတာ နောင်ကြည့်အောင် ဗစ်ထားလိုက်မယ် တောက် "

စိတ်ထဲက ကြိမ်းငါးကာ နာကျင်ခဲ့သမျှကလည်း မနက်မိုးလည်း
သည်နှင့် ပြေပပြန်သည်။ ညီမလေး ဒုက္ခရောက်နေခဲ့ပြီလား။ ဘဝ
ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် နှစ်ဦးစလုံးမှာ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာ သေချာလျှင်
လတ်တလော အခြေအနေမှာ သုကာကလည်း အလုပ်အကိုင်
မရှိ။ ညီမလေးကလည်း ဝင်ငွေမရှိ။ ရှေ့ဆက်ဘယ်လို စခန်းသွား
မည်လဲ။

မကြောင့်မကျ နေထိုင်ခဲ့ရသော ဘဝကို ညီမလေး ပိုင်ဆိုင်
ခဲ့ဖူးကာ ယခုမှ ဒုက္ခတွေ့နှင့် ရင်ဆိုင်စိတ်ညစ်နေပြီလား မသိပါ။

" မဖြစ်သေးပါဘူး သုကာဘက်က ညီမလေးကို ခါးသီးဝန်
သုကာမိဘတွေ အိမ်ရောက်သွားရင် ငါ့ညီမလေးပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်
အလုပ်တွေကို သူပစ်ကာ ညီမလေးတို့သတင်းကို စုံစမ်းလိုက်
တော့ လွယ်ကူစွာပဲ သိခဲ့ရသည်။ တိုးတိုးလိုက်ပို့သော ခြံလေးကို သူ
ရောက်ခဲ့၏။

ခြံလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။ အထဲက ပျဉ်တောင်အိမ်လေး
ကတော့ သေးလွန်းသည်။ ဒီအိမ်လေးမှာ ခိုကပ်နေရသည့် ဘဝကို
ညီမလေးရွေးချယ်လိုက်တာ အချစ်ကြောင့်လား။

" သုကာမရှိဘူး ကိုကြီး အထဲမှာ ရွှေရုပ်သွင် ရှိမယ် ကိုကြီး
ဝင်သွားလိုက် "

တိုးတိုးက အလိုက်တသိ နေရစ်ခဲ့သည်။ ပျဉ်တောင်အိမ်ကလေး

ဆိုသို့ သူလျှောက်ခဲ့သည်။ ပွင့်နေသော အိမ်တံခါးမှာ ညီမလေးဖိနှပ်
အစ်ရံကိုပဲ တွေ့၏။

သူ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ခဲ့တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။ မီးဖိုရုံရာ နောက်
ထက်မှာ အသံတွေ့ကြားရသည်။

သူ ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းအိုးတည်နေသော
ညီမလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

" ညီမလေး "

" ဟင်... ကို... ကိုကြီး "

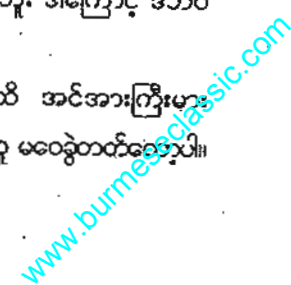
မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်ကာ ညီမလေး တအံ့တဩ
ဟောကြည့်နေ၏။ ဆံပင်တိုတိုတွေကို ဘီးကုပ်အဖြူလေးနှင့် နောက်လှန်
စုသိမ်းလျှက် ဖြူဖွေးသော မျက်နှာလေးမှာ မီးသွေးမည်းတွေ ပေကျံ
နေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

" ညီမလေးရယ် ကိုကြီးရင်ခွင်ကို ကန်ထွက်ရဲလောက်အောင်
ဒီဘဝက နေပျော်နေလို့လားဟင် "

" ညီမလေးတို့ဘဝလေးကို မခွဲပါနဲ့ ကိုကြီး သုကာကို ညီမလေး
မခွဲနိုင်သလို ညီမလေးကိုလည်း သုကာ မခွဲနိုင်ဘူး ဒါကြောင့် ဒီဘဝ
လေးကို ညီမလေး ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ "

ချစ်ခြင်းတရားက သည်လောက်အထိ အင်အားကြီးမား
တာလား။ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့စေတာလား သူ မဝေခွဲတတ်စေဘူးပါ။

“ သုကာကကော ညီမလေး ”

“ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကုမ္ပဏီမှာ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်
ဆောင်းတယ် ကိုကြီး ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း သုကာကို သူ့ကြိတ်ချီးကျူးမိသည်။
ညီမလေးအတွက် ဘာမဆို ရင်မဆိုင်ဖို့ သတ္တိရှိသားပဲ။

“ ကိုကြီး ညီမလေးဆီ ရောက်လာတာ ဖျက်ဆီးဖို့ မဟုတ်ဘူး
ညီမလေး ညီမလေးနဲ့သုကာကို ကိုကြီးသဘောတူပါတယ် ညီမလေးတို့
အိမ်မှာ ပြန်နေကြဖို့ ကိုကြီးလာခေါ်တာပါ ”

“ သုကာ ရောက်လာရင် ပြောပြပြီး တိုင်ပင်ပါရစေဦး ကိုကြီး ”
သူ့စကားထက် သုကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ညီမလေး ပိုအရေး
ထားရသော ဘဝရောက်နေပြီပဲ။ အင်းလေ သုကာဆိုတာ ညီမလေး
ခိုလှုံရာရင်ခွင်ပဲ။

“ သုကာနဲ့ ကိုကြီး အေးဆေးတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးချင်ပါသေးတယ်
ကိုကြီး အားလုံးတာဝန်ယူတယ် ညီမလေးတို့ကို သဘောမတူတာ သုကာ
မေမေစကားကို မခံချင်လို့ပါ တခြားဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ”

“ သုကာ နားလည်ပါတယ် ကိုကြီး ”

“ အင်း သုကာ မိဘတွေဘက်ကလည်း တစ်နေ့တော့
နားလည်လာမှာပါ ညီမလေးရယ် ဘယ်သားသမီးကိုမှ မိဘတွေထံ
မုန်းနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ကိုကြီးကိုလည်း ရုပ်သွင်မမုန်းနိုင်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် ”

စိုးမိုးစာပေ

“ ကိုကြီးယုံတယ် ဒါကြောင့် သုကာနောက်ကို ကောက်ကောက်
အောင် လိုက်သွားတာ မဟုတ်လား ဟား... ဟား ”

“ အို ကိုကြီးကလည်း ”

ပါးလေးတွေ နီမြန်းလျက် ညီမလေး ရှက်သွေးလွှမ်းသွား၏။
ရင်ကဆို သုဘာပြောပြော ဘုတိုက်နေကျ။ ပြောင့်ချော်ချော် ပြန်တုံ
နေကျ ညီမလေးသည် အခုတော့လည်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စ ပြနေပြီ။
ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ညီမလေးသည် ဟိုစဉ်တုန်းကလိုပဲ
လေးလေးအဖြစ်သာ ရှိနေဆဲလေ။ *

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၃၀)

“ ဪ သားက ရွှေရုပ်သွင်နဲ့တောင် လက်ထပ်လိုက်ပြီကို မေမေနှုတ်က တည်ငြိမ်စွာပဲ ရွှေ့တတ်သည်။ မေမေအံ့သွားလို့မိမ့်မည်ဟု အသည်းသွေး ထင်မှတ်ထားတာ အခုတော့ မေမေတည်ငြိမ်လွန်းနေ၏။ ”

“ ကိုကို သမီးတို့ကျောင်းကို ရောက်လာတယ် မေမေ သိပ်နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတော့ ကိုကိုက ဒီအကြောင်းကို အသိမပေး ပြောသေးတယ် ”

မေမေ မျက်နှာက တည်ငြိမ်စွာနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ လှုပ်ယုံမျှ ပြုံးသည်။ မေမေသည် ကိုကိုလိုပဲ တည်ငြိမ်လွန်းသူ အသည်းသွေး မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

“ သူမပြောပေမယ့် မေမေ ကြိုသိနေပါတယ် သမီးရဲ့ ဗိသုကာဆိုတာ မေမေနဲ့တူတဲ့ မေမေသားပဲလေ ဆုံးဖြတ်ပြီးရ ဘယ်တော့မှ ပြင်ဆင်ထုတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး သူ့အိမ်ကထွက်သွား

စိုးမိုးစာပေ

အသည်းက မေမေသိတယ် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရဲရဲဝဲဝဲ လုပ်တော့မယ် ဆိုတာ မေမေသိပြီးသားပါ။ ”

“ မေမေ့ကို သမီးတောင်းပန်ချင်တယ် မေမေ ”

“ ဘာလဲ ဘာတောင်းပန်စရာရှိလို့လဲ ”

“ ကိုကို့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ မေမေရယ် ”

အသည်းသွေးမဝံ့မရဲ ပြောမိသည်။ မေမေနှုတ်ဆိတ်လျက် တည်ငြိမ်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ ကိုကို ဒုက္ခရောက်နေတာ အသည်းမမြင်ရက်ဘူး မေမေ တော့ ကိုကိုမရှိရင် မေမေလည်း မနေတတ်ပါဘူး ဒီအိမ်မှာ ကိုကိုရှိရင် ဆောင်ပြောသွားမှာပါ ပြီးတော့ ကိုကိုနီးကိုလည်း အစ်မတစ်ယောက်လို အသည်း ခင်နိုင်ချစ်နိုင်ပါတယ် မေမေရယ် ”

မေမေ တည်ငြိမ်နေတာကိုကြည့်ရင်း အသည်းသွေ ဆက်ပြော သည်။ မေမေကတော့ နှုတ်ဆိတ်လို့ တည်ငြိမ်နေဆဲ။

“ နော် မေမေ ကိုကို့ကို မေမေခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါနော် ”

“ အင်း မေမေဆန္ဒတွေ ပြင်းပြသွားခဲ့တာပါ သမီးရယ် ဒါ အမေ့သမီးလေးကို မေမေအရမ်းချစ်လို့ပါကွယ် သမီးလေးကို သူစိမ်း တစ်ယောက် လက်ထဲပါသွားမှာ စိုးလို့ မေမေစိစဉ်ခဲ့တာ အခုတော့ လိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ကွယ် ”

မေမေမျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေ၏။ မေမေ့ကို ကြည့်ရင်း အသည်းသွေး မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်း

စိုးမိုးစာပေ

လာခဲ့ရသည်။

“ မေမေရယ် သမီးမေမေ့ကို ဘယ်တော့မှ မခွဲပါဘူး။ ဒီအိမ်လေးမှာ သမီးအတွက် နွေးထွေးလုံခြုံမှုတွေရှိနေတာ သမီးသိပါတယ် ကိုကိုကို သမီးအစ်ကိုရင်းလိုချစ်တယ်။ မေမေကလည်း သမီးအမေရင်းပါ။ ”

“ သမီးလေးရယ် မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ ”

မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်ကာ အသည်းသွေး ရှိုက်ပိုမိသည်။ မေမေက အသည်းသွေး ဆံနွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း နှစ်သိမ့်နေသည်။

“ မေမေ့ဆန္ဒက သမီးလေးနဲ့ အမြဲတမ်းမခွဲမခွာ နေချင်ပါ။ မေမေမရှိတော့ရင်တောင် သမီးလေးက မေမေတို့ မိသားစုဝင်ဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ သမီးရယ် အခုတော့ မေမေဆန္ဒတွေ မှားယွင်းခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သမီးလေးနဲ့သားတို့သံယောဇဉ်က တကယ်ကို ဖြူစင်ခဲ့ကြတာပဲ မေမေ့နားလည်ပါပြီ သမီးရယ် ”

မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲမှ မေမေ့မျက်နှာကို အသည်းသွေး မော့မော့

ကြည့်မိသည်။

“ မေမေ ”

“ ပြော သမီးလေး မေမေ နားထောင်နေပါတယ် ”

“ ကိုကိုကို မေမေ ပြန်ခေါ်မယ်မဟုတ်လား ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ မဟုတ်လား မေမေ့ရယ် ”

“ အင်း မေမေ သားကိုဧတာ ချွေးမကိုပါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူးသမီးရယ် မေမေတို့ မိသားစုလေး ပိုမိုပြီးပြည့်စုံသွားပြီပေါ့ ”

“ ဝမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ် သမီး သိပ်ဝမ်းသာတယ် ” ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို မေမေက နူးညံ့စွာ သုတ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ ကိုကိုတို့ ဘယ်မှာရှိနိုင်တယ်ဆိုတာသမီးသိတယ် မေမေ ”

“ ဟုတ်လား မေမေ သားကို တွေ့ချင်တယ်သမီး ”

“ မနက်ဖြန်ကျ မေမေဆီကို သမီးကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို ခရောက်ခေါ်ခဲ့မှာပေါ့ မေမေ့ရဲ့ စိတ်ချပါ ”

“ ရွှေရုပ်သွင်ကိုပါ မေမေဆီခေါ်ခဲ့ပါသမီး မေမေ သားနဲ့ သမီးကိုမေမေကိုယ်တိုင် ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်စေချင်တယ် ”

“ တကယ်နော်မေမေ ကိုကိုသိရင်အရမ်းဝမ်းသာမှာပဲ ”

“ ကိုကိုမျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း အသည်းသွေး ဝမ်းသာအားရ ချရွတ်မိသည်။ ကိုကိုတကယ်ပဲ ပျော်ရွှင်သွားစေချင်ပါသည်။

ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာအသည်းသွေးကိုယ်တိုင်လည်း အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ ရှိနေချင်ပါသည်။

အရာအားလုံး ပြည့်စုံငြိမ်းချမ်းစေဖို့အတွက် အသည်းသွေး လုံးသားကို စတေးခံရဲပါတယ် ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၃၁)

“ ရှင် ကိုကြီးကားမှောက်လို့ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ရွှေရှပ်သွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကကား ရှောင်တိမ်းရင်း ပလက်ဖောင်းကို ဝင်တိုက်မိပြီး တိမ်းမှောက်သွားတာပဲ ”

“ အ... အခု ဘယ်မှာလဲ ကိုကြီးဘယ်မှာလဲ ”

“ ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်အခန်းမှာပါ မန်နေဂျာ ကိုရွှေမောင် အကြောင်းကြားခိုင်းလို့ ကျွန်တော်သတင်းပို့တာပါ ”

“ ရှပ်သွင် အခုလိုက်မယ် ဟို ရှင်မှာကားပါ သလား ”

“ ပါ ပါတယ် ရွှေရှပ်သွင် ကဲ ကျွန်တော်တို့ သွားရအောင် ”

“ ကိုကြီးရဲ့ မန်နေဂျာ ကိုရွှေမောင် လွှတ်လိုက်သော လူနာကို ရှပ်သွင်အဝတ်အစားတောင် မလဲနိုင်ဘဲ လိုက်ခဲ့မိသလိုပဲ ”

“ ခြံရှေ့မှာ ရပ်ထားသည်က တိုယိုတာ ဟိုင်းလက်စကားဖြင့် ”

တစ်စီး။

“ သွားမယ် မောင်မြင့်ရေ ရွှေရှပ်သွင်ရှေ့က တက်ပါ ”

စိုးမိုးစာပေ

ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးကပဲ ရွှေရှပ်သွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ ရှင်က မလိုက်ဘူးလား ”

“ ကျွန်တော် မန်နေဂျာခိုင်းထားလို့ သွားရဦးမယ်။ ရွှေရှပ်သွင် ဆိုက်သွားလိုက်ပါ ”

စကားမဆုံးခင် ကားလေးက ဝေါခနဲ မောင်ထွက်သွားတာမို့ ရွှေရှပ်သွင် ခန္ဓာကိုယ်လေးတောင် ယိမ်းထိုးခါယမ်းသွားရသည်။

စိတ်ထဲက ထောင်းခနဲဖြစ်ကာ ဒေရိုင်ဘာကိုပြန်ကြည့်တော့ တယ်ပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် သတ္တလပ် ဦးထုပ်ကြီးဆောင်းထားသော ဒေရိုင်ဘာပုဂ္ဂိုလ်အသွင်က ထူးခြားနေသည်။

“ ဆောနီး ကိုင်ထားဗျာ ”

လှည့်မကြည့်ဘဲ အသံခပ်သြသြနှင့် တိုတိုပြတ်ပြတ်ဆိုသည်။

ဒေရိုင်ဘာမျက်နှာကို ဘေးတိုက်အနေအထားက မြင်ရသည်။

ထူပိန်းနက်မှောင်သော နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ပါးသိုင်းမွှေးရှည်ကြီး

ထွက်က ရွံစရာကောင်းအောင် ထူပိန်းနေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း

မျက်မှန်နက်နှင့် မျက်ဝန်းတွေကို ဖုံးကွယ်ထားသေးသည်။

ကိုကြီးအတွက် ပူပန်စိတ်တွေ လွန်ကဲနေချိန်မို့ ရှပ်သွင်ဘာမှ

မပြောချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခုချက်ချင်း ကိုကြီးအနားကို အရောက်သွား

နိုင်သည်။

လှုပ် ပုံပန်းမကျပေမယ့်ကာမောင်းတာတော့ တကယ်ကျွမ်းကျင်

သည်ဟု ရှပ်သွင်စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပြုရင်း စီယာတိုင်ဘီးကို ကိုင်ထား

စိုးမိုးစာပေ

သော ထက်တွေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

နုဖတ်ပျော့ပြောင်းနေသော လက်ချောင်းလေးတွေက ထုတ်
နေသလိုရှိတာမို့ သူ့မျက်နှာကို ရုပ်သွင်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ချွန်မြဲသွယ်တန်းသော နှာတံလေးကိုမြင်တော့ရုပ်သွင်မျက်နှာ
ကုတ်သွားရသည်။

သည်မျက်နှာကို သူ့မြင်ဖူးသလိုရှိသည်။

ရုပ်သွင်ကြည့်နေတာကို မြင့်တွေ့သွားသောသူက ဖျတ်
လှည့်ကြည့်သည်။ စိုလဲသောနှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးပြီးလိုက်ထဲ
ယူထူထဲထဲနှုတ်ခမ်းမွေးတွေကြားမှာ ထင်းခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

“ ဟင် နင် နင် ထီမထင် ”

“ အဟွန်း မင်းမဆိုးဘူး တော်တယ်ရွှေရုပ် ”

“ နင် နင် ဘာလုပ်တာလဲငါ့ကိုတာလို့ ညာခေါ်လာတာထက်
ကားကိုခုချုတ်ချင်းရပ် ”

“ မရပ်နိုင်ဘူး ရွှေရုပ် ”

“ ဘာ နင် နင် ”

ရွှေရုပ်ကြောက်လန့်စိတ်နှင့် ဒေါသရောစွက်ကာ ကားတံ
ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားသည်။

“ ငြိမ်ငြိမ်နေပါ ရွှေရုပ် ”

သူက ဘယ်လက်နှင့် ရွှေရုပ်ပခုံးကို လှမ်းဆွဲကာထားသ
ဒေါသတွေနှင့် ရွှေရုပ်သွင်ရုန်းကန်ပေမယ့် သူ့လက်တွေက ခိုင်ကျည်

နေသည်။

“ ကဲဟာ ”

“ အ . . . အား ”

သူ့လက်ဖျံကို အမိအရ ငုံ့ကိုက်ခဲပစ်လိုက်တော့ နာကျင်စွာ
အော်လိုက်၏။ ကားလေးက ဦးခေါင်းထိုးရမ်းခါလျက် တစ်ဘက်က
ကုန်တင်ကားကြီး တစ်စီးနှင့်ဦးတည်သွား၏။

“ ပွမ် . . . ပွမ် ”

“ အား ”

ဟွန်းသံရှည်ကြီးနှင့် မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်လိုက်ရသော ကားကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကြောင့် ရုပ်သွင်မျက်စိမှိတ်ကာ
အလန့်တကြားအော်ပစ်လိုက်မိသည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ဘက်ကို ယိမ်းထိုးပြုလဲကျသွားတာမို့
ရုပ်သွင်မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

တော်ပါသေးရဲ့ စိယာတိုင်ဘီးကို ဆွဲကွေ့ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော
ထီမထင်ကြောင့် သိသိကလေးကပ်လွတ်သွားရခြင်းပင်။

“ လွတ် . . . ငါ့ကိုလွတ် . . . ငါ့အသားကို မထိနဲ့ ”

သူ့လက်တစ်ဖက်က-ရုပ်သွင်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ
ပွေ့ဖတ်ထားတာမို့ ရုပ်သွင်ရုန်းကန်နေမိ၏။

“ မင်းအသားကို နာကျင်အောင် ကိုယ်မလုပ်ရက်ပေမယ့်
မင်းကတော့ရက်စက်လွန်းတယ်နော် ရွှေရုပ် အ ကျွတ် ကျွတ် ”

ရှင်သွင်သွားရာလေးတွေ သွေးစိုစိုစိမ့် ယိုလျက် အဆိပ်တစ်
ယောင်ကိုင်းနေတာကို သူ့လက်ဖျံမှာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ လွှတ်ပါ ငါတောင်းပန်ပါတယ် ”

“ ကောင်းပြီရွှေရုပ် မင်းလည်းထပ်ခုန်ချဖို့ စိတ်မကူနဲ့
တကယ်ကိုယ်နဲ့အတူ သေချင်တယ်ဆိုရင်ပြော ဟောဒီကားနဲ့အတူ
ရွှေရုပ်နဲ့ကိုယ်သေကြရအောင် ဒီဘဝမှာ မပေါင်းရလည်း နောင်ဘဝ
ပေါ့ကွာ ”

သူ့မျက်နှာက တကယ်လုပ်မည့်ပုံစံ ရှင်သွင်ငြိမ်သက်နှုတ်ဆိတ်
နေလိုက်ရသည်။ သူကခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်နှင့် ဆံပင်တုကြီးကိုရွှေ့ရွတ်ကာ
ဒတ်ဘုတ်ပေါ်ပစ်တင်သည်။

ယခုမှပဲ ရှင်သန့်သော ထိမထင်၏ ရှင်သွင်ကပီပြင်လာ၏။

“ ထိမထင် နင် ငါ့ကိုဘာလုပ်မလို့လဲဟင် ငါနဲ့သုကာ
လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပြီနော် ”

“ ငါသိတယ်ရွှေရုပ် ငါတကယ်ခံစားရတယ် နင်ငါ့ကိုတကယ်
ရက်စက်ခဲ့တာပဲ ”

“ နင်ကိုငါမချစ်နိုင်ခဲ့တာပါ နင်ကိုငါမမုန်းပါဘူး မိတ်ဆွေ
အဖြစ်ငါခင်မင်ပါတယ် ထိမထင် ”

“ ဒါဆိုရင်နင်ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါရွှေရုပ် နင်ကိုငါစကားတွေ
အများကြီး ပြောပြချင်တယ် ငါ့စကားတွေကို နောက်ဆုံးအဖြစ်
နားထောင်ပေးပါပြီးရင် ငါအမေရိကားကို အပြီးထွက်သွားတော့မှာ ”

ထိမထင် တကယ်ပြောနေတာလား။ ကြည့်လဲ့နေသော မျက်စိ
တွေထဲမှာ ဆွေးရိမ်တွေ ယှက်သန်းနေသည်ထင်၏။ ခုချိန်မှာ ရှင်သွင်
အလိုက်သင့်ဆက်ဆံ ပြောဆိုလိုက်တာ အကောင်းဆုံးထင်သည်။

ကာလေးက တစ်ပုံချိန်ပြေးနေသည်။ ထိမထင်မျက်စိတွေက
လည်းမှိုင်းရိနေသည်ထင်ရဲ့။

အခန်း (၃၂)

“ အဲဒါ ကိုကိုပြန်လိုက်ခဲ့နော် မမရွှေရုပ်သွင်ကိုလည်း မေမေက ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့ မေမေအားလုံးကို နားလည်လက်ခံလိုက်ပြီကိုကို ”

ဝမ်းသားအားရဆိုနေသော ညီမလေးကိုကြည့်ကာ သူလည်း ကြည့်နူးရသည်။ မေမေဒေါသတွေ တကယ်ပြေသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဒါ ညီမလေး အသည်းသွေးရဲ့ စည်းရုံးမှုတွေလည်းပါမှာ သူယုံသည်။

“ ကိုကို ဝမ်းမသာဘူးလားဟင် ”

“ ဝမ်းသာပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးဝမ်းသာအောင် လည်း ကိုကိုပြောရဦးမယ် ရုပ်သွင်ကိုကြီးကလည်း ကိုကိုနဲ့ရုပ်သွင် ကိုအဘောတူကြည့်ဖြူလိုက်ပြီ ကိုကိုတို့ကိုတောင် သူအိမ်မှာ လာနေဖို့ ခေါ်နေတယ် ”

“ ဟင် ကိုကိုတို့က အိမ်မှာ မနေကြဘူးလား ”

“ လက်တလောတော့ ရုပ်သွင်ကိုကြီးအိမ်မှာ နေမှဖြစ်မယ်၊ သူကအရင်ကိုကိုတို့ကို လာခေါ်ခဲ့တာလေ . . . ”

“ ဟင် ဒါဆို မေမေညီမလေးကို ကိုကိုထားရစ်ခဲ့မှာလားဟင် ”

စိုးမိုးစာပေ

အယ်ကျော်သက်ဝတ်(ဒ်)ဆိုက်

◆ ၂၉

“ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ ကိုကို မကြာခဏလာမှာပေါ့ ညီမလေးရဲ့ ”

“ ဟင်အင်း ကိုကိုနဲ့ မမရွှေရုပ်သွင် အိမ်မှာပဲနေပါနော် အရင်လိုပဲ ညီမလေးတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြမှာလေ ”

ကလေးငယ်တစ်ဦးလို တောင်းဆိုနေသော အသည်းသွေးကို ကြည့်ကာ သူ ပြုံးမိသည်။ တကယ်ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ညီမလေး။ ဘာမှ မသိရှာသေးပါလား။

“ ကိုကိုက အရင်လို လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်တော့ဘူးလေ ညီမလေးရဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သွားပြီကွ ဖြစ်သင့်တာကို လုပ်ရမှာ ကိုကြီးရဲ့ စတိုးဆိုင်တွေကို ကိုကိုဦးစီးလုပ်ရမှာလေ ဒီတော့ ကိုကို ဟိုမှာလိုက်နေရဦးမယ် နောက်ကျရင် ကိုယ်တို့တသီးတသန့်နေဖို့ ကြိုးစား ရမှာပေါ့ ”

ကိုကိုစကားတွေကြောင့် အသည်းသွေး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း သွားခဲ့ရ၏။ အသည်းသွေး မျှော်လင့်ထားသည်က ကိုကိုတို့မိသားစု လေးနှင့် အသည်းသွေးတို့အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်နေခွင့်ရမည်ဟု ထင်ခဲ့ မိတာ။

အခုတော့ ကိုကိုစိတ်ကူးတွေက တလွဲတွေဖြစ်နေ၏။

အသည်းသွေးမျှော်လင့်စိတ်ကူးထားတာတွေနှင့် တကယ်တခြား စိပါပဲလား။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲက အပျော်ရိပ်တွေက အသည်းသွေး

စိုးမိုးစာပေ

အပျော်တွေနဲ့ ထပ်တူမကျနိုင်တာတော့ သေချာသည်။

ကိုကိုစိတ်ကူးထဲမှာ ရှိနေတာ ကိုကိုနဲ့ကိုကိုဇနီးလေးရဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုပဲ ထင်ပါရဲ့။

ကိုကိုကို အသည်းသွေး နားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမည် ထင်ပါရဲ့။

“ ကဲ ညီမလေး အအေးတွေသောက်လိုက် ကိုကိုအိမ်ကို သွားကြမယ်လေ ”

“ ကိုကိုတို့ မေမေဆီ လိုက်ခဲ့မှာလား ”

“ အင်း ကိုကို ရုပ်သွင်ကိုခေါ်ပြီး မေမေဆီ အခုလိုက်ခဲ့မယ် ကိုကိုလည်း မေမေကို ကန်တော့တောင်းပန်ချင်သေးတယ်လေ ”

ကိုကိုစကားကြောင့် အသည်းသွေးရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်ရသည်။

“ မသောက်တော့ဘူး ကိုကို အသည်းသွေးရင်ထဲမှာ အပျော် တွေနဲ့ ပြည့်နေလို့ ”

“ ညီမလေးကတော့ တကယ့် ကလေးလေးပဲ ”

ကိုကိုက ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါင်းကလေးပုတ်ကာဆိုသည်။ အသည်း သွေး ရှက်ပြီးလေးနှင့် ငြိမ်သက်နေလိုက်မိသည်။

“ ညီမလေးမှာ ကားပါတယ်မို့လား ”

“ ပါတယ် ကိုကို ညီမလေးမောင်းပါ့မယ် ကိုကို အေးဆေး လိုက်ခဲ့နော် ”

ကိုကိုကတော့ အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းကလေးပဲ ညိတ်ပြသည်။

တည်ကြည်ချောမွေ့သော ကိုကိုမျက်နှာလေးနှင့် အပြုံးလေးတွေကို အသည်းသွေး စွန့်လွှတ်ရတော့မှာ စိုးကြောက်မိသည်။

ဒါကို ကိုကိုကတော့ မသိနိုင်ပါ။

အသည်းသွေးရင်ထဲမှာ တငွေငွေ ပူလောင်နေပေမယ့် အပြုံး ဝန်းလေးတွေ ကိုကိုအတွက် ပန်ဆင်ထားမှာပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၃၃)

လမ်းမပေါ်မှာ ကားတွေက ရှင်းလင်းနေသည်။

ထိမထင်က စက်ရှိုက်ကို မလျှော့ဘဲ တင်မောင်းလာခဲ့သည်။

ရှပ်သွင်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရင်ဆိုင်ရမလဲ တွေးကာ စိုးထိတ်နေဆဲ။

ထိမထင်စကားကတိအတိုင်း ရှပ်သွင် တကယ်ပြန်ခွင့်ရနိုင်ပါ

မလား။

ထိမထင် အနိုင်ကျင့်စော်ကားလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဟင့်အင်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေချာနဲ့။

သုကာအချစ်တွေအတွက် ရှပ်သွင်အသက်နဲ့လဲပြီး ရင်ဆိုင်မယ်။

အတွေးတွေ လှိုင်းခတ်နေတုန်း မျက်နှာချင်းဆိုင်က မောင်းနှင်
လာသော ကားလေးကို ရှပ်သွင်မြင်လိုက်ရသည်။

“ ဟင်... ဒါ... ဒါ သုကာအိမ်က ကားပဲ ”

ရှပ်သွင်စိတ်ထဲက ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသလို ထိမထင်

မျက်ခုံးထူထူတွေကလည်း စုန်သွားရသည်။

စိုးစိုးစာပေ

အယ်ကျော်သက်ဝက်(ဘိ)ဆိုက်

◆ JR

ဒါ သုကာတို့အိမ်ကကားဟု ထိမထင်လည်း ရိပ်မိသည်။ တံဆိုး
ချင်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လာတိုးနေတာ အခက်။

“ ဟင်... သု... ကာ ”

ရှပ်သွင် နှုတ်က တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသလို ထိမထင် မျက်နှာ
ကလည်း ရှုံ့မဲ့သွားရ၏။ ကားထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာ သုကာ နံဘေးက
မောင်းနှင်လာတာက အသည်းသွေးဆိုတဲ့ သုကာညီမ။

“ သုကာ... သုကာ... ငါ့ကို ကယ်ပါဦး ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်အတိုးမှာ ရှပ်သွင် ပြတင်း
တံခါးက ဖျတ်ခနဲခေါင်းပြုကာ ဟစ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

ဒါကို သုကာကလည်း မြင်တွေ့သွားခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

“ ဟင်... ရှပ်... ရှပ်သွင် ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုကို မမရုပ်သွင်ဘေးက ထိမထင်ဆိုတဲ့လူပဲ ”

“ ဟာ... ဒီကောင် ယုတ်မာပြီ ညီမလေး ကားကို အခုပြန်ပြီး
လှည့်စမ်း ”

ကိုကိုစကားအတိုင်း အသည်းသွေးကားလေးကို အရှိန်
လျှော့ကာ ပြန်ပြီးကွေ့လိုက်သည်။

ဟိုးရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တိုယိုတာ ဟိုင်းလက်စ် ကားလေးက

တရိပ်ရိပ် ပြေးနေဆဲရှိသည်။

“ မြန်မြန်မီအောင်လိုက် ညီမလေး ”

ကိုကို မျက်နှာက ပူပန်သောကတွေနှင့် ညှိမှောင်နေသည်။

စိုးစိုးစာပေ

အသည်းသွေး စက်ရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။ ကိုကိုသောကတွေ့ရုံ
ကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေတာတော့အမှန်။

“ တောက် ”

ထိမထင်နှုတ်က တက်ခေါက်သံက ရူးခနဲထွက်ပေါ်လာသည်။
ကားစက်ရှိန်ကို မြှင့်တင်ရင်း မောင်းသလို နောက်ကြည့်ရုံ
ထဲမှ လိုက်လာသော ကားလေးအရိပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ ထိမထင် နင်ကားကို ရပ်တော့ ”

“ ဘယ်တော့မှမရပ်ဘူး ရွှေရုပ် ကိုယ်မင်းကို ခေါ်လာတာ
စကားပြောပြီး ပြန်ပို့ပေးဖို့ပဲ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကိုယ်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ ”

“ ဘာ ”

“ ဟုတ်တယ် ရွှေရုပ်ကို သုကာနဲ့ အဝေးဆုံးအထိ ကိုယ်ခေါ်
သွားမယ် အဲဒါကိုယ်နှလုံးသားက ဆန္ဒပဲ ”

“ ဘာ နင် ရူးနေသလား ငါကသုကာရဲ့ ဇနီးနော် ”

“ အဲဒါ မင်းရဲ့သတ်မှတ်ချက်ပဲလေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့
ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးမယားပဲ ဖြစ်ရမယ် ”

“ နင် နင် ”

ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာနှင့် မလိုက်တက်အောင် ထိမထင်
စိတ်ဓါတ်က ရွံရှာစရာပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

“ ရွှေရုပ် မင်းငြိမ်ငြိမ်နေနော် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့
ကိုယ့်ကားကို သစ်ပင်နဲ့ဝင်အောင်းပစ်လိုက်မှာ ”

“ နင် လူယုတ်မာ ”

“ ဟုတ်တယ် ရွှေရုပ် ကိုယ်နှလုံးသားက မင်းကိုချစ်မိမူ
ကြမ်းတမ်းသွားခဲ့တာ အသေအချာပဲ မင်းအမုန်းတွေကို ထွေးပိုက်ပြီး
ကိုယ်တို့လောကကြီးထဲက ထွက်သွားကြတာပေါ့ ပြီးရင် သုကာဆိုတဲ့
ကောင် အလွမ်းတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ကိုယ်တို့စောင့်ကြည့်
ရအောင်လေ ”

ထိမထင်ရူးသွပ်သွားပြီလား မသိပါ။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက အပြုံးတွေကတောင် ကြောက်စရာ
ကောင်းနေသည်။

မှိုက်မှိုက်မဲ့မဲ့ လီဇာကို ဖိနှင်းထားပုံက ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့
နေသူတစ်ဦးလိုပါပဲ။

“ နင့်ကိုငါ သိပ်မုန်းတယ် ဘဝဆက်တိုင်း မုန်းတယ် ထိမထင်
နင်နဲ့အတူတော့ မသေနိုင်ဘူး ငါ့ဘာသာ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်း
သေပြမယ် ”

“ ရွှေရုပ် မလုပ်နဲ့ ”

သူ့လက်တွေက ရွှေရုပ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကားလေးက
ယိမ်းထိုးသွား၏။ သေရမှာလည်း ရွှေရုပ်မကြောက်တော့ပါ။

ကားတံခါးကိုသာ ဖွင့်နိုင်အောင် အားထုတ်နေမိသည်။

စိယာတိုင်ဘီးကို ညှာလက်နှင့်ထိန်းရင်း ရုပ်သွင်ကိုလည်း
ဘယ်လက်က ဆုပ်ကိုင်ထားရသော ထိမထင်ကသိကအောက် ဖြစ်နေ၏။

“ လွှတ် ငါ့ကိုလွှတ် ကဲဟာ ”

“ အား ”

သူ့ဘယ်လက်ကို ရုပ်သွင် တအားဖိကိုက်ပစ်သည်။ နာကျင်မှုကြောင့် ဟစ်အော်သည့်တိုင် သူ့လက်တွေမလွှတ်။ ရွှေရုပ်သွင် အနွှဲပေးကာ ဆက်မကိုက်ရဲတော့ပါ။

“ ကိုက်လေ မင်းပေးသမျှ ကိုယ်ခံယူရဲတယ် ရွှေရုပ် ”

“ နင်... နင့်ကိုငါ သိပ်မုန်းတယ် ”

ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်လျက် အသက်ရှူဖို့ မွန်းကြပ်သွားရသည်။ ဒေါသစိတ်နှင့် ပင်ပန်းမောဟိုက်မှုတွေကြောင့် အသိတရားတို့ ကင်းလွတ် သွားခဲ့သည် ထင်မိ၏။

“ ဟင် ရွှေရုပ်... ရွှေရုပ် ”

စိုးမိုးတကြီး ဟစ်အော်ခေါ်ရင်း ပျော့ခွေကျသွားသော ရွှေရုပ်ကို ကြည့်ကာ သူ့အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

“ ကျွီ ”

ကားလေးကို ဘရိတ်နင်းထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ကတ္တရာလမ်းမနှင့် ကားဘီးပွတ်ကြိတ်သံတွေ ဆူညံသွားခဲ့သည်။

အနောက်က လိုက်လာသော ကားလေးက အရှိန်မတိမ်းနိုင်ဘဲ ကျော်တက်သွားခဲ့သည်။

ထိမထင်ကန်တော့ ရင်ခွင်ထဲမှ ရွှေရုပ်ကို ငုံကြည့်ရင်း

“ ရွှေရုပ်... ရွှေရုပ် ”

“ ညီမလေး ကားကိုနောက်ပြန်လှည့် ဟိုကောင်ကားရပ်သွားပြီ ” ကိုကိုစကားကြောင့် အသည်းသွေးကားလေးကို ဘရိတ်နင်းရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

“ ကျွီ... ကျွီ ”

အနောက်ဘက်မှာ ထိမထင်ကားလေးက ဘာကြောင့် ရပ်တန့်သွားသည်မသိ။

“ မောင်း ညီမလေး ဆက်မောင်း ”

အသည်းသွေးကားလေးကို တုံ့ခနဲမောင်းထွက်လိုက်သည်။ ကိုကိုစကားအတိုင်း ဂငယ်ကွေ့ကွေ့ကာ ထိမထင်ကားလေးဆီ ဦးတည်လိုက်၏။

“ တီ... တီ... တီ ”

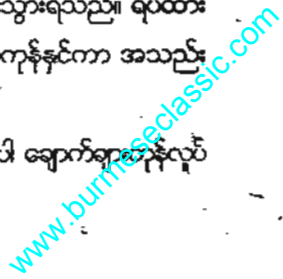
ဟွန်းသံကို အဆက်မပြတ် ဖိနှိပ်ပြီး မောင်းနှင်လာသော အသည်းသွေးကားလေး ဦးတည်ရာက ထိမထင်ကားလေးဆီသို့

“ ဝေါ... ဝေါ... ဝူး ”

“ အို... ဘုရားရေ ”

အသည်းသွေးပျက်ဝန်းတွေ ချောက်ချားသွားရသည်။ ရပ်ထားသော ထိမထင်ကားကလေးက ရုတ်တရက် စက်ကုန်နှင်ကာ အသည်းသွေးကားဆီ ဦးတည်မောင်းနှင်လာသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ကိုကိုစကား အသည်းသွေးပါ ချောက်ချားတုန်လှုပ်

သွားသည်။

အသည်းသွေး မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားပေါ်မှ ထိမထင်မျက်ဝန်းတွေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ပြူးကျယ်နေသော မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပလျက် သူ့ရူးတစ်ယောက် မျက်ဝန်းတွေလား မသိ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပစ်ဖို့ အထိတောင် ထိမထင်မိုက်မဲစွာ ကြံစည်နေပြီလား။

အသည်းသွေး ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။
မင်သက်နေသော ကိုကိုကို လှမ်းသတိပေးလိုက်၏။

“ ကိုကို ဆင်း ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ”

ကားကလေး ကျီခနဲရပ်သွားကာ အသည်းသွေး သတိပေးသူ သူ့ကာ တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်၏။

ကားတံခါးတောင် ပြန်မပိတ်ရသေး။ အသည်းသွေးလည်း မဆင်းသေးခင်မှာပဲ ကားကဆက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတာမို့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ ညီမလေး မ... မသွားနဲ့ ... ရပ်... ရပ် ”

အသည်းသွေး မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆက်မောင်းသွားတာကို သူ့အထိတ်တလန့် လှမ်းအော်တားမြစ်လိုက်ပေမယ့်

“ ဒုန်း ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ မိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။ နားကွဲမတတ်ကျယ်လောင်သော အသံကြီးက ပေါ်ထွက်လာသည်။

စိုးစိုးစာပေ

သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ချောက်ချားစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတော့။ လမ်းမပေါ် ကားလေးနှစ်စီး မြင်ကွင်းက ထိတ်လန့်စရာရှုံ့တွန့်ဖိန်လိန်လျက်။

“ ညီ... ညီမလေး ”

သူ့ကာ အလန့်တကြားဟစ်အော်ရင်း ငြိမ်သက်နေသော တားလေးသီ အပြေးလှမ်းခဲ့သည်။

“ ညီ... ညီမလေး ”

ပြုတ်ထွက်သွားသော ကားတံခါးမှ တစ်ပိုင်းတစ်စထွက်ကျနေသော ညီမလေး တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေချင်းချင်းနီရဲလျက်။ ကားထဲမှ ထွက်ကျနေသော လက်ကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးက ဖွင့်လျက်သား။

သူ့မျက်ဝန်းတွေ မယုံနိုင်စွာ မက်သက်သွားရသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်လေးထဲမှာ တစ္ဆန်းတစ်စထွက်ကျနေသော ဓါတ်မုံလေးကို သူ့ကာလှမ်းယူမိသည်။

“ ဟင် ”

သူ့ရဲ့ဓါတ်ပုံလေးပါလား။ ညီမလေးပိုက်ဆံအိတ်ကလေးထဲမှာ သူ့ဓါတ်ပုံလေး ဘယ်လိုရောက်ရှိနေတာလဲ။

မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ဖွင့်နေသော မျက်ဝန်းကြည့်ကြည့်လေးတွေထဲ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ကာ ရင်ထဲမှာနင့်ခနဲ။

“ ညီမလေး... ရယ် ”

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၁၅)

“ မောင်ထီမထင် အသက် (၂၃)နှစ် ”

နီညိုရောင် ကျွန်းခေါင်းတလားကြီးပေါ်မှ စာတန်းလေး
ရှုပ်သွင်မမှိတ်မသုန်ကြည့်မိသည်။

ရဲရဲနီသောနှင်းဆီပန်းခွေအလယ်မှာ ထီမထင် မျက်နှာချောချော
ကို ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်စေသော ဓါတ်ပုံကြီးက ထောင်ထားသည်။

မျက်ခုံးထူထူတွေ လှိုင်းထွန်းဆံပင်ခွေလေးတွေနှင့် ထီမထင်
အသွင်က ခန့်ညားလွန်းနေတာမို့ အားလုံးမျက်ဝန်းတွေမှာ နှမေ့တတ်
ခြင်း မျက်ရည်စတွေဝေသီလျက်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် အခြယ်အသကင်းစင်သော မမကေ
မျက်ဝန်းလေးတွေကတော့ ငိုကြွေးထားရလွန်း၍ထင်သည် မို့အင်
ရဲနေသည်။

မလာတော့ဘူးဟု ရှုပ်သွင်စိတ်မှာ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့်
သင်္ဂြိုဟ်ရက် မတိုင်ခင်တစ်ရက်က ဖုန်းဆက်ကာ ဖိတ်သော မမကေ
စကားကြောင့် ရွှေရှုပ်သွင် ထီမထင်ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်

စိုးမိုးစာပေ

သည်။

“ မောင်လေးရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
ရွှေရှုပ်လာစေချင်တယ် ဒါမှ မောင်လေးဝိညာဉ် ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်ခွာနိုင်
မှာပါ မမတောင်းပန်ပါတယ်။ ရွှေရှုပ်သွင် အချစ်ကြောင့် ရူးသွပ်မတတ်
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မောင်လေးအတွက် ရွှေရှုပ်လာဖို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါ
တယ် ”

သုကာ ညီမလေး အသည်းသွေးနှင့် တစ်ချိန်တည်း တိုက်ဆိုင်
နေတာမို့လည်း ရှုပ်သွင် ထီမထင်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ မင်းကို မမ သိပ်ကျေနူးတောင်ပါတယ် ရွှေရှုပ်ထွင် သုကာကို
လည်း မမတောင်းပန်ပါတယ် မောင်လေးအများတွေအတွက် ခွင့်လွှတ်
ပေးပါကွယ် ”

ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို ချွင်ထိန်းရင်း သုကာ
ခေါင်းညှိတတ်သည်။

ညီမလေးအတွက် ခံစားနာကျင်ကြေကွဲရသမျှ အသိတသိနှင့်
သုကာ ဖြေသိမှိတ်တတ်ခဲ့ပါပြီ။

မမကေရီ သောကတွေကိုမြင်တွေ့ရချိန်မှာ ထီမထင်အပေါ်
နာကျည်းအခဲမကြေနိုင်ခဲ့သမျှတွေလည်း ပျောက်ဆုံးစာနာနိုင်ခဲ့တာ
အမှန်။

ထီမထင်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။

ညီမလေး ဘဝကောင်းမွန်ရာရောက်ဖို့သာ သုကာ စားတိုး

စိုးမိုးစာပေ

ဆုတောင်းပေးမိသည်။

“ ကိုယ့် အသက်ကို ညီမလေးကယ်တင်ခဲ့တာပါ ရုပ်သွင် ညီမလေးအတွက် ကိုယ်တကယ်ခံစားရတယ် ”

သုကာ ခံစားချက်ကို ရုပ်သွင်နားလည်နိုင်ပါသည်။

သေခြင်းတရားကလွတ်ခဲ့သော သုကာအသက်ကို အသက် သွေးက ကယ်တင်ခဲ့သည်တဲ့။

ရုပ်သွင်အသက်ကိုကော ဘယ်သူကယ်တင်ခဲ့တာလဲ။

အားလုံးကတော့ ထိမထင်ရဲ့ ကားထဲမှ ရုပ်သွင် တံခါးဖွင့်ကာ လွင့်စင်ကျခဲ့တာမို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုနေကြသည်။

အမှန်တရားကို ရုပ်သွင် သတိရလာချိန်မှာ တွေးဆကြည့်မိ၏။

ဒေါသတွေ ဒီဂရီတိုးကာ ရုပ်သွင်မေ့မျောသွားတော့ ထိမထင် ရင်ခွင်ထဲမှာ သတိကင်းလွတ်သွားတာမို့ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိခဲ့ပါ။

ကားထဲမှာ သတိလစ်နေသော ရုပ်သွင်ကို ထိမထင် လမ်း

နံဘေးမှာ ညင်သာစွာပွေ့ထုတ်ထားရစ်ခဲ့သည်လား။

ရုပ်သွင်ဘာသာ တံခါးကလွင့်စင်ကျခဲ့တာလား။

အဖြေတစ်ခုကို သေချာစွာသိနိုင်သူက ထိမထင်။ လောကကြီး ထဲမှာ မရှိတော့သော ထိမထင်ပဲ သိနိုင်လိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ ရုပ်သွင်ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်မိတာ တစ်ခုရှိသည်။

ရုပ်သွင်ကို ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာလေးတစ်ချက်တောင် မရှိစေဘဲ လောကကြီးထဲမှာ အသက်ဆက်ရှင်သန်ခွင့် ပေးခဲ့တာ ကံကြမ္မာကြောင့်

တော့မဟုတ်နိုင်ပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက် ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရုပ်သွင် နောက်ဆုံးရှိနေခဲ့တာပဲလေ။

“ ထိမထင်ရယ် ချစ်ခြင်းကြောင့် ပူလောင်နေခဲ့ရတဲ့ နင့်ဘဝ လေး အေးချမ်းပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ် ”

ရုပ်သွင် ရင်ထဲက ဆုတောင်းသံကို ထိမထင်တစ်ယောက်ပဲ ကြားစေချင်ပါသည်။

“ ပြန်ကြည့်ရဲ့ ရုပ်သွင် ”

ရုပ်သွင် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းဆိုလာသည့် သုကာ စကားကို ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ပြမိသည်။

ဝါတ်ပုံထဲမှာ ကြည်လဲ့တောက်ပ နေသော ထိမထင် မျက်ဝန်း တစ်စုံကိုတော့ ရုပ်သွင် မေ့ဖျောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမည်။

ချစ်ခြင်းရဲ့သက်ရောက်မှုက ဘာကြောင့်များ ဆန့်ကျင်ကွဲပြား နေခဲ့ကြတာလဲ။

အချစ်ကြောင့် ပူလောင်ကြမ်းတမ်းခဲ့သော နှလုံးသားတစ်ခုကို ရုပ်သွင်မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

လက်တလောမှာတော့ ချစ်ခြင်းဖြင့် အေးချမ်းနွေးထွေးသော သုကာသည်သာ ရုပ်သွင်အနီးမှာရှိနေခဲ့သည်။

လိပ်ပြာဖြူလေးတစ်ကောင် တောင်ပံခတ်လျက် ရုပ်သွင်အဖို့ ဖြတ်သန်းပျံသန်းသွားခဲ့သည်။

၂၀၄ ◊

နတ်

ချစ်ခြင်းကြောင့် နှလုံးသားတို့ သောကကင်းစင် ငြိမ်းချမ်းစေ

ပြန်လှည့်

အားလုံးအတွက်

နတ်

စိုးစိုးစာပေ